

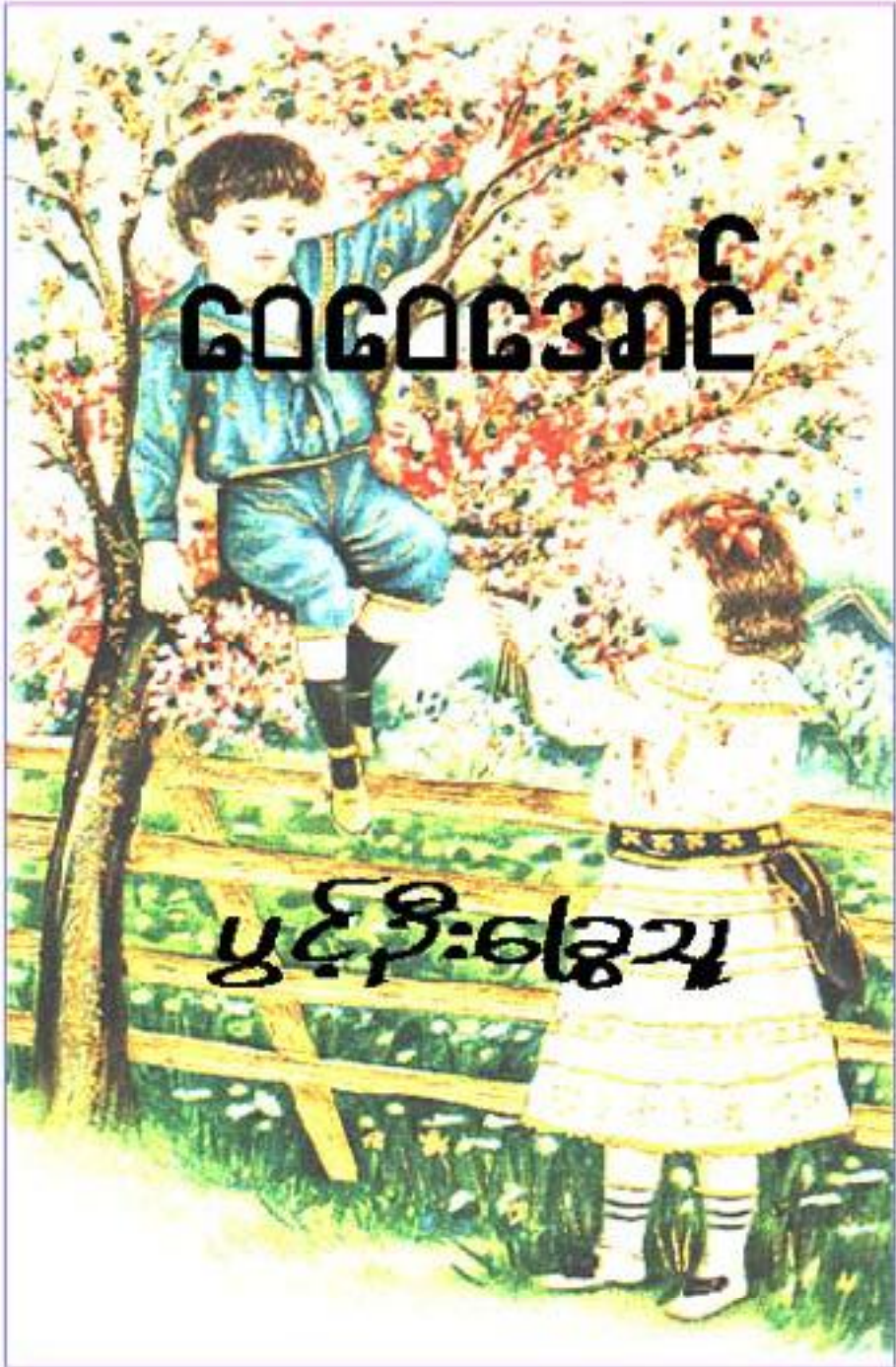
စာအုပ်

ဝေဝေအောင်

ပွင့်ဦးဂြေ့သူ

design : bo bo htoo

ဝေဝေဒောင်း

ပွင့်နိုးမေ့သူ

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ✽ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- ✽ တိုင်ရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- ✽ အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ✽ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ✽ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ✽ ခိုင်မာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေအသစ်ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ✽ ဖြစ်ပေါ်လာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေအသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄)

- ✽ စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး။
- ✽ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ်ဖိပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ✽ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး။
- ✽ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ✽ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓါတ်နှင့်အကျင့်စာရိတ္တမြင့်မားရေး။
- ✽ အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ✽ မျိုးချစ်စိတ်ဓါတ်ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ✽ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ✽ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ✽ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ✽ နိုင်ငံတော်ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံ များအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ✽ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသောတာဝန်ဖြစ်သည်။

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၈၀၁/၂၀၀၃ (၆)
မုက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၂၅၉/၂၀၀၄ (၃)
ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်ဝေဝေအောင်
ပိုင်းစာပေ
၁၅၀၊ ဘိုလိမ်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်
ပုံနှိပ်သူ
ဦးမောင်မျိုး
ကြောင်နှစ်ကောင်ပုံနှိပ်တိုက်

ထုတ်ဝေခြင်း
ပထမအကြိမ် ၂၀၀၄ ခုနှစ် ဧပြီလ
အုပ်ရေ ၅၀၀၊ တန်ဖိုး (၃၀) ကျပ်

အနန္တောအနန္တငါးပါးအပါအဝင် မိဘနှစ်ပါး ဖြစ်သူ
ဖေဖေနှင့်မေမေအား ရုပ်နဲ့နာမ်တည်မြဲသရွေ့ သန့်
ရှင်းစွာ ရှာဖွေရအပ်သောငွေဖြင့် ထောက်ပံ့ကူညီ
ကျွေးမွေးပြုစုနိုင်သည့် သမီးကောင်းရတနာဖြစ်ရပါ
လို၏။

ဤဝတ္ထု အမည်၊ ဇာတ်လမ်းနှင့် ဝတ္ထုတွင်းပါ
ဇာတ်ကောင်များသည် စာရေးသူ၏ စိတ်ကူး ယဉ်မျှသာ
ဖြစ်ပါသည်။

မည်သူ့ကိုမျှ မရည်ရွယ်ပါ။

တိုက်ဆိုင်မှုရှိလျှင် ခွင့်လွှတ်ပါ။

ဝေဝေအောင်

‘ဘုန်းထင်လင်း’

ဒီနာမည်ကို ကြားစက ‘**ရေချမ်း**’ နှလုံးသားတွေ အေးခဲ
မာကြောသွားလိုက်တာ လူစင်စစ်က ရေခဲတုံးသဏ္ဍာန် တူသွားခဲ့ရ
ပါသည်။

သူ့ရဲ့စိတ်တွေကတော့ ဘယ်လောက်တောင် ဆူပွက်သွား
ခဲ့ရသလဲဆိုလျှင် ပေါက်ကွဲတော့မယ့် မီးတောင်ရဲ့ ထိပ်အဝလို့
သွေးခုန်နှုန်းတွေက ဆောင့်ကာ ဆောင့်ကာ တိုးလာပါ၍ အေးခဲ
ခြင်းနှင့် ပူလောင်ပြင်းပြခြင်း ဆန့်ကျင်ဘက်နှစ်ခုတို့ရဲ့ အားပြိုင်
မှုကြောင့် ဖရိုဖရဲ လဲပြိုကျမသွားအောင် အနားက ခုံတန်းပေါ်ကို
ပစ်ထိုင်ချလိုက်မိပါသည်။

ဒီနာမည်နဲ့ သူဝေးကွာခဲ့ရတာ နှစ်တွေ ဘယ်လောက်တောင်
များ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီလဲ။

မှတ်မှတ်ရရ ရေတွက်ကြည့်လျှင် ဆယ့်ငါးနှစ်ကြီးများတောင်
ကြာမြင့်ခဲ့ပါပြီ။

ဒီလောက် အချိန်တွေကို တိတိကျကျ မှတ်သားထားမိတာ
'ဘုန်းထင်လင်း' ဆိုတဲ့ ဒီကောင့်ကြောင့်မဟုတ်ပါ။

'စမ်းရေအေး' ဆိုတဲ့ သူ့ရဲ့သမီးလေးကြောင့်ပါ။

သမီးလေးအကြောင်းကို တွေးမိတာနဲ့ သူ့ရဲ့မျက်လုံးအိမ်
တွင် မျက်ရည်ကြည်တို့ ဝေ့ဝဲမိသည်။ နှုတ်ခမ်းဖျားတွင် သမီးလေး
ကို တဖွဖွ ရွတ်ခေါ်မိသည်။

ခုဆို သမီးလေး အသက်သုံးဆယ်တွင်းကိုပင် ရောက်ရှိနေ
ရောပေါ့။ အဖေတွေ့ချင်လိုက်တာ သမီးလေးရယ်၊ သမီးလေး ဘယ်
လိုနေမှာလဲ၊ အိမ်ထောင်ရက်သား ကျနေပြီလား။

သားသမီးတွေကော ရနေပြီလား။

အဖေမြေးလေးတွေ ရှိနေမယ်ဆို အဖေမြင်ချင်လိုက်တာ
သမီးရယ်။

အတွေးများဖြင့် မျက်ဝန်းက မျက်ရည်များစီးအကျ...

“ဪ... အဘက ဒီမှာထိုင်နေတာကိုး... ထိုင်အုံးနော် အဘ
ကျွန်တော် 'ဦးဘုန်းထင်လင်း' အတွက် ငပိရေချို ချိန်ပေးလိုက်အုံး
မယ်”

'သံချောင်း' နောက်ဖေးဘက်ရှိ ငပိရေချိုတွေရှိရာကို ထွက်
အသွား 'ရေချမ်း' နေရာမှာ သွေးပျက်စွာ ကျန်ရှိခဲ့ရပါသည်။

'ဘုန်းထင်လင်း' ဒီနာမည်က သူ့ဘဝမှာဘာလို့များ တစ်ချိန်
လုံး လိုက်လာပြီး နှောင့်ယှက်နေရတာပါလိမ့်။

ဒီနာမည်ကို ကြားရမယ်သာဆို ဒီကျိုက်ထိုကို သူမလာခဲ့ပါ

ဝေဝေအောင်

** ** *
* * *

၇

ဘူး။ ခုတော့ သူ့နာကြည်းရဖို့၊ ကြေကွဲရဖို့နဲ့ ပိုခံစားရဖို့ပဲ ဖြစ်လာ
ခဲ့ရတော့သည်။

ဖြစ်နိုင်မယ်ဆို သူ့ဘဝကို တစ်ချိန်လုံး လိုက်ပါ နှောင့်ယှက်
ဖျက်ဆီးနေတဲ့ ဒီ ‘ဘုန်းထင်လင်း’ ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ခဲဖျက်နဲ့သာ
ဖျက်ပစ်လိုက်ချင်ပါရဲ့။

မဖျက်သာ၍ မျက်နှာက စို့တက်လာတဲ့ ချွေးကိုမျက်နှာ
သုတ်ပုဝါဖြင့်အသုတ် ...

“ဟော... အဘက ဒီမှာ လာထိုင်နေတာကိုး အပေါ်တက်လေ
အဘ”

ပိုင်ရှင်၏ သမီးလေး ‘ချိုမြ’ က သူ့ကိုလာပြောတာဖြစ်ပါ
သည်။

ဖြူဖွေးသောအသား သွယ်မြင့်သောအရပ်လေးဖြင့် ‘ချိုမြ’ စွာ
ပြုံးနေသော မိန်းကလေးက နာမည်လေးနဲ့လိုက်ဖက်ညီသူပါ။

“အဖေတို့က သထုံသွားနေလို့ အဘရေ... ‘ချိုမြ’ ဝင်လုပ်ပေး
နေရတာ... ‘သံချောင်း’ ရောက်လာပေလို့သာပေါ့... အဘကော...
နေမကောင်းလို့ဆို”

“အေး... ဒီဘယ်ဘက်တစ်ခြမ်းက ကျင်ကျင်နေတယ်”

“အဲဒါ လေဖြတ်ချင်လို့ အဘရေ... ပေါ့မနေနဲ့...”

“သေသွားပြီဆိုတော့လည်း ဒီသံသရာဝဋ်ထဲက ကျွတ်တာ
ပေါ့ သမီးရယ်”

“သေသွားတာ အရေးမကြီးဘူး အဘရဲ့... မသေဘဲ တိုးလို့
တန်းလန်းကြီး ထိုင်မရ... ထမရ ဖြစ်နေတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ
အဘရဲ့...”

ဖြောင့်မှန်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပွင့်ဦးမြေသူ

** ** * * *

၈

ဒီစကားကြားတော့ လောလောဆယ် ရွာမှာ ကြည့်လာခဲ့တဲ့ ‘ကိုယ်ရယ် တိုးရယ် စိုးစိုးရယ်’ ရုပ်ရှင်ထဲက ‘ဦးအေးကို’ ကြီးဘင်ဂျိနဲ့တီးတဲ့ သီးချင်းလေးကို သတိရလိုက်မိသည်။

ရှေ့တိုး နောက်ဆုတ် အိမ်မြှောင်အမြီးပြတ်သလို ထိုင်မရ၊ ထမရနဲ့ လဲကျတော့မယ့် ‘ညွန့်ဝင်း’ ရဲ့အဖြစ်ကို စောင်းဆိုထားတဲ့ သီချင်းကောင်းလေးပါ။

သူ့အဖို့ကတော့ ဘာထူးတော့မှာလဲ၊ ထိုင်နေလည်း သူ့နှလုံးသားက သေနေသလို၊ ထနေတော့လည်း သူ့နှလုံးသားက ပြန်ရှင်လာမှာမှ မဟုတ်တော့တာဘဲလေ။

“ရွာမှာလည်း အမေက ပြောတာပါပဲ... အဘကိုက တယူသန့် တဖွတ်ထိုးလေ”

နောက်ဖေး ငပိဖိုတွေရှိရာမှ ထွက်လာတဲ့ ‘သံချောင်း’ က ဝင်ပြောတာဖြစ်ပါသည်။ သူ့လက်ထဲမှာတော့ ပလပ်စတစ်ဘူးကြီးတစ်လုံးကို မနိုင်မနင်း မလျက်ပါလာခဲ့သည်။

“မနေ့ညတည်းက ‘ဦးဘုန်းထင်လင်း’ လာမှာထားတာလေ အဘရဲ့... ကျွဲကောသီးငါးလုံးလည်း လာမှာထားသေးလို့ အိမ်က ကောင်လေးတွေကို ‘ရွှေမြေ’ ဆိုင်မှာ သွားဝယ်ခိုင်းထားတယ်”

“အေး... အဲဒီဆိုင်က အသီးက ကောင်းလည်းကောင်း... ချိုလည်းချိုတယ်လို့ ငါတို့လည်း ကြားတယ်”

‘သံချောင်း’ က ဝင်ပြောတာဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ့်အစ်မရဲ့သားကိုယ့်တူမို့ ‘သံချောင်း’ ဟုသာ အလွယ်တကူ ခေါ်နေပေမယ့် ‘သံချောင်း’ က စာပေးစာယူနဲ့ ဘွဲ့ရပြီးသား လူငယ်တစ်ယောက်ပါ။ ပြီးတော့ ဒီအိမ်ပိုင်ရှင်ရဲ့သမီး ‘ချိုမြ’ နဲ့လည်း သူငယ်ချင်း။

ဖြောင်မှန်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဝေဝေအောင်

** **
* * *

၉

“ငါတော့ အိမ်လာသမျှ ဖောက်သည်တိုင်း အဲဒီခြံကိုပဲ ညွှန်
တာပဲ”

“ဘာလဲ... ကျွဲကောသီးထက် ခြံပိုင်ရှင်က ပိုချိုနေလို့လား”

“ဟာ... သံချောင်းကလည်း ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

‘ချိုမြ’ က ရှက်ကာ ‘သံချောင်း’ ကိုရိုက်ပြီး နောက်ဖက်သို့
ဝင်ပြေးသွားပါတော့သည်။

** **
* * *

ဖြောင်စွမ်းကောင်စာအုပ်တိုက်

“တကယ်တော့ အဲဒီ ‘အွမြ’ ခြံပိုင်ရှင်က ဒီကမဟုတ်
ဘူး။ အဘရဲ့... မှော်ဘီဘက်ကဆိုလားပဲ... စိုက်ပျိုးရေးနဲ့ ဘွဲ့ရပြီး
ဒီမှာ ခြံလာလုပ်တာတဲ့”

မှော်ဘီဆိုတဲ့ စကားပါလာတော့ ‘ရေချမ်း’ စိတ်တွေ နိုးကြွ
လာသည်။

တကယ်တော့ သူဒီနေ့ ‘ကျိုက်ထို’ ကို လာဖို့မဟုတ်ပါ။ နေ
မကောင်းချင်တာကြာနေပြီမို့ အိပ်ယာထ ကွေးနေဆဲ အရီးလေး
ရောက်လာခဲ့တာဖြစ်ပါသည်။

အရီးလေးက အဖေ့ညီမနှစ်ဝမ်းကွဲပါ။

“ ‘ရေချမ်း’ မင်းနေမကောင်းဘူးဆို... မနက်က ‘သင်းကြည်မ’
လာပြောတယ်”

‘သင်းကြည်မ’ က ‘ရေချမ်း’ ရဲ့ နှစ်မဝမ်းကွဲပါ။

‘ရေချမ်း’ အခုရောက်နေတဲ့ ကော့ထင်းရွာသားနဲ့ အိမ်ထောင်ကျကာ သားသမီးနှစ်ယောက်ပင် အရွယ်ရောက်နေပါပြီ။

အကြီးကောင် ‘ခင်မောင်ကြည်’ ဟုခေါ်တဲ့ ‘သံချောင်း’ က ဘွဲ့ရပြီး အဖေရဲ့ အင်းထဲမှာ ကြီးကြပ်သူအဖြစ် ဝင်လုပ်နေသလို အငယ်မ ‘ခင်မေကြည်’ က တက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ်တက်ရင်း အမေရဲ့ အုန်းခြံလုပ်ငန်းများ ဝင်ကူညီနေတာမို့ သူတို့ရဲ့ စီးပွားရေး က ပြေလည်ကြပါသည်။

ဒီလို ပြေလည်၍လည်း ‘ရေချမ်း’ ကို အုန်းခြံမှာ အလုပ်ပေးထားနိုင်တာပါ။

‘ရေချမ်း’ အလုပ်က အုန်းခြံကို ကြီးကြပ်ပေးရရုံပါ။ ဒီအတွက် နေဖို့စားဖို့ရသည်။ ပိုလျှင် ‘ရေချမ်း’ သောက်သည်။ ဒီအချိန်ဟာ ‘ရေချမ်း’ အတွက် စိတ်အချမ်းသာဆုံးအချိန်ပါ။

လူမသိ၊ သူမသိ မူးနေအောင် သောက်ရလျှင် ပိုလို့တောင် ပျော်သေး။

အပျော်ဆုံးကတော့ ကမ္ဘာလောကကြီးကိုပါ မေ့သွားအောင် သောက်နိုင်လျှင် အပျော်ဆုံးပါ။

လူက မြေကြီးပေါ်မှာ ဖလက်ပြကာ တစ်လောကလုံးကို ပြောချင်တာ ပြောနေရတာ ‘ရေချမ်း’ ပျော်သည်။

ဒီလို ပျော်လို့လည်း ဒီ ကော့ထင်းရွာမှာ နေလာတာ ဆယ်နှစ်တိုင်လာခဲ့ပါပြီ။ ဒီဆယ်နှစ်အတွင်း ‘ရေချမ်း’ ဘဝလည်း အနည်ထိုင်လာခဲ့ပြီ။

မေ့သင့်တာကိုမေ့ကာ အေးအေးချမ်းချမ်းနေပါတော့မည်ဟု

ကြံကာမှ ဒီရောဂါက စဖြစ်လာသည်။

“ဟုတ်တယ် အရီးလေး ... ပျောက်သွားမှာပါ”

“ဆေးမသောက် ဘာမသောက်နဲ့ ဘယ်လိုလုပ် ပျောက်မှာလည်း ‘ရေချမ်း’ ရယ်... ဒီနေ့ ‘သံချောင်း’ ကျိုက်ထိုက် ‘ကိုသာအေး’ တို့ဆီကို စာရင်းရှင်းဖို့ သွားစရာရှိတယ်... မင်းလိုက်သွားပြီး ဆေးခန်းပြခဲ့ပါလား”

“ဟာ... အဲဒီလောက်လည်း လိုမယ် မထင်ပါဘူး အရီးလေးရယ်... ဒီမှာလည်း ဆေးတွေသောက်နေသားပဲ”

ပြောမယ့်သာပြောရတာပါ ‘ရေချမ်း’ ရမ်းသမ်းသောက်နေတဲ့ ဆေးတွေနဲ့လည်း ‘ရေချမ်း’ မသက်သာပါ။ ပိုဆိုးလာကာ ဖြစ်စက ခြေဖျားလက်ဖျား ကျင်ရုံတင်ကျင်တာပါ။ ခုနောက်ပိုင်း ဗိုက်တွေပါ ကျင်ကနဲ ကျင်ကနဲ ဖြစ်လာသည်။

ဒါပေမယ့် ရှိရင်းစွဲ ထုံပေပေ စိတ်လေးနဲ့ အရီးလေးကို ငြင်းလိုက်မိပါသည်။

“နေပါစေ အရီးလေးရာ... မသွားတော့ပါဘူး”

“‘ရေချမ်း’ မင်းကိုယ်မင်း ကလေးထင်နေလား... ငယ်တုန်းက မင်းလုပ်ချင်တာလုပ်တာ အရီး ဘာမှမပြောချင်ပေမယ့် ခုမင်းက ငယ်တော့တဲ့ အရွယ်မဟုတ်ဘူး... ငယ်တုန်းကလို ပေတေနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူး... မင်းဖာသာ အဝတ်လဲထားလိုက် ‘သံချောင်း’ သွားခါနီး ငါလွတ်လိုက်မယ်... ရော့ ‘သင်းကြည်မ’ က ပေးလိုက်တာ”

အရီးလေးက ထောင်တန်ငါးရွက်ကို လှမ်းပေးကာ သူ့တဲလေးထဲက ထွက်သွားပါတော့သည်။

ဒီတော့လည်း ‘ရေချမ်း’ အဝတ်လဲကာ ‘သံချောင်း’ ကို စောင့်ရရုံကလွဲ၍ ဘာမှစောဒက တက်စရာမရှိတော့ပါ။ ဒီလိုနှင့် ကျိုက်ထိုက် ‘ကိုသာအေး’ တို့အိမ်ကို ရောက်လာခဲ့ရတာ ဖြစ်ပါသည်။

‘ကိုသာအေး’ နဲ့ ‘မမြတင်’ တို့က မိရိုးဖလာ ငါးပိ ငါးခြောက်လုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်သူများဖြစ်ရာ ဈေးထဲတွင် ငါးခြောက်ပွဲရုံဖွင့်ထားပြီး အိမ်မှာတော့ ငပိရေချိုများကို အကြီးအကျယ် လှောင်ကာ လက်လီလက်ကား ရောင်းချသူတွေမို့ အရီလေးတို့ မိသားစုနဲ့က လုပ်ငန်းခြင်းဆက်ကာ ဆွေမျိုးရင်းခြာလို ခင်မင်နေကြသူတွေဖြစ်ပါသည်။

“ဒါနဲ့ အဲဒီခြံပိုင်ရှင်နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ ‘သံချောင်း’ရဲ့”

“ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး အဘ... ‘ချိုမြ’ တော့ သိမလား မသိဘူး... ‘ချိုမြ’ ရေ ခဏ”

‘သံချောင်း’ အော်ခေါ်ပြီး မကြာခင် ‘ချိုမြ’ သူ့လက်ကို ရေသုတ်ရင်း ရောက်လာပါသည်။

‘ချိုမြ’ မျက်နှာတွင် ခုနက စကားအတွက် ရှက်ရိပ်မပြယ်သေးပါ။

“ဒီမှာ အဘက နင်ပြောတဲ့ ‘ရွှေမြေ’ ကျွဲကောခြံပိုင်ရှင်ရဲ့ နာမည်ကို သိချင်လို့တဲ့”

“နာမည်က အဆန်းပဲ အဘရဲ့... ‘ချိုမြ’ တောင် ပါးစပ်ဖျားတင် မေ့နေသလိုပဲ”

“ ‘ပုည’ များလား”

‘ရေချမ်း’ နှုတ်ဖျားက ထွက်လာတဲ့ စကားကြောင့် ‘ချိုမြ’ က

အံ့ဩသလို လှမ်းပြောပါသည်။

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... အဲဒီနာမည်ပဲ... အဘက ဘယ်လိုသိတာလဲ”

ထူးထူးဆန်းဆန်း ဒီနေ့မှ သူနဲ့ရင်းနှီးတဲ့ နာမည်ပိုင်ရှင်တွေ နဲ့ပဲ လာတိုးနေရလေသည်။

မျက်ဝန်းထဲ အသားညိုညို မျက်လုံးပြူးပြူးနဲ့ ကောင်လေး တစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဍန်ကို မြင်ယောင်လာမိလေသည်။

‘ပုည’ ကသမီးလေးနဲ့ အရွယ်တူပါ။ အလွန်ဆုံးငယ်လှမှ တစ်လနှစ်လပဲ ငယ်တာဆိုတော့ ဒီကလေးတောင် သုံးဆယ်နားနီး ရောပေါ့။

အေးလေ အချိန်ဆိုတာ လူကိုပြုပြင်ပြောင်းလဲစေတာပဲ။ သမီးလေးကော ဘယ်လိုဘဝမှာ ဘယ်လိုများကြီးပြင်းနေမှာပါ လိမ့်။

နေရာကအထ လူကမူးကနဲဖြစ်ကာ မိုက်ကနဲမျက်လုံးကပြာ ဝေသွားတာကြောင့် အိမ်တိုင်ကိုလှမ်းအကိုင် ...

“ အဘ... အဘ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

‘သံချောင်း’ က စိုးရိမ်စွာလှမ်းမေးသလို ‘ချိုမြ’ ကလည်းစိုး ရိမ်သံလေးဖြင့် ...

“အဘ ... အဘမူးရင် ဒီမှာထိုင်နေအုံး... ‘ချိုမြ’ ရေအေးအေး လေးတစ်ခွက် သွားခပ်ပေးမယ်နော်”

နောက်ဖေးကို အပြေးအလွှားထွက်သွားတဲ့ ‘ချိုမြ’ ကိုငေး ကြည့်ကာ သမီးလေးကိုသတိရမိပါသည်။ သမီးလေးဆိုရင်ကော သူ့အဖေ အခုလို ဖြစ်နေတာမြင်ရင် ပျာလောင်ခတ်နေမှာလား။

ဝေဝေအောင်

** ** *
* * *

၁၅

မျက်လုံးကိုအမှိတ် မျက်ဝန်းထဲမှာ မမြင်ချင်သော လူတစ်
ယောက်ရဲ့ပုံရိပ်က အလိုလိုနေရင်းကို ထင်ဟပ်လို့လာပါတော့
သည်။

** ** *
* * *

ဖြောင်စွမ်းကောင်စာအုပ်တိုက်

အ ခု အ

ဖြူဖွေးသောအသားပေါ်တွင် မျက်ခုံးနှစ်ဖက်က ထင်းနေအောင်ရှိကာ နှာတံပေါ်ပေါ် အနားသပ်ညီညာသော လှပသည့် နှုတ်ခမ်းတစ်စုံဖြင့် ‘ဘုန်းထင်လင်း’ က သူ့ကို မဲ့ပြုံးပြုံးကြည့်နေပါသည်။

ဒီအပြုံးက အသက်ဝင်လှပါသည်။ သမီးနဲ့မင်းနဲ့ ဘာဆိုလို့လဲဟု ပြောနေသယောင်ယောင်ပါ။

ဆိုင်တယ် ဆိုင်ပါတယ်။ သမီးဟာ ‘အေးမြ’ ရဲ့ သမီးလေးလေ။ ‘အေးမြ’ ဆိုတာ ငါ့မိန်းမ။ ငါ့ဘဝတစ်သက်တာမှာ တစ်ယောက်တည်းပဲ ချစ်ခဲ့တဲ့မိန်းမဟု ‘ရေချမ်း’ ကကြိုးအော်တော့ ‘ဘုန်းထင်လင်း’ ကပြုံးသည်။

အပေါ်နှုတ်ခမ်းတွန့်ရုံလေး ပြုံးနေတဲ့ သူ့အပြုံးက ကြည့်

ဖြောင့်မှန်ကောင်စာအုပ်တိုက်

လို့ကောင်းလှပါသည်။

မြင့်မားသော သူ့အရပ်၊ ခန့်ညားထည်ဝါသော သူ့ကိုယ်ဟန် ဖြင့် ‘ဘုန်းထင်လင်း’ ကအမြဲလိုပင် ကြည့်ကောင်းနေတတ်သူတစ်ယောက်ပါ။

ဒီလို ကြည့်ကောင်းနေ၍ပဲ ‘အေးမြ’ တစ်ယောက် ‘ဘုန်းထင်လင်း’ ကို စွဲလန်းသွားခဲ့ရတာလား။

သူ ကြေကွဲစွာတွေးနေစဉ် ‘ဘုန်းထင်လင်း’ က ထပ်ပြုံးပါသည်။

ဒီအပြုံးက အဖြေကိုဖော်ပြနေသလိုပါ။ သမီးလေးက ‘အေးမြ’ နဲ့ငါနဲ့ရခဲ့တဲ့ သမီးလေးဟု သူ့နားနားတွင် ကြိုးအော်နေသလိုပါ။

သူအံ့ကြိတ်ကာ ငြိမ်နေတော့ ‘ဘုန်းထင်လင်း’ က သူ့ပခုံးကိုပုတ်ကာ တီးတိုးပြောသည်။

“ မင်း စိတ်လျော့လိုက်ပါကွာ ” တဲ့။

“ဘာလို့ လျော့ရမှာလဲ... သမီးလေးဟာ ငါ့သမီး ‘အေးမြ’ စမွေးပြီး ဖဝါးလက်နှစ်လုံး ပခုံးလက်နှစ်သစ်တည်းက ငါပဲချို ငါပဲကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့ရတာ... သမီးလေးဟာ ငါ့သမီး... ‘စမ်းရေအေး’ ဟာ ငါ့သမီး... ငါ့သမီးလေးမို့လို့ နာမည်ကိုတောင် ငါ့နာမည်ကော ငါ့မိန်းမ ‘အေးမြ’ ရဲ့နာမည်ပါ ပါအောင်မှည့်ထားခဲ့ တာ ... မင်းအစီအစဉ်ကို လက်လျော့လိုက်ပါ ”

ဟု သူပြောတော့ ‘ဘုန်းထင်လင်း’ ကဟားတိုက်ရယ်ပါသည်။

“လက်လျော့ရမှာက မင်းကွ... မင်းနာမည်လေးပါရုံနဲ့ မင်း သမီးဖြစ်ရောတဲ့လား... မင်း သမီးကို ဘယ်လိုကျွေးမလဲ ”

ဖြောင့်မှန်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ ငါလည်း ခြံစိုက်နေတာပဲကွ ... မင်းတို့လို ကျိကျိတက် မချမ်းသာပေမယ့် ငါလည်း ငါ့သမီးကို လူလားမြောက်အောင်ထား နိုင်ပါတယ် ”

သူ ပြန်ပြောလိုက်မိတာဖြစ်ပါသည်။

တကယ်ပါ။ ‘ဘုန်းထင်လင်း’ တို့လောက် မချမ်းသာပေမယ့်

သူရသမျှ သမီးလေးကိုဆင်သည်။

ရွာထဲမှာဆို သမီးလေးကအတောက်ပဆုံး အချောမောဆုံး။

သူ့အလုပ်က ခြံစိုက်တာဆိုပေမယ့်လည်း သမီးလေးကို မညှိုးငယ် ရအောင် သူထားသည်။

ဒါပေမယ့် သမီးလေးအတွက် တိုက်တွေ ကားတွေတော့ သူ တကယ် မတတ်နိုင်ခဲ့ပါ။

“ မင်း ဟိုမှာကြည့်စမ်း ... ဘာလဲ ”

‘ဘုန်းထင်လင်း’ လှမ်းပြတဲ့နေရာမှာ ရှိနေတာက မာစီဒီး ကားသစ်ကြီးပါ။

“ သမီးလေးက အဲ့ဒီလိုကားမျိုးစီးချင်ပါတယ်ဆို...မင်းဘယ် လိုလုပ်မလဲ ... ပြီးတော့ တီဗွီ ရေခဲသေတ္တာတို့ဘာတို့နဲ့ မင်းသူ့ ကို လူတန်းစေနေနိုင်အောင် ထားနိုင်လို့လား ”

သူ ဘာမှမပြောဘဲ ‘ဘုန်းထင်လင်း’ ကိုသာ ငေးကြည့်နေမိ ပါသည်။

ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း ဒီကောင်ကိုမှန်းတီးနာကြည်းတဲ့စိတ် က ဘယ်ကဘယ်လို ပေါ်လာမှန်းမသိပါ။ ဒီကောင်ကို အမှုန့် ကြိတ်ပစ်ချင်စိတ်ပင် ပေါက်လာမိပါသည်။

‘ဘုန်းထင်လင်း’ ဆိုတဲ့ ဒီကောင်က သူ့ဘဝကို ဘာဖြစ်လို့

များ ပါဝင်ပတ်သက်နေရတာလဲ။ ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့သမျှကလည်း သူ့နှလုံးသားကို ခြေဖျက်ဆီးဘို့ ကိစ္စတွေပဲ ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။

ဒီလိုမှန်းသိရင် သူ ဒီကောင်နဲ့ တစ်နေ့တည်းတစ်ရက် တည်း အတူတူ မမွေးချင်ခဲ့ပါဘူး။

ခုတော့ ဒီကောင်က သူ့ထက်တစ်နာရီလေးစောမွေးရုံနဲ့ သူ့ဘဝရဲ့ အလေးထားဆုံး၊ အမြတ်နိုးဆုံး၊ သူတန်ဖိုးအထားဆုံး အရာမှန်သမျှကို သိမ်းကြိုးယူငင်ဘို့ ကြိုးစားနေလေသည်။

မင်းဘာကောင်လဲ မင်းဟာ ငါ့ဘဝကိုကောင်းကျိုးလုံးဝ မပေးဘဲ ဆိုးကျိုးပဲပေးတဲ့ကောင်ဆိုတော့ ‘ဘုန်းထင်လင်း’ ကရယ် မောပြီး ‘ဘဝဆိုတာ မတူကြဘူးလေ’ တဲ့။

ဒါကိုတော့ ‘ရေချမ်း’ လက်ခံပါသည်။

ဘဝခြင်းမတူခဲ့ကြလို့သာ သူနဲ့ ‘ဘုန်းထင်လင်း’ တစ်နေ့ တည်း တစ်ရက်တည်း မွေးခဲ့ကြပေမယ့် အချိန်လေးတစ်နာရီစောကာ ဒီကောင်က ကြာသပတေးသား ‘အထွန်း’ ဘွားဖြစ်ခဲ့လေသည်။

သူက တစ်နာရီနောက်ကျကာ သောကြာသား ‘ဘင်္ဂ’ ဘွား ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

မွေးဖွားခဲ့ရတဲ့အခြေအနေကိုလည်း ကြည့်ပါအုံး။ ဒီကောင့် အမေက ရန်ကုန်မြို့ရဲ့အချက်အချာကျသော ဗဟိုအမျိုးသမီးသား ဖွားဆေးရုံရဲ့ အထူးခန်းထဲမှာ ဒီကောင့်ကို မွေးဖွားနေရတဲ့အချိန် ကျုပ်အမေကတော့ ရန်ကုန်မြို့နဲ့ မိုင်အများကြီးဝေးကွာတဲ့ ‘ကျိုက်ထို’ မြို့ရဲ့ ဟိုးချောင်ကျလှတဲ့ ရွာလေးတစ်ရွာမှာ ကျုပ်ကို မွေးဖွားခဲ့တာပါ။

ကျုပ်ကိုမွေးတော့ ကျုပ်အဖေလည်း ကျုပ်အနားမှာမရှိဘူး။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မင်းအမေဗိုက်နာလို့ မင်းအဖေလိုက်စောင့်နေတဲ့ ကားပေါ်က ဒရိုင်ဘာဟာ ကျုပ်ရဲ့အဖေပါပဲ။ မင်းအဖေ မင်းအမေအတွက် စိုးရိမ်လွန်းပြီး ထိုင်မရထမရဖြစ်နေတဲ့အချိန် ကျုပ်အဖေကော ကျုပ်အမေအတွက် မပူပန်ဘဲ နေမတဲ့လား။

ကျုပ်အဖေက ကျုပ်အမေအတွက် စိတ်ပူပြီးခွင့်နဲ့ပြန်ချင်တာတောင် တစ်ပတ်လောက်တော့နေပေးပါအုံး ‘ကိုထွန်းမောင်’ ရယ်ဟု ဆိုတာကြောင့် ကျေးဇူးရှင်စကားကိုနားထောင်ပြီး နေပေးခဲ့ရတယ်။

အဲ့ဒီလောက်အထိ ကျုပ်အဖေဟာ ကျေးဇူးသစ္စာကို စောင့်သိခဲ့ပါတယ်။

ဒီကျေးဇူးဆိုတဲ့တရားတွေကလည်း အဖေ့လက်ထက်မှ မဟုတ်ဘူး၊ အဖေတို့ ဘိုးဘွားဘီဘင်တွေ လက်ထက်ကတည်းက ဆိုတော့ အဖေဘယ်ငြင်းလို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲလေ။ အဖေတို့နေတဲ့ အခုအိမ်ကလေးတောင် ရန်ကုန်ကအဲဒီသူဌေးက ဆောက်ပေးခဲ့တာလို့ ကြားခဲ့ရတာပါပဲ။

အဲဒါ ကျုပ်မမွေးခင်ကတည်းက ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့အခြေအနေတွေပါ။ ကျုပ်မွေးလာတော့လည်း ကျုပ်က ဘာကောင်မို့လို့လဲ။ သူတို့ရဲ့ကျေးဇူးတရားတွေနဲ့ပဲ လုံးထွေးရစ်ပတ်ခဲ့ပြီး လူဖြစ်လာခဲ့ရပြန်တာပါပဲ။

‘ဖဝါးလက်နှစ်လုံး ပခုံးလက်နှစ်သစ်’ လူဖြစ်ရတာခြင်းအတူတူ ကျုပ်ဘဝကို ကျုပ် ပြန်စဉ်းစားကြည့်နေမိတာပါ။

ဘာဖြစ်လို့များ အခြားလူတွေလို လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် လူမဖြစ်ခဲ့ရတာလဲ။

လူမဖြစ်ခင် သန္ဓေသားဘဝတည်းက အမေစားခဲ့ရတဲ့ထမင်းအားလုံးက ‘ဘုန်းထင်လင်း’ ဆိုတဲ့ကျုပ်ဘဝကို မကောင်းကျိုး

ဝေဝေအောင်

** ** * * * *
* * *

၂၁

ပေးလာမယ့် ဒီကောင်အဖေရဲ့ထမင်းတွေ။

အမေဝတ်ခဲ့တဲ့အဝတ်အစားတွေဆိုတာလည်း ‘ဘုန်းထင်လင်း’ ဆိုတဲ့ ဒီကောင်အဖေရဲ့ အဝတ်အစားအကျတွေ။

ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည် အားတိုးဆေးတို့ဘာတို့ဆိုတာတွေကလည်း ဒီကောင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းတွေဆီကလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေပါပဲ။

ကျုပ်မှာ လူမဖြစ်ခင် သန္ဓေသားဘဝတည်းက ဒီကောင့်လွမ်းမိုးမှုနဲ့အသွေးအသားအတုံးအခဲ ဖြစ်လာခဲ့ရတယ်။

ဖြစ်နိုင်ရင် ကျုပ် ဒီကောင်နဲ့လုံးဝကိုမပတ်သက်ချင်ပါဘူးဗျာ။ ဒီကောင်နဲ့ပတ်သက်မှ ကျုပ်လူဖြစ်ရတယ်ဆို ကျုပ်ရဲ့အသွေးအသားတွေကို တစ်စစဖွဲ့ထုတ်ပြီး ခြေမွပစ်လိုက်ချင်တာပါပဲ။

ကျုပ် အဲဒီကောင်ကို အဲဒီလောက်အထိကို မုန်းတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဘဝစတင်ကာ ဖြစ်တည်လာကတည်းက ဒီကောင်နဲ့ပတ်သက်ဖို့က သူ့အလိုလို ပါလာပြီးသားဆိုတော့ ကျုပ်လည်း ဘယ်လိုဖန်တီးခွင့် ရနိုင်မှာတဲ့လဲလေ။

ကျုပ်မွေးခဲ့တဲ့အချိန်ကို ကျုပ် ပြန်သတိရနေမိတယ်။

** * * * *
* * *

ဖြောင်မှန်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အဲဒီနေ့ကနှင်းတွေတဖြိုင်ဖြိုင်ကျနေတဲ့ ဆောင်း
တွင်းညကြီး တစ်ညမှာပေါ့။

ညဦးပိုင်းထဲက အမေဗိုက်နာနေလိုက်တာ ညကြီးမိုးချုပ်
တော့ ဗိုက်အနာပိုစိပ်လာတော့တာပါပဲ။

အမေနားမှာ အရပ်ဝမ်းဆွဲသည်ကြီး ‘ဒေါ်ကြီးကြာ’ ကထိုင်
လို့။

“ချမ်းလိုက်တာအေ ... ဒီနှစ်ဆောင်းလောက်အေးတာ
ကျုပ် ရာဇဝင်မှာ တစ်ခါဖူးမှ မကြုံဘူးပါဘူး ... ဒီလောက်အေးတဲ့နေ့မှ
ပဲ ‘ရှင်ငြိမ်းမယ်’ တို့များ ကလေးမွေးချင်ရတယ်လို့ ... ဟဲ့ ရေနှေး
တည်ထားရဲ့လား”

ဖြောင်ရှင်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဝေဝေအောင်

** ** * * *
* * *

၂၃

အရပ်လက်သည် ‘ဒေါ်ကြီးကြာ’ ကြီးရဲ့ မြည်တွန်တောက်
တီးတဲ့ စကားသံကို အမိဝမ်းတွင်းကထွက်ခါနီးနေတဲ့ ကျုပ်က
ကြားနေရတာပေါ့။

“ဗိုက်နာတာပဲ အစ်မရယ် ... အချမ်းပေါ့တဲ့နေ့မှာပဲ နာလိုရ
မှာလား ... သူနာချင်တဲ့အချိန်နာမှာပေါ့လို့။”

ဒီလောက်မေးခိုက်အောင် ချမ်းနေတဲ့ကြားက အမေပြန်ပြော
နေတာကိုလည်း ကြားနေရတာပါပဲ။

“ကဲပါအေ ... စကားများမနေပါနဲ့ ... ညှစ် ... ညှစ် ...ဟဲ့
‘အေးတင်’ ဒီနေရာကိုတွန်းစမ်း”

“အမယ်လေး ‘ကိုထွန်းမောင်’ ရေ ... ‘ငြိမ်းမယ်’ ကို
ကယ်ပါအုံး”

အမေ့ရဲ့အော်ဟစ်သံကြားမှာ ဒေါ်ကြီး‘ကြီးကြာ’ ရဲ့အ မနာပ
စကားသံက တိုးထွက်လာသည်။

“ကောင်မ ... x x က x x ပြီးခုမှ တစ်ပြန်ပြန်အော်နေလိုက်
တာ ... နင်အော်လည်း နင့်ယောက်ျားကကြားမှာမှ မဟုတ်တာ ...
ညှစ် ညှစ် ... အားစိုက်ညှစ်”

“အမေရေ ... နာတယ်”

ဒေါ်ကြီး‘ကြီးကြာ’ ရဲ့ပြန်ပြောသံ အမေ့ရဲ့ငိုငြီးသံ အိမ်နီး
နားချင်း ဒေါ်ကြီး‘အေးတင်’ တို့ရဲ့အားစိုက်တွန်းထိုးမှုတွေအဆုံး
မှာ ‘ဝါး’ ကနဲအော်ရင်း ကျုပ်လူလောကထဲကို ရောက်လာပါတော့
တယ်။

အမေ့ဗိုက်ကြီးထဲမှာ နေစဉ်တုန်းကနွေးထွေးပေမယ့် အပြင်
ကိုရောက်လာတော့ ပြင်ပလေ့နဲ့ထိပြီး အေးမြလွန်းတဲ့ဆောင်းရာ

ဖြောင့်မှန်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သီရဲ့ဒဏ်ကြောင့် သိပ်အေးပြီး ကျုပ် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အော်တာပေါ့ဗျာ။

ဒီတော့ ဒေါ်ကြီး ‘ကြီးကြာ’ က ...

“ ‘ငြိမ်းမယ်’ နင့်သားကသိပ်အော်တာပဲ ... ကျုပ်တော့ ‘ဖိုးအော်’ လို့ပဲ နာမည်ပေးလိုက်ချင်တာပါပဲတော် ”

ဒီအချိန်မှာ အိမ်နီးနားချင်းဖြစ်တဲ့ ဒေါ်ကြီး ‘အေးတင့်’ က ရေ နွေးနွေးလေးချိုးပေးလို့ ကျုပ် ဖိမ်ကျပြီးငြိမ်နေမိတယ်။ ဒါကိုအမေ က ကျေနပ်သလိုငေးကြည့်ပြီး ဒေါ်ကြီး ‘ကြီးကြာ’ ကိုပြန်ပြော တယ်လေ။

“ ကျွန်မသားက ဒီလောက်အေးတာ အစ်မရယ် ... ချမ်းလွန်း တော့လည်း အော်မိမှာပေါ့ ... အစ်မတောင် ချမ်းလွန်းလို့ ငြီးသေး တာပဲ မဟုတ်ဘူးလား ... တကယ်ဆို ‘ရေခဲ’ လို့ပဲခေါ်သင့်တာပါ သားရေ ‘ရေခဲ’ ”

“ ‘ရေခဲ’ မကောင်းပါဘူးအေ ... ‘ရေချမ်း’ ဆိုမှဟုတ်တုတ် တုတ်ရှိသေး ... ချမ်းကလည်းချမ်းနေတဲ့အချိန်ဆိုတော့ အမှတ်တရ ပေါ့အေ ... ‘ရေချမ်း’ ရေ ‘ရေချမ်း’ ”

ဒေါ်ကြီး ‘ကြီးကြာ’ က ဒေါ်ကြီး ‘အေးတင့်’ လက်ထဲကပုဆိုး ထွေးထားပြီးတဲ့ ကျုပ်ကိုလက်ကမ်းချီရင်း ပြောလိုက်တာဖြစ် တယ်။

အဲ့ဒီအချိန်မှာ ဗေဒင်နည်းနည်းပါးပါးတွက်တတ်တဲ့ ဒေါ် ကြီး ‘အေးတင့်’ က အိမ်ထရုံမှာချိတ်ထားတဲ့ ပြက္ခဒိန်ကိုဆွဲကြည့် ရင်း ကျုပ်ကိုတွက်ပေးတယ်လေ။

“ ညည်းသားက ခြောက်ခုကြွင်းဘင်္ဂဘွားကြီးအေ ... ဟို ဖက်ကို တစ်နာရီနုနစ်နာရီလောက်သာ စောမွေးလိုက်ရင် အထွန်း

ဘွား ကြာသပတေးသားလေးဖြစ်မှာ ”

“ ဘင်္ဂဘွားက ဘာဖြစ်လို့တုန်းအေ ”

ဒေါ်ကြီး ‘ကြီးကြာ’ က လှမ်းမေးတာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျုပ်ကတော့ အမေရင်ခွင်တွင်းမှာခိုဝင်ရင်း အမေ့နို့ချိုကို မရမက စို့နေတဲ့အချိန်လေ။ အရေးထဲအမေ့နို့ကလည်း မထွက် သေးဘူး ကျုပ်ကလည်းအရမ်းကို စို့ချင်နေမိပြီ။

အမေကတော့ သူ့လက်လေးနဲ့ ကျုပ်နှုတ်ခမ်းနားကို နို့သီး လေးထိုးပေးပါရဲ့။

ကျုပ်တို့သားအမိ ဒီဘက်ကဖြစ်ပျက်နေချိန် ဟိုဘက်က လည်း ဒေါ်ကြီး ‘အေးတင့်’ တို့က ပြောဆိုနေကြတာပါ။

“ ဘင်္ဂဆိုတာ အပျက်အေ ... သူ့အပျက်ဂြိုဟ်က သောကြာ မှာရှိတော့ မိန်းမဂြိုဟ်မကောင်းဘူး ... မိန်းမနဲ့ဝေးဝေးနေမှ ”

“ အမယ်လေး အစ်မရယ် ... မုန့်ဆီကြော်က ဘယ်မှာနေမှန်း မသိဘူး နှုတ်ခမ်းနာနဲ့တည့်ပျံ့မလား တွေးသလိုဖြစ်နေပြီ ... အစ်မ တူက အခုမှ ပိစိကလေးရှိသေးတာ ”

“ အေးပါ ... အခုပြောတာမဟုတ်သေးပါဘူး ... ကြီးလာမှ ကျုပ်ကပြောတာပါ... ခုတော့ ညည်းတို့ခေါ်သလို ‘ရေချမ်း’ ပဲ ခေါ်မှာပါ ... ‘ရေချမ်း’ ရေ ‘ရေချမ်း’ ”

အဲ့ဒီအချိန်ကစပြီး ကျုပ်နာမည်ကို ‘ရေချမ်း’ လို့ခေါ်လိုက်တာ ခုချိန်ထိတိုင်အောင်ပဲ၊ ‘ရေချမ်း’ လို့ တွင်တော့တာပါပဲ။

အဖေ့နှမနှစ်ဝမ်းကွဲ ကျုပ်နဲ့ဆို အရီးလေးတော်တဲ့ အရီး လေး ‘မတင်လှ’ ကဆို ကျုပ်ကို ချစ်ရှာလွန်းလို့ ဝမ်းသာအားရ ပြောရှာတယ်။

ဖြောင့်မှန်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ကျုပ်အစ်ကိုသာ တွေ့လို့ကတော့ ဘယ်လောက်များ ဝမ်းသာရှာမလဲ ... သူ့ခင်ဗျာလည်း မိန်းမမွေးလို့တောင် အနားမနေရရှာဘူး... ငါ့တူလေး ကံဆိုးရှာတယ်”

“မကြာခင်ရောက်လာမှာပေါ့ ‘မတင်လှ’ ရယ်... ကျုပ်တို့လည်း ‘ငြိမ်းမယ်’ အနားမှာရှိနေကြတာပဲ ... အားမငယ်ရပါဘူး တော်”

“အေးပါ... အေးပါ... ကျုပ်ကလည်း သဘောပြောတာပါ... ‘ရေချမ်း’ ရေ တူကလေး ...ဒီမှာအရီးလေးလေး အရီးလေးကိုကြည့်လိုက်ပါအုံး”

တောမှာ ကျုပ်က ‘ရေချမ်း’ ဆိုပြီး နာမည်ရနေချိန် မြို့မှာကျုပ်နဲ့ တစ်ချိန်တည်း မွေးတဲ့ကောင်ကိုလည်း နောက်တစ်နေ့မှာပဲ သူ့အဖိုး အဖွားတွေက နာမည်ပေးခဲ့တယ်တဲ့လေ။

နေ့သင့်နံ့သင့်လည်းကိုက်အောင် သူ့အဖေအမေတွေရဲ့ နံမည်တွေလည်းပါအောင် ‘ဘုန်းထင်လင်း’ တဲ့လေ။

ဘယ်လောက်သားနားခန့်ထည်တဲ့ နာမည်လဲ။

ကျုပ်အဖေက သူ့အဖေ ‘ဦးထင်ကြီး’ နဲ့ သူ့အမေ ‘ဒေါ်ထိပ်ထားလင်း’ တို့အိမ်က ဒရိုင်ဘာဆိုတော့ အားလုံးကို ပြန်ပြောပြခဲ့တာပေါ့။

ကျုပ်ကို မွေးတဲ့ညကလည်း အဖေ့ခမျာ ရွာကို ပြန်လာချင်လွန်းလို့ နေလို့မရနိုင်အောင်ပါဘဲတဲ့။

ကိုယ့်မိန်းမ နေ့စေ့လစေ့ ကိုယ်ဝန်သည်ကြီးကို ရွာမှာပစ်ပြီး သူများမိန်းမ ကိုယ်ဝန်သည်ကို မီးနေစောင့်ပေးနေရတဲ့အဖေ့ဘဝကလည်း သနားစရာပါ။

ဝေဝေအောင်

** **
* * *

၂၇

အဖေရွာကို ပြန်ရောက်လာတော့ ကျုပ်က မီးတောင်ထွက်
နေပြီ။

** **
* * *

ဖြောင်စွမ်းကောင်စာအုပ်တိုက်

အဖေက အမေ့လက်ထဲက ကျုပ်ကို တယုတယပွေ့ချီ
ရင်း မျက်ရည်တွေ လည်နေခဲ့ပါတယ်။

“သားရယ်... အဖေလည်း အပြေးလာချင်တာပါပဲ... တစ်နေ့
မှကို ရတက်မအေးပါဘူး... ခုမှပဲ ရင်ထဲက အလုံးကြီးကျသွား
တော့တယ်”

အဖေက ကျုပ်ကို ပွေ့ဖက်ပြီး နမ်းရှုံ့နေပါတယ်။

“ရော့... ဒါ သားအတွက်တဲ့ မြို့ထဲက သူဌေးလက်ဆောင်
ပေးလိုက်တာ”

အိပြောင်း နူးညံ့တဲ့ ဝမ်းသားလေးနဲ့ ချုပ်ထားတဲ့ ဦးထုတ်နဲ့
ဝမ်းစောင်အပြာရောင်လေးပါ။

“သူ့သားအတွက်ဝယ်ရင်း ကျုပ်ကိုပါ လက်ဆောင်ပေးလိုက်
တာ... သူ့သားအတွက်က ပန်းရောင်လေး... အသားကလည်း အ

ဖြောင်မှန်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ရမ်းဖြူတော့ ဝှမ်းစောင်လေးခြုံထားရင် တကယ့်ကော်ပတ်ရုပ်လေး လိုပဲ”

‘အနော်ကကော’ လို့ ကျုပ်အဖေ့ရင်ကို ခြေထောက်လေးနဲ့ ကန်ရင်း မေးမိတော့ အဖေက ကျုပ်ကိုနမ်းရင်း ...

“အဖေ့သားကလည်း ချောပါတယ်ဗျာ... အမေလို မျက်ခုံး ကောင်း... မျက်လုံးကောင်းနဲ့ ကြီးလာရင် မြာစွံမယ့်ရုပ်ဗျာ... တော် ကြာ... အဖေ့ထက် အိမ်ထောင်စောကျနေရင် ကျနေအုံးမှာ... အဖေ့ ကို ချွေးမချောချောရှာပေးနော်”

“ ‘ကိုထွန်းမောင်’ ကလည်းလေ တော့သားကဖြင့် ခုမှ မီး ထွက်ရုံရှိသေးတယ်... တော်က စိတ်ကူးယဉ်နေလိုက်တာ”

အမေ့ရဲ့ရယ်သံ အဖေ့ရဲ့သဘောတကျ ပြုံးဟန်တွေက ကျုပ် ဘဝအတွက်တော့ စမ်းရေစီးသံတွေလိုပါပဲလေ။

“ရှေ့... ဒါတွေက မင်းအတွက် လိုတာသုံးဖို့ဆိုပြီး သူဌေးက ပေးလိုက်တဲ့ပိုက်ဆံ”

“သဘောကောင်းလိုက်တဲ့ သူဌေးနော်”

ငယ်လွန်းလို့ မမြင်ရသေးပေမယ့် အဲဒီအချိန်က အမေ့မျက် နှာ ပြုံးနေမယ်ဆိုတာ ကျုပ်ခံစားနားလည်နေမိတယ်လေ။

“အတော်ပဲ... တော့သားကြီးလာရင်လည်း အဲဒီလိုပဲ ပို့ထား လိုက်မယ်... နင့်မို့ဆို ဒီမှာ ငါးဖမ်းတဲ့အလုပ် လုပ်နေရမယ်”

အမေ့ရဲ့ နိမိတ်ဖတ်စကားအတိုင်း ကျုပ်ခုနှစ်နှစ်အရွယ်မှာ အမေအူရှပ်ကာ ရုတ်တရက်ဆုံးပါးသွားတာမို့ ကျုပ် ရန်ကုန်က အဖေ့ဆီကို ရောက်လာခဲ့ပါတော့တယ်... အဲဒီမှာ ‘ဘုန်းထင်လင်း’ ကို ကျုပ်စတွေ့ခဲ့ရတော့တာပါပဲ။

အသားက ပန်းနုသွေးရောင် ထင်းနေတဲ့မျက်ခုံးမွှေးနှစ်ဖက်နဲ့ နှုတ်ခမ်းရဲရဲလေးကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ ‘ဘုန်းထင်လင်း’ က အဖေပြောသလို ကော်ပတ်ရုပ်လေးတစ်ရုပ်နဲ့ တူတာ အမှန်ပါ။

ကျုပ်ရောက်သွားတဲ့အချိန်က ဒီကောင်ကျောင်းက ပြန်လာတဲ့အချိန်။

လွယ်အိတ်ကို လွယ်ပေးသူကတစ်ယောက် ထမင်းဘူးနဲ့ ရေဘူးပါ ခြင်းတောင်းကိုလာယူသူက တစ်ယောက်မို့ ကျောင်းကပြန်လာတဲ့သားကို အမေလုပ်တဲ့သူက အိမ်ဝက ဆီးကြိုနေတယ်လေ။

“ဟော... သားလေး ‘ဘုန်း’ ပြန်လာပြီ... သားအတွက် မာမီပူတင်းဖုတ်ပေးထားတယ်... သားလေး စားတော့မလား...”

“သား မဆာသေးဘူး မာမီ”

သူ့အမေကို ပြန်ပြောရင်း ဒီကောင်က ဆိုဖာနားမှာ ခပ်ကုပ်ကုပ်လေး ထိုင်နေတဲ့ ကျုပ်ကို လှမ်းကြည့်နေတယ်လေ...

“သူက ဘယ်သူလည်း မာမီ”

“ ‘ရေချမ်း’ တဲ့ သားရဲ့... ‘ဘကြီးထွန်း’ ရဲ့သားလေးပေါ့”

“သူက ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“သူက ‘ဘကြီးထွန်း’ နဲ့ ဒီမှာ လာနေတာ”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ အဖေ ဧည့်ခန်းထဲကို ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

“သား”

ကျုပ် အဖေဆီကို ပြေးသွားလိုက်မိပါသည်။

အဖေက ကျုပ်ကို ပွေ့ချီရင်း အရီးလေးကို လှမ်းပြောပါသည်။

“ ‘မတင်’ လိုက်ပို့ရတာကိုး”

“အေးလေ... တစ်ယောက်မှ မှ မအားတာ... ငါပဲ လိုက်ပို့ပေးရတာပေါ့... အစ်ကို့သားကလည်း အဖေ့ဆီကို သွားချင်လို့ တဂျီဂျီဖြစ်နေတာ”

အမေဆုံးသွားပြီးတည်းက အရီးလေးက ကျုပ်ကိုခေါ်ထားခဲ့တာပါ။ ဥတစ်လုံး တစ်ကောက်ကြွက် အမွေကိုယူထားတဲ့ အဖေ့အတွက် အမေမရှိတဲ့နောက် အမွေဘက်က ဆွေမျိုးကမရှိတော့ပါ။ ဒီတော့ အဖေကလွဲ၍ ကျုပ်ဘဝမှာ အားကိုးစရာမရှိပါ။

ကျုပ်တို့ သားအဖနှစ်ယောက်ကို ငေးကြည့်ရင်း သူဌေးက တော်က စာနာစွာ ပြောပါသည်။

“ကဲပါ... ‘ကိုထွန်းမောင်’ လည်း ပင်ပမ်းလာတယ်... သားလေးကို ခေါ်သွားတော့လေ... အစ်မကော ဒီည ဒီမှာအိပ်မှာလား”

“မအိပ်တော့ပါဘူးကွယ်... အိမ်ကမှာတာဝယ်ပြီး ရွာကိုညခြင်းပဲ ပြန်ရမှာ... ရော့... ‘ရေချမ်း’ သားအဝတ်တွေ”

အရီးလေးလှမ်းပေးတဲ့ ပုဆိုးထုပ်ထဲမှာ ကျုပ်ရဲ့အင်္ကျီတွေ ပါလာတယ်လေ။ ဆင်းရဲတဲ့ ကျုပ်တို့အတွက်တော့ ဘယ်မှာလာ အများကြီးရှိနိုင်ပါ့မလဲ။

“အဝတ်အစားအတွက်တော့ ပူမနေပါနဲ့ အစ်မရယ်... သားလေး ‘ဘုန်း’ နဲ့ ‘ရေချမ်း’ တို့က ရွယ်တူတွေပဲ... သားအင်္ကျီတွေ အများကြီးပေးမှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ညီမရယ်... အစ်မတို့မှာလည်း ဒီအစ်ကိုနဲ့ ဒီတူတစ်ယောက်တည်းရှိတာဆိုတော့ စိတ်ချထားခဲ့မယ်နော်”

“စိတ်ချပါ အစ်မ”

ပွင့်ဦးမြေသူ

** ** * * *

၃၂

အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကျုပ်ဘဝဟာ 'ဘုန်းထင်လင်း' ဆိုတဲ့
အရိပ်ကြီးရဲ့အောက်ကို အလိုလိုရောက်သွားခဲ့ရတော့တာပါပဲ။

** * * * *

ဖြောင့်မှန်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ရောက်စမှာ မနေဘူးတဲ့အရပ်၊ မစားဘူးတဲ့ အစားအစာတွေ
 စားရတာမို့လို့ ကျုပ် တော်တော်လေးကို ပျော်မိပါတယ်။
 ကျုပ်တို့နေရတာ တိုက်အိမ်မကြီးရဲ့နောက်ဘက် Servent
 Quarter လို့ခေါ်တဲ့ အစေခံတန်းလျားမှာ နေရပါတယ်။
 အစေခံတန်းလျားဆိုပေမယ့်လည်း ကျုပ်တို့ရွာက ဓနိမိုး
 ကျူထရံကာ အိမ်ထက်ဆိုရင် အများကြီးကို သာတာပေါ့။
 သွပ်မိုး၊ အုတ်ထရံကာနဲ့ တိုက်အိမ်လှလှ ရှည်ရှည်လေး။
 အဲဒီမှာ ကိုယ့်အခန်းနဲ့ကိုယ် သီးသန့်နေကြရတယ်။ ကျုပ်တို့အခန်း
 က ဘယ်ဘက်အစွန်ဆုံးအခန်း။ ပြီးတော့ ထမင်းချက်ကြီး ‘ဒေါ်မုံ’
 ရဲ့အခန်း၊ ပြီးတော့ ခြံစောင့်မာလီက ညာအစွန်မှာနေတာ။
 တစ်ဦးတစ်ဦးကို ရှေ့အကျယ်ဆယ်ပေ၊ နောက်အကျယ်

ဖြောင်ရှင်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပေသုံးဆယ်စီနဲ့ဆိုတော့ ကောင်းကောင်းကြီးကို နေပျော်တဲ့အခန်း
တွေပါ။

အိမ်မကြီးနဲ့ကလည်း အတော်လေး လှမ်းတာဆိုတော့
ကျုပ်ဖြင့် ပျော်လွန်းလို့ ဂျမ်းတောင်ထိုးပစ်လိုက်ချင်ပါသေးတယ်။

အိမ်ရှင်လင်မယားကလည်း သဘောကောင်းတဲ့ လင်မယား
ဆိုတော့ ကျုပ်ကို ကျောင်းနေခွင့်ပေးထားပါတယ်။

သူတို့ရဲ့သား ‘ဘုန်းထင်လင်း’ လို ကျောင်းအပျံ့စားကြီးမှာ
တော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။

ကျုပ်တို့နေတဲ့ ဝင်ဒါမီယာထဲကနေထွက်ပြီး ကားနှစ်မှတ်
တိုင်လောက် လမ်းလျှောက်ရင် ရောက်တဲ့ မူလတန်းကျောင်းမှာ
နေရတာ။

ကျုပ်ကျောင်းတက်ခါစတုန်းကတော့ အဖေနဲ့အတူ ကား
လိုက်စီးရပါသေးတယ်။

ဒါပေမယ့် မယ်မယ်ဘုရားဆိုတဲ့ အိမ်ရှင်အန်တီကြီးရဲ့ အမေ
ကြီး ရောက်လာပြီးထဲက ကျုပ်ကားမစီးရတော့ပါ။

တစ်နေ့တစ်နေ့ အဲဒီမယ်မယ်ဘုရားက အိမ်ရှင်အန်တီကြီးကို
နားချလိုက်တာလည်း မျိုးကိုစုံနေတာပါပဲ။

“ဦးနေရာဦး... တော်နေရာတော် ထားရတယ်သမီးရဲ့... မတော်
သားလေး ‘ဘုန်း’နဲ့ ညီအစ်ကိုလားလို့ မေးရင်... သမီးဘယ်လို ဖြေမလဲ...
ဝတ်ထားတာလည်း ကြည့်ပါဦး”

အဘွားကြီးပြောသလို ကျုပ်ကိုယ်ပေါ်မှာ ဝတ်ထားတာ
အားလုံးက ‘ဘုန်းထင်လင်း’ ဝတ်ပြီးသား အကျတွေပါ။

ဒါပေမယ့် သူဌေးသားအကျဆိုတော့ အားလုံးက အကောင်း

စားတွေကြီးပါ။ ကျုပ်လွယ်ထားတဲ့ လွယ်အိတ်ဆို အသစ်ကြီးပဲ ရှိသေးသည်။

ကျုပ်ကိုင်ရတဲ့ ကွန်ပါဘူးဆိုတာလည်း အကောင်းစားတွေ ပါ။ ရွာမှာဆို ဒီလိုကွန်ပါဘူး ကိုင်ရဖို့ဝေးလို့ ကျုပ်ကိုင်ရတဲ့ ခဲတံ လေးဆို တိုတိုလေး။

ဖတ်စာအုပ်တွေဆိုတာလည်း ဟိုလူပေး ဒီလူပေးနဲ့ အဟောင်းပဲကိုင်ရတာ။ ဒီမှာတော့ စာအုပ်တွေကအစ အသစ်ချပ်ချွတ် မို့ အဘွားကြီး ပြောလည်း ပြောစရာပါပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ကတော့ ပျော်တာပါပဲ။

အဘွားကြီးကို အိမ်ပြန်ရောက်မှ တွေ့ရတာလေ။ အဘွားကြီးနဲ့ မတွေ့ရတဲ့အချိန်အားလုံးက ကျုပ်အတွက် ပျော်စရာအချိန်တွေ ကြီးပါပဲ။

ဒါတောင် စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ကျောင်းပိတ်ရက်ဆို အဘွားကြီးက ကျုပ်ကို လှိုမ့်ပိန်ခိုင်းသေးတာ။ မာလီရှိနေပါရက်နဲ့ ကျုပ်ကို ပန်းအိုးရွှေခိုင်းတာတို့၊ ပန်းပင်ပြောင်းစိုက်ခိုင်းတာတို့၊ တစ်ခါတလေ ‘ဘုန်းထင်လင်း’ ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ တင်းနစ်လာကစားရင် ကျုပ်က ဘောလုံးကောက်ပေးရသေးတာ။

ထားပါ။ ဒီလောက်လုပ်ပေးရတာ ကျုပ်အဖို့ မပြောပလောက်ပါဘူး။ တစ်ခါတလေ ‘ဘုန်းထင်လင်း’ ကစိတ်ကောင်းဝင်ကာ ကျုပ်ကို ခေါ်စကားရင် အဘွားကြီးက ဒီလိုပြောသေးသည်။

“မြေးလေး ‘ဘုန်း’ ကလည်းလေ... ဘွားဘွားဘာပြောထားသလဲ... မတူတဲ့လူကို သွားပြီး တန်းတူ မလုပ်ရဘူးလေ... နောက်မြေးလေးနဲ့ တန်းညှိလာတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဖြောင့်မှန်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဘာတွေလည်း ဘွား... မြေးနားမလည်ဘူး”

“အေး... အဲဒါတွေကိုနောက်မှ မြေးလေး နားလည်လာလိမ့် မယ်... ‘ရေချမ်း’ မင်းအိမ်ကို မင်းပြန်တော့”

ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတဲ့ အဘွားကြီးရဲ့စကားတွေကို ‘ဘုန်းထင် လင်း’ နားမလည်သလို ကျုပ်လည်း နားမလည်တာအမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အဘွားကြီးရဲ့ အကြည့်တွေ၊ အပြောတွေက ကျုပ်အပေါ် မှာ အထင်သေး ရှုံ့ချတဲ့အကြည့်တွေ၊ အပြောတွေမို့ အဘွားကြီး ကို မြင်လျှင် ကျုပ်ကတော့ ရှောင်နေလိုက်တာပါပဲ။

ဒီအဖြစ်တွေကို အဖေကလည်း သိပုံရ၍ အဘွားကြီးရှိတဲ့ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေဆို ကျုပ်ကို ကားနဲ့ပတ်သက်တာ တစ်ခုမ မဟုတ်တစ်ခု ခိုင်းထားတတ်တာမို့ ကျုပ်စိတ်ချမ်းသာရပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ ကျုပ် ဆယ့်နှစ်နှစ်ပြည့်ပြီးလို့ ခုနှစ်တန်းရောက်တဲ့ အချိန်မှာ ကျုပ်ဘဝမှာ ထူးခြားပြောင်းလဲဖို့ အဖြစ်တစ်ခု စတင်ဖန် တီးလာခဲ့ပါတယ်။

အဲဒါက ထမင်းချက်ကြီး ‘ဒေါ်မုံ’ ရဲ့ မြေးမလေး ‘အေးမြ’ ခြံ ထဲကို ရောက်လာခဲ့တာပါပဲ။ ‘အေးမြ’ ရဲ့ ဘဝကလည်း ဆိုးသည်။ အဖေသေပြီးတဲ့နောက် အမေက နောက်အိမ်ထောင်ထူသည်။ အမေ ယူတဲ့နောက်ယောက်ျားက အရက်သမား၊ လက်ကြောမတင်းတဲ့သူ။

ဒီတော့ အမေက ဈေးထွက်ရောင်းရသည်။ ‘အေးမြ’ က ကျောင်းထွက်ကာ အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ကလေးတွေကို ထိန်းရသည်။

အပျိုဘော်ဝင်စ ၀၀ကစ်ကစ် ဖြူဖြူဖွေးဖွေးလေးနဲ့ ရေဆေး ငါးလို လှပသော ‘အေးမြ’ ကို မိခင်ဖြစ်သူက စိတ်မချ။ သူ့ ယောက်ျားအရက်သမားက သူမ ဈေးထွက်ရောင်းနေချိန် အိမ်ပြန်

ရောက်လျှင် ‘အေးမြ’ ကို အရက်ဝယ်ခိုင်းတတ်သည်။

သမီးပျိုရွယ်လေးမို့ မိခင်လုပ်သူက မခိုင်းစေချင်။ ဒီလိုနဲ့ ‘အေးမြ’ တစ်ယောက် ဘွားအေကြီးရှိရာ ကျုပ်တို့ခြံကြီးကို ရောက်လာခဲ့ရပါတော့သည်။

‘အေးမြ’ ရောက်လာတော့ ကျုပ်အတွက် အဖော်တစ်ယောက် တိုးလာတာမို့ ကျုပ်ဖြင့် ပျော်လိုက်ရတာ။

ညညဆို ကျုပ်တို့အိမ်ရှေ့က ကွပ်ပစ်လေးမှာ ထိုင်ပြီး စကားတွေပြောကြတာ တစ်ခါတလေ မိုးစုတ်စုတ်ချုပ်မှ အိပ်ဖြစ်ကြသည်။

အဖေနဲ့ ‘ဒေါ်ကြီးမုံ’ က တစ်နေ့ကုန်ပင်ပန်းလာတာကြောင့် ခေါင်းချတာနဲ့ အိပ်ပျော်သွားကြပေမယ့် ကျုပ်တို့က ကလေးတွေဆိုတော့ တော်တော်နဲ့ အိပ်မပျော်ကြဘူးလေ။

ဒီလိုနဲ့ သုံးလေးနှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်ဟာ ခဏလေးနဲ့ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပါသည်။

‘ဘုန်းထင်လင်း’ ကျုပ်နဲ့ ‘အေးမြ’ တို့ အရွယ်တွေ အသီးသီး ရောက်လာခဲ့ကြပါတယ်။

ကျုပ်တို့ဘဝနဲ့စာရင် ‘ဘုန်းထင်လင်း’ က မင်းသားပါပဲ။

ငယ်စဉ်တုန်းကတည်း ချောမောသန့်စင်ခဲ့တဲ့သူမို့ ကြီးလာတော့ အသားက ပန်းနုသွေးရောင်၊ အရပ်ကမြင့်မြင့်၊ မျက်ခုံး၊ မျက်လုံးလှလှဖြင့် မိန်းကလေးတွေကြားထဲမှာ အတော်လေးကို ရေပန်းစားခဲ့လေသည်။

ကျုပ်ကတော့ နဂိုထဲက မျက်နှာကြောတင်းတင်းနဲ့ ခပ်အေးအေး၊ ခပ်ကုပ်ကုပ်နေတတ်ခဲ့သူဆိုတော့ ‘အေးမြ’ ကလွဲပြီး ဘယ်

မိန်းကလေးနဲ့မှ သူငယ်ချင်း ဖြစ်မလာခဲ့ပါဘူး။

ဒီလိုဖြစ်မလာခဲ့လို့လည်း ကျုပ်နောင်တမရပါ။ ကျုပ်ဘဝမှာ ‘အေးမြ’ ရှိရင် ကျေနပ်ပြီးသားလေ။

‘အေးမြ’ ကလည်း ကျုပ်ရှေ့မှာတင် တသွေးတမွေးနှင့် ဖွံ့ဖွံ့ဖြိုးဖြိုးဖြစ်လာတော့ စံပယ်ဖူးလေးကနေ၊ စံပယ်ပွင့်ကြီးဖြစ်လာ သလိုပါပဲ။

ငယ်စဉ်တုန်းက အိမ်ကြီးပေါ်မှာ တောက်တိုမယ်ရ နှိပ်ခိုင်း၊ နင်းခိုင်းတဲ့အဆင့်ကနေ ခုတော့ ဖုန်သုတ်၊ ကြမ်းတိုက်၊ အဝတ် လျှော်တဲ့အဆင့်ကို ရာထူးတိုးခဲ့ပါတယ်။

ကျုပ်ကတော့ ကိုးတန်းနှစ်မှာ နှစ်နှစ်ဆက်တိုက်ကျနေတော့ ကျောင်းထွက်လိုက်ရပါပြီ။

ဘာဖြစ်လဲ ကျုပ်ကျေနပ်သည်။ ကျောင်းတက်ရင် စာကျက် နေရအုံးမည်။ ခု ကျောင်းမတက်ရတော့ဘူးဆိုတော့ စာမကျက်ရ တော့ဘူးပေါ့။ ပြီးတော့ ‘အေးမြ’ ကိုလည်း ပိုမြင်ခွင့်ရမည်။ ကျုပ်ကျေနပ်သည်လေ။

ခုဆို ကျုပ်က ကားမောင်းသင်နေပြီဖြစ်သည်။ နောက်ဆို အဖေအစား ကျုပ်ပဲ မောင်းပေးရတော့မှာလေ။ အသက်ကြီးလာပြီ ဆိုတော့ အဖေကျန်းမာရေးကလည်း သူမောင်းနေတဲ့ ကားအဟောင်း ကြီးလို ချွတ်ခြံကျချင်လာပါပြီ။

အဲဒီနှစ်က ‘ဘုန်းထင်လင်း’ ဆယ်တန်းအောင်တဲ့နှစ်မို့လို့ မယ်မယ်ဘုရားဆိုတဲ့ အဘွားကြီးက ကားအသစ်လေးတစ်စီး ဝယ် ပေးသည်။

ဖီးယက်ကား မီးခိုးရောင်လေးပါပဲ။ ‘ဘုန်းထင်လင်း’ မို့

ကားပေါ်တက်ကာ ကားမောင်းသွားလျှင် ‘အေးမြ’ က ချီးကျူးလို့ မဆုံးပါ။

“အစ်ကိုလေးက သိပ်ကြည့်ကောင်းတာပဲနော်...”

ဒီအခါ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ခံစားရကာ ‘အေးမြ’ ကို စကားမ ပြောချင်တော့ပါ။

ကျွန်တော့်မှာဖြင့် ‘အေးမြ’ ကို တန်ဖိုးထားလိုက်ရတာ။ မနက် မနက်ဆို ချမ်းချမ်းစီးစီး စံပယ်ပန်းတွေခူးကာ မမလေးပန်ဖို့ သီပေး မိသည်။

ဘုရားတင်ရင် ကုသိုလ်ရမယ်ဆိုတာ သိပေမယ့်လည်း ကုသိုလ်ထက် ‘အေးမြ’ ဆီက အပြုံးလှလှကိုပဲ လိုချင်မိပါသည်။ ဝီရိယကြီးကာ စောစောစီးစီး စံပယ်ပန်းတွေထသီနေတဲ့ ကျွန်တော့် ကိုကြည့်ကာ အဖေက ပြုံးသည်။

အဖေ ဒီလိုပြုံးတာမြင်တော့လည်း ကျွန်တော်ရှက်သည်။ ‘အေးမြ’ အပေါ် ပြောင်းလဲနေတဲ့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက ချစ်ခြင်း မေတ္တာကို ကျွန်တော်ကလွဲ၍ ဘယ်သူမှ မသိစေချင်ပါ။

ယုတ်စွအဆုံး ‘အေးမြ’ ပင် မသိစေချင်ပါ။

ကျွန်တော် ‘အေးမြ’ ကို ချစ်တာ အပြစ်ဟူသမျှ မြူတစ်မှုန်မှ ပင် မတင်သလို ချစ်မိတာပါ။

‘အေးမြ’ ကတော့ ကျွန်တော့်အချစ်ကို မသိတာလား။ တန်ဖိုး မထားတာလား။ ကျွန်တော်လည်း နားမလည်တော့ပါ။ ကျွန်တော် ပန်းပေးလျှင် ပန်သွားလိုက်သည်။

ကျွန်တော်စိတ်ကောက်၍ စကားမပြောလျှင် သူကလည်း လာမပြောပါ။ တကယ်ဆို ‘အေးမြ’ ကျွန်တော့်ကို အရေးထားလျှင်

မင်းဦးရွှေသူ

** **
* * *

၄၀

လာပြောရမှာပေါ့။

နောက်ဆုံး ‘အေးမြ’ နဲ့ စကားမပြောရလျှင် မနေနိုင်တဲ့သူက
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ကပဲ ပြန်စခေါ်ရတာများ
ပါသည်။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လှပတဲ့ဘဝလေးတွေ တဖြေးဖြေး
ကုန်ဆုံးခဲ့ရလေသည်။

** **
* * *

ကြောင်စင်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သည်နေ့က အိမ်ကြီးပေါ်မှာကော ခြံထဲမှာပါ ပျော်ပွဲ ရွှင်ပွဲတွေ ကျင်းပသောနေ့ကြီး တစ်နေ့ပါ။

‘ဘုန်းထင်လင်း’ ဆယ်ရှစ်နှစ်ပြည့်သောနေ့မို့ မနက်ပိုင်း ဘုန်းကြီးတစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးကို အရုဏ်ဆွမ်းကပ်ကာ နေ့ခင်းပိုင်းတွင် မယ်မယ်ဘုရားမိတ်ဆွေ ရေနံချောင်းဘက်မှ တွင်းရိုးတွင်းစား သူဌေးကြီးများ ဖြစ်ကြသည့် ‘ဦးဘပွင့်’ ‘ဒေါ်ခင်ခင်လေး’ တို့၏ မြေးမလေး ‘မူမူပွင့်’ နှင့် ‘ဘုန်းထင်လင်း’ တို့ စေ့စပ်ကြလေသည်။

‘ဘုန်းထင်လင်း’ ကော ‘မူမူပွင့်’ ပါ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်တွင် အတူတူတက်နေကြသူတွေမို့ ကျောင်းပြီးတာနဲ့ လက်ထပ်ပေးဖို့ လူကြီးတွေက စီစဉ်ထားကြလေသည်။

နှစ်ဖက်လုံးက ကျိုကျိုတက်ချမ်းသာကြသော သူဌေးတွေပီပီ လာသမျှ ဧည့်သည်အားလုံးကလည်း သူဌေးတွေပဲမို့ သူတို့နေသော

ဖြောင်မှန်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ရပ်ကွက်ကြီးတစ်ခုလုံး ကားတွေပြည့်လှုံ့ခဲ့ရပါသည်။

ညဘက်တွင် ‘ဘုန်းထင်လင်း’ စေ့စပ်ပွဲနှင့် အထည်ချုပ်စက် ရုံဖွင့်လှစ်ပွဲအတွက် ခြံထဲမှာပင် ပါတီပွဲကျင်းပပြန်သည်။ ဒီလို ကျင်းပဖို့အတွက် ‘ရေချမ်း’ တို့ တစ်ပတ်လုံးလုံး ခြံကြီးကို ပြုပြင် မွမ်းမံခဲ့ကြရပါသည်။

တစ်ခြံလုံး မီးလုံးတွေ အလှဆင်ခဲ့ကြရပါသည်။ လူကြီးတွေ က အိမ်ကြီးပေါ်မှာ ပျော်တပြုံးပြုံးရှိနေချိန် ‘ဘုန်းထင်လင်း’ အပါ အဝင် လူငယ်အားလုံးက ခြံထဲမှာ ဝိုင်းဖွဲ့ကာ သောင်းကျန်းနေကြ ပါသည်။

အိမ်ရှင်ရဲ့အရေးပါသော ဧည့်ခံပွဲတွေမို့ ‘အေးမြ’ ကော ‘ရေချမ်း’ ပါ လုံးဝမအားကြရပါ။ အပေါ်ထပ်နဲ့အောက်ထပ်ကို ခြေတိုမျှမတတ် ပြေးတက် ပြေးဆင်းလုပ်နေကြရကာ တစ်ခါ တလေ ‘ဘုန်းထင်လင်း’ က အော်ခေါ်လျှင် ‘ရေချမ်း’ ခြံထဲကို ပြေးဆင်းသွားရတဲ့အခါလည်း ရှိပါသည်။

အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ အသားရောင်ဖြင့် ‘ဘုန်းထင်လင်း’ က မွေးနေ့ရှင်အဖြစ် ထွန်းလင်းတောက်ပနေချိန် ‘ရေချမ်း’ အဖို့မှာတော့ ရှုပ်ဖျူအင်္ကျီလက်ရှည်၊ ကချင်လုံချည်အစိမ်းကွက်လေးဖြင့် နွမ်းဖတ် နေရပါသည်။

တကယ်ဆို ဒီနေ့ဟာလည်း ‘ဘုန်းထင်လင်း’ နည်းတူ ‘ရေချမ်း’ရဲ့ ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့် မွေးနေ့ပွဲလည်း မဟုတ်ပါလား။

ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့် နောက်ဖေးတွင်လာအထိုင် ‘အေးမြ’ နောက်ဖေးကို ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

“ဟယ် ‘ရေချမ်း’ နင်က ဒီမှာ လာငြိမ့်နေတာကိုး... ငါက

နှင့်ကို လိုက်ရှာနေတာ”

အလှူနေ့မို့ ‘အေးမြ’ ကလည်း လှပနေပါသည်။

ဖက်ဖူးစိမ်းပေါ် အဖြူစက်လေးများပါသော တရုတ်ပိတ်စ ဝမ်းဆက်လေးက ‘အေးမြ’ ရဲ့အသား ဝင်းဝင်းလေးကို ပိုပြီးထင်းလင်းစေပါသည်။

ကျောလယ်ခန့်ရှိ ဆံပင်နက်နက်လေးကို ကျစ်ဆံမြီးနှစ်ဖက် ကျစ်ထားကာ စံပယ်ကုံးလေးကို ခေါင်းပေါ်မှာ ဝိုက်ပန်ထားတာ ဆိုတော့ အလွန်ကို ချစ်စရာကောင်းနေရပါသည်။

ဒီကြားထဲ အိမ်ရှင်အန်တီကြီးက သဘော၊ မနောကောင်းစွာ ဖြင့် ရွှေဆွဲကြိုးလေးတစ်ကုံး ကြံဆစ်လက်ကောက်လေးတစ်ရံပါ ဆင်ထားပေးတာဆိုတော့ ‘အေးမြ’ ပုံစံက တောက်ပဝင့်ကြွားကာ ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ အခိုင်းအစေပုံစံထက် သူဌေးသမီးလေးတစ်ယောက် နှင့် သဏ္ဍာန်တူနေရပါသည်။

‘ဘုန်းထင်လင်း’ ဆီလာတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကပါ ‘အေးမြ’ ကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်လာတော့ ‘ရေချမ်း’ ရင်ထဲ မခံချင်ပါ။

တကယ်ဆို ‘အေးမြ’ ဟာ သူစိုက်ပျိုးထားတဲ့ ပန်းပင်လေး တစ်ပင်ပါ။ ဒီပန်းပင်လေးက ပန်းလေးပွင့်လာမှ လူတွေက လိုချင်ကြတယ်ဆိုတာ တရားသလား။ ‘ရေချမ်း’ မပေးနိုင်ပါဘူး။ ဒီအတွေးဖြင့် ‘အေးမြ’ ကို အငေး

“ ‘ရေချမ်း’ နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ...”
‘အေးမြ’ က သူ့ကို တအံ့တဩမေးလာပါသည်။
“ငါက နင့်ကို ကြာဇံချက်တိုက်မလို့ လာခေါ်တာ”

“ငါမသောက်ချင်ပါဘူးဟာ...”

‘ရေချမ်း’ စိတ်ဓါတ်ကျစွာဖြေလိုက်မိပါသည်။ တစ်နေ့တည်း တစ်ရက်တည်း မွေးသူချင်းအတူတူ ကွာခြားရတဲ့ သူ့ဘဝအတွက် သူ စိတ်အားငယ်မိပါသည်။

“ဒါဆို နင်ဘာသောက်မလဲ... အအေးသောက်မလား... ငါ သွားယူပေးမယ်လေ”

“ဟင့်အင်း... ငါစားချင်နေတာ နင်မကျွေးနိုင်ပါဘူး...”

“အမယ်လေး... ‘ရေချမ်း’ ရယ် ဘာလို့မကျွေးနိုင်ရမှာလည်း ကိတ်မုန့်လား... နန္ဒင်းမကင်းလား... အိမ်ပေါ်မှာ ပေါ်လှုံနေတာပဲ ဒါနဲ့ ‘အဘထွန်း’ ကပြောတယ်... ဒီနေ့ နင့်မွေးနေ့ဆို... နင်နဲ့ ကိုလေးနဲ့က အတူတူပဲမွေးတာဆို”

‘ရေချမ်း’ ခူးကိုပိုက်ကာ ထိုင်နေရင်းမှ ခေါင်းညိမ့်လိုက်မိပါ သည်။

မွေးကျတာချင်းအတူတူ ကံချင်းကမတူလေတော့ တစ် ယောက်က သူဌေးသားအဖြစ် ခြံထဲမှာ မွေးနေ့ပွဲကို စည်ကားစွာ ကျင်းပနေနိုင်ပြီး၊ သူကတော့ ခြံနောက်ဖေးမှာ တစ်ယောက်တည်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေရပါသည်။

‘အေးမြ’ က သူ့အဖြစ်ကို စာနာစွာငေးကြည့်ရင်း သက်ပြင်း ချသည်။

“ကဲပါ ‘ရေချမ်း’ ရယ်... ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲပေါ့... လူရှင်း တုန်း ငါတို့ကြာဇံချက် သွားစားကြရအောင်လေ”

“နင်သွားပါဟာ”

“ငါသွားတော့ နင်က ဘာလုပ်နေမှာလဲ”

“ဒီလိုပဲထိုင်ပြီး တွေးနေချင်လို့ပါ”

“ဒါဆို နင့်အတွက် ငါယူလာပေးမယ်လေ... နင်စားမလား”

“ငါမဆာဘူး”

‘ရေချမ်း’ ဒီလိုပြောတော့ ‘အေးမြ’ က သူ့ဘေးနားဝင်ထိုင်ကာ စိတ်မကောင်းသလို ပြောလာပါသည်။

“နင်ကလည်း ကလေးကျနေတာပဲ... နင်ဒီလိုလုပ်နေတော့ ‘အဘထွန်း’ က စိတ်ချမ်းသာမှာတဲ့လား”

“အေးပါ ငါနားလည်ပါတယ်... ငါ ခဏနေ လိုက်လာခဲ့မှာပါ”

‘ရေချမ်း’ စကားကြောင့် ‘အေးမြ’ က နေရာမှ ထွက်သွားမည်ပြုတော့ ‘ရေချမ်း’ လှမ်းခေါ်လိုက်မိပါသည်။

“အေး... မြ ”

“ဟင်”

‘အေးမြ’ ရဲ့ မျက်နှာလေးက အရိုးခံလေးမို့ ဖြူစင်ဝင်းပ၍ နေပါသည်။

“နင်ငါ့ကို မွေးနေ့လက်ဆောင် မပေးဘူးလား”

“ပေးမှာပေါ့ ဘာပေးရမှာလဲ ငါလည်းစဉ်းစားနေတာ”

သူများအိမ်မှာ လာလုပ်ရတာဆိုတော့ ‘အေးမြ’ အဖို့မှာလည်း ငွေပိုငွေလျှံ ရှိလှသည်မဟုတ်ပါ။ ဟိုကပေး သည်ကပေးနှင့် ငွေပို ငွေလျှံလေးရှိလာ၍ အဝတ်အစားလေး ဝယ်မည်ကြံပြန်တော့ အမေက ရောက်လာခါ လာတောင်းသွားပြန်သဖြင့် သူ့မှာ ပြောင်သလင်းခါနေရသည်ကသာ များပါသည်။

ခုဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်သစ်လေးတောင် ဖွားအေက ချုပ်ပေး

ထား၍ လူရောင် သူရောင်ပြောင်နေရခြင်းပါ။

‘ရေချမ်း’ ကိုတော့ သူ နာရီလေးတစ်လုံး ဝယ်ပေးချင်ပါသည်။ သူဒီခြံကြီးကို စရောက်ကတည်းက ‘ရေချမ်း’ က သူ့ဘဝရဲ့အဖော်မွန်ပါ။

ရိုးလည်းရိုး၊ အေးလည်းအေးသူမို့ ‘အေးမြ’ ‘ရေချမ်း’ ကို အစ်ကိုရင်းတစ်ယောက်နဲ့ မခြားဘဲ ခင်မင်မိပါသည်။

“ငါနာရီလေး ဝယ်ပေးမယ်လေ”

“ဈေးကြီးတာတွေ ငါမလိုချင်ပါဘူး ‘အေးမြ’ ရယ်... ငါလိုချင်တာ နှင့်ခေါင်းက ပန်ထားတဲ့ စံပယ်ကုံးလေးပဲ လိုချင်တာပါ”

“ဒါများ ‘ရေချမ်း’ ရယ်... ဒါ နင်သီပေးထားတဲ့ စံပယ်ကုံးလေးပဲလေ... ရော့”

‘အေးမြ’ က ခေါင်းကဖြုတ်ကာ ပေးမည်အပြု ‘ရေချမ်း’ ခေါင်းခါလိုက်မိသည်။

“ဟင့်အင်း... ငါ အခုမယူသေးပါဘူး... နင်ပန်ထားပါ... မနက်ကျမှ ယူမယ် ဟုတ်ပြီလား”

“အင်း”

‘အေးမြ’ က ပြုံးကာ သူ့ရှေ့မှ ပြေးထွက်သွားပါသည်။

ထိုနေ့ညက သူနဲ့ ‘အေးမြ’ ပြန်မဆုံဖြစ်တော့ပါ။

ခြံထဲမှာခင်းထားသော ခုံတွေသိမ်း၊ မီးလုံးတွေဖြုတ်ဖြင့် သူမိုးစုပ်စုပ်ချုပ်မှ အိပ်ရသလို ‘အေးမြ’ ကိုယ်တိုင်လည်း အပေါ်ထပ်မှာ ခင်းကျင်းထားသော ခုံတွေသိမ်း၊ ကောဇောတွေလိပ်၊ ပန်းကန်တွေသိမ်းဖြင့် မိုးချုပ်မှ အိပ်ရပုံပေါ်ပါသည်။

သူမိုးလင်း၍ အိပ်ရာမှ ထတဲ့အချိန်အထိ ‘အေးမြ’ ကို သူ

ဝေဝေအောင်

** **
* * *

၄၇

မတွေ့ရပါ။

ညက မိုးချုပ်မှ အိပ်ရ၍ တော်တော်နှင့် မထနိုင်သေးတာဘဲ
အောက်မှေကာ သူ့အလုပ်ကို ထွက်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။

** **
* * *

ဖြောင့်မှန်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ခုဆို ‘ရေချမ်း’ က သူဌေး ‘ဦးထင်ကြီး’ ၏ ဒရိုင်ဘာ ဖြစ်နေပါပြီ။ ‘ဘုန်းထင်လင်း’ က သူ့ဖွားအေဝယ်ပေးထားသော ဖီးယက်ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းကာ အဖေက တစ်အိမ်လုံးသုံးတဲ့ စတေရှင်ဝက်ဂွန်ကားအလုံးကို မောင်းရလေသည်။

အိမ်က ကားကို မောင်းရတာဆိုတော့ အဖေသက်သာပါ သည်။ အန်တီတစ်ပတ်တစ်ခါမှသာ ဈေးဝယ်ထွက်တတ်တာဆို တော့ အဖေ့အလုပ်က သိပ်မရှိလှပါ။ ဒါကြောင့်လည်း သူဌေးက အဖေ့ကို အိမ်က ကားကိုမောင်းခိုင်းခြင်းဖြစ်ပါသည်။

‘ရေချမ်း’ ကတော့ သူဌေးရဲ့ စက်ရုံရှိရာ သင်္ဃန်းကျွန်းကို အမြဲမောင်းရသည်။ ဒီကြားထဲ သူဌေးရဲ့အလုပ်တွေက ၈ မိုင်ဘက် မှာကော၊ တောင်ဥက္ကလာဘက်မှာပါ ရှိနေသေးတာကြောင့် သင်္ဃန်းကျွန်းနဲ့ တောင်ဥက္ကလာကို ကူးချည်သန်းချည် မောင်းပို့

ကြောင်ရှင်ကောင်စာအုပ်တိုက်

နေရတတ်ပါသည်။

“ရှေ့... ‘မောင်ရေချမ်း’ အတွက် အန်ကယ်ရဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်”

သူကားပေါ်ကိုအတက် သူဌေးက လှမ်းပေးလိုက်ပါသည်။

“မင်းက သားနဲ့တစ်နေ့တည်း မွေးတာဆိုတော့ အမှတ်တရလည်းဖြစ်အောင် အန်ကယ်က ဆင်တူဝယ်ပေးတာ”

မီးခိုရောင်ဘူးရှည်ရှည်လေးကို ဖွင့်အကြည့် ခဲသားရောင်လှပသော နာရီလေးတစ်လုံးကို ‘ရေချမ်း’ ကြည့်နူးစွာ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“အလုပ်ကလည်း လုပ်နေပြီဆိုတော့ အချိန်တိကျဖို့လိုတယ်လေ... မင်းကြိုက်ရဲ့လား”

‘ရေချမ်း’ ကျေနပ်စွာ ခေါင်းကို ညိမ့်ပြလိုက်ပါသည်။

ဒီအရင်ထဲက ‘ရေချမ်း’ နာရီလိုချင်နေတာ ကြာခဲ့ပါပြီ။ ‘ဘုန်းထင်လင်း’ လက်မှာ နာရီတွေ မျိုးစုံပတ်နေတာတွေရပေမယ့် သူ့ဆီကို တစ်လုံးမှ ရောက်မလာခဲ့ပါ။

အဖေဝယ်ပေးချင်နေတာကို သိပေမယ့်လည်း ခုနောက်ပိုင်း ကျန်းမာရေးဆိုးဝါးလာတဲ့ အဖေ့ရဲ့ ဆေးဖိုးဝါးခတွေကြောင့် ‘ရေချမ်း’ မြို့သိပ်ခဲ့ရတာ များပါပြီ။

ခုတော့ သူလိုချင်တာကို ရပါပြီ။ ‘အေးမြ’ သာသိရင် ဘယ်လောက်ဝမ်းသာရှာမလဲ။ ကြည့်နူးစိတ်ဖြင့် မျက်ရည်ဝဲကာ သူဌေးကို ပြောလိုက်မိပါသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်ကယ်”

“မလိုပါဘူးကွာ... ကျေးဇူးဆိုတာ တင်တတ်ဖို့ထက် ဆပ်

တတ်ဖို့ပဲ အဓိကအရေးကြီးတာ”

ထိုနေ့က ‘ရေချမ်း’ မိုးချုပ်မှ အိမ်ပြန်ရောက်ပါသည်။ သူဌေး ရဲ့ အထည်ချုပ်စက်ရုံအတွက် လိုအပ်သောပိတ်စတွေကို စက်ရုံမှာ သွားကြည့်ရသည်။

ပြီးပြန်တော့ ပိတ်စကို စက်ရုံကိုသယ်တာ စောင့်ကြည့်ရ သည်။ ဒီကိစ္စတွေအားလုံးကို ‘ရေချမ်း’ က လိုက်မလုပ်ရသော် လည်း သူဌေးမပြန်သရွေ့ သူလည်း ပြန်လို့မရပါ။

သူအိမ်ကို ပြန်ရောက်တဲ့အချိန်က ညကိုးနာရီကျော်နေပါ ပြီ။ ‘အေးမြ’ တို့အခန်းကို ကြည့်လိုက်တော့ မီးကမှောင်နေပါ သည်။

“ ‘အေးမြ’ ကော ‘ဒေါ်ကြီးမို့’ ”

‘ဒေါ်ကြီးမို့’ က ‘ရေချမ်း’ ကို ထမင်းကျွေးရဦးမည့် တာဝန် ကြောင့် မအိပ်ရသေးဘဲ စောင့်နေရှာလေသည်။

“အိပ်ပြီနဲ့ တူတာပါပဲကွယ်... ဒေါ်ကြီးလည်း မအားတော့ မကြည့်မိပါဘူး”

‘ရေချမ်း’ စိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွားရပါသည်။ ခါတိုင်းဆို ‘ရေချမ်း’ ပြန်လာပြီး စကားတွေတဝကြီးပြောပြီးမှ အိပ်ဖြစ်ကြတာ ပါ။ ‘အေးမြ’ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ပြီးတော့ ဒီနေ့ သူမွေးနေ့လက် ဆောင်ရလာသော နာရီလေးကိုလည်း ‘အေးမြ’ ကို ပြချင်သေး သည်။ ‘အေးမြ’ ဆီက စံပယ်ပန်းကုံးလေးကိုလည်း သူတောင်း ထားသေးသည်လေ။

ထမင်းကို အမြန်စားကာ ပန်းကန်အဆေး ထမင်းစားခန်း ထောင့်ရှိ အမှိုက်ခြင်းထဲတွင် စံပယ်ပန်းကုံးအနွမ်းလေးကို ‘ရေချမ်း’ အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရပါသည်။

‘အေးမြ’ ရဲ့ စံပယ်ပန်းကုံးလေးများလား။ အမှိုက်ခြင်းထဲ
ရောက်နေတာ ‘အေးမြ’ လွင့်ပစ်ထားတာများလား။ လားပေါင်းများ
စွာဖြင့် ‘ရေချမ်း’ ငိုအသွား ...

“ကလေး ထမင်းစားတာကလည်း မြန်လှချည်လား... စား
လို့မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ် ‘ဒေါ်ကြီးမို့’ ရယ်... ကျွန်တော်ပင်ပန်းလာ
လို့ပါ”

“အေး... အေး... ဒါဆိုလည်း သွားနားတော့လေ”

အမှိုက်ခြင်းထဲက နွမ်းရိနေသော စံပယ်ပန်းကုံးလေးကို
ကောက်ယူကာ ‘ရေချမ်း’ အိမ်ဘက်ကို လျှောက်လာခဲ့မိပါသည်။
အတွေးထဲမှာလည်း စံပယ်ပန်းကုံးလေးအကြောင်း တွေးနေမိပါ
သည်။

ဒီတစ်ခြံလုံးမှာ စံပယ်ပန်း ပန်တာဆိုလို့ တခြားသူမရှိနိုင်ပါ။
အန်တီရှိပေမယ့်လည်း အန်တီက စံပယ်ပန်း ပန်တတ်သူ မဟုတ်ပါ။
အဖိုးတန် သစ်ခွတို့၊ သင်္ဃေတို့ကိုတောင် တစ်ခါတလေမှ ပန်တတ်သူပါ။

မယ်မယ်ဘုရားရှိပေမယ့် အဖွားကြီးက အသက်ခြောက်
ဆယ်ကျော်မို့ ပန်းဆို ဘုရားပဲထိုးဖို့ ရည်စူးတာပါ။ ‘ဒေါ်ကြီးမို့’
လည်း မပန်တတ်ပါ။

ဒီတစ်ခြံလုံးမှာ စံပယ်ပန်းကို အများဆုံးပန်တာ ‘အေးမြ’
တစ်ယောက်တည်းပါ။

သူ့အားလျှင် သူ့သီပေးတတ်ကာ၊ သူမအားလျှင်လည်း
‘အေးမြ’က သူ့ဖာသာ သီကုံးပြီး ပန်ဆင်တတ်သူပါ။

ခု အမှိုက်ခြင်းထဲကို ဒီ စံပယ်ပန်းလေးက ဘယ်လိုလုပ်
ရောက်နေတာလဲ။ ‘အေးမြ’ ကိုယ်တိုင်ပဲ သူ့ကို မပေးချင်လို့ လွှင့်
ပစ်လိုက်တာလား။ ဒါမှမဟုတ် ခေါင်းပေါ်က ပြုတ်ကျကာ တစ်
ယောက်ယောက်ကတွေ့လို့ အမှိုက်ခြင်းထဲကို လွှင့်ပစ်လိုက်တာ
လား။

အိမ်ရှေ့ကို ပြန်ရောက်လာကာ ကွပ်ပစ်မှာ ထိုင်နေမိသော်
လည်း ‘ရေချမ်း’ အတွေးက မရပ်နိုင်သေးပါ။

သူတောင်းထားတာ သိရက်နဲ့တော့ ‘အေးမြ’ လွှင့်မပစ်နိုင်
ပါ။ ဒါဆို ဒီစံပယ်ပန်းကုံးလေးက အမှိုက်ခြင်းထဲကို ဘယ်လိုလုပ်
ရောက်နေရတာလဲ။

“လူလေး... ညဉ့်နက်လှပြီလေ ... ဘာလုပ်နေတာလဲ...
အိပ်တော့လေကွယ်”

အဖေက အိပ်ခန်းထဲက လှမ်းအော်ပေမယ့် သူငြင်းလိုက်မိပါ
သည်။

“ကျွန်တော် မအိပ်ချင်သေးလို့ပါအဖေ”

သူ့စိတ်ထဲမှာ ‘အေးမြ’ ကို တွေ့ချင်နေမိပါသည်။ ပြီးတော့
ဒီ စံပယ်ပန်းကုံးလေးအကြောင်းလည်း မေးချင်နေမိလေသည်။

သူစဉ်းစားနေမိဆဲ ‘ဒေါ်ကြီးမုံ’ ပြန်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

“ကလေး မအိပ်သေးဘူးလား”

“ကျွန်တော် ‘အေးမြ’ နဲ့ စကားနည်းနည်းလောက် ပြောချင်
တယ်... ‘ဒေါ်ကြီးမုံ’ နှိုးပေးပါလား”

ခါတိုင်းလည်း ပြောနေကြမို့ ‘ဒေါ်ကြီးမုံ’ က ခေါင်းညိမ့်
ကာ သူတို့အခန်းထဲကို ဝင်သွားပါသည်။ ခဏနေတော့ ပြန်ထွက်

လာရင်း ‘ရေချမ်း’ ကို လှမ်းပြောလေသည်။

“ ‘အေးမြ’ က ခေါင်းမူးလို့တဲ့ကွယ်... နောက်နေ့မှပဲ တွေ့တော့မယ်တဲ့”

သူ စံပယ်ပန်းကုံးလေးကိုကိုင်ကာ ရင်ထဲမှာ ကြေကွဲသလို ခံစားနေရပါသည်။ ‘အေးမြ’ တကယ်ပဲ ခေါင်းမူးနေတာလား။ ဒါမှ မဟုတ် သူ့ကို မတွေ့ချင်လို့ ရှောင်နေတာများလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ‘အေးမြ’ သူ့ကို ဘယ်လောက်ရှောင်နိုင်မှာလဲ။

ဒီနေ့မတွေ့ရလျှင် နောက်နေ့ နောက်နေ့တွေ ရှိနေသေးတာပဲ။ သူ ‘အေးမြ’ ကို တွေ့ရအောင် စောင့်ကို စောင့်ပါအုံးမည်။

** ** *
* * *

၈၉

တွေ့ချင်ပါတယ်ဆိုမှ သူ့အလုပ်တွေက ဆက်တိုက် ကို
မအားရပါ။

မိုးလင်းတာနဲ့ သူ့ဌေးနှင့်အတူ သင်္ဃန်းကျွန်းစက်ရုံကို သွား
ရကာ စက်ရုံက တောင်ဥက္ကလာကို ကူးရပြန်သည်။ တောင်ဥက္ကလာ
ပြီးပြန်တော့ မပြီးသေး။ ရှစ်မိုင်ဘက်က ဒန်အိုးစက်ရုံကို ပြေးရပြန်သည်။

တကယ်တော့ ချမ်းသာတယ်ဆိုတာလည်း အလုပ်လုပ်လို့
မဟုတ်လား။

ဒီ ဒန်အိုးစက်ရုံနဲ့ သွပ်ပြားစက်ရုံတွေက အန်တီအမေ
မယ်မယ်ဘုရားပိုင် စက်ရုံတွေဖြစ်ရာ ‘ဘုန်းထင်လင်း’ ဘွဲ့ရပြီးတာ
နဲ့ အုပ်ချုပ်ခိုင်းဖို့ စီစဉ်ထားတာဟု သိရပါသည်။

ဖြောင့်ရှင်ကောင်စာအုပ်တိုက်

‘ဘုန်းထင်လင်း’ စာရင်းအင်းပညာဖြင့် ဘွဲ့ရဖို့ကလည်း နှစ်နှစ်ပဲ လိုတော့တာဆိုတော့ ‘ဘုန်းထင်လင်း’ အတွက်က ‘နတ် တို့ဖန်၊ ရေကန်အသင့်ကြာအသင့်’ ဆိုတာကို ဘဝက အလိုလိုကို ပြီးပြည့်စုံကာ ငြိမ်းချမ်းနေရပါလေပြီ။

‘ရေချမ်း’ တို့ဘဝကသာ အဖေက ကားမောင်းတဲ့ ဒရိုင်ဘာ ဖြစ်ကာ ‘ရေချမ်း’ လက်ထက်မှာလည်း ကားပိုင်ရှင်ဖြစ်ဖို့ဝေးလို့ ကားဒရိုင်ဘာပဲ ပြန်ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ဒီလိုနှင့် ‘ရေချမ်း’ တစ်ပတ်ခန့် ‘အေးမြ’ နဲ့ မတွေ့ဘဲ ဝေးနေ ခဲ့ရပါသည်။

သူပြန်ရောက်တဲ့အချိန်တွေကလည်း မိုးကြီးချုပ်မှဆိုတော့ ‘အေးမြ’ နဲ့ မဆုံရတော့ပါ။

ဒီနေ့တော့ ‘ရေချမ်း’ အိမ်ကို ရှစ်နာရီလောက် ပြန်ရောက် လာပါသည်။ ဒီအချိန်ဆို ‘အေးမြ’ ကို တွေ့နိုင်ကောင်းပါရဲ့။

အိမ်ထဲကိုဝင်ကာ ကားသေ့ကိုချိတ်ပြီး နောက်ဖေးဘက် ကို ထွက်အလာ ‘အေးမြ’ က ထိုင်နေကြ ကွပ်ပစ်လေးပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ ‘ရေချမ်း’ ကိုအတွေ့ အိမ်ထဲကိုပြေးဝင်သွားပါသည်။

“ အေး... မြ ”

‘ရေချမ်း’ အလောတကြီး အော်ခေါ်ကာ ‘အေးမြ’ တို့အိမ်ရှေ့ ကိုအရောက် ‘အေးမြ’ က တံခါးကို ပိတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

“ ‘အေးမြ’ ဘာဖြစ်တာလဲ ”

‘ရေချမ်း’ အမောတကောနှင့် မေးပစ်လိုက်မိပါသည်။ သူ့ကို တွေ့မှ ထွက်ပြေးတယ်ဆိုတော့ ‘အေးမြ’ သူ့ကို စိတ်ကောက်နေတာ များလား။

ပွင့်ဦးမြေသူ

** ** * * *

၅၆

“ငါ နင့်ကို နေ့တိုင်းတွေ့ဖို့ ကြိုးစားပါတယ် ‘အေးမြ’ ရယ်...
လုံးဝကိုမအားလို့ပါ... နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

‘အေးမြ’ ဆီက ဘာသံမှထွက်မလာပါ။

“ဘာလဲ ... နင်ငါ့ကိုမွေးနေ့လက်ဆောင်မပေးနိုင်လို့
လား...”

စံပယ်ပန်းကုံးလေးမပေးနိုင်တော့၍ ‘အေးမြ’ သူ့ကိုရှောင်နေ
တာများလား။

“နင်မပေးချင်လည်း ငါမယူတော့ပါဘူး ‘အေးမြ’ ရာ... နင်
ငါ့ကို မခေါ်ဘဲနဲ့တော့ မနေလိုက်ပါနဲ့။”

စိတ်ဓာတ်ကျစွာပြောပြီး ‘ရေချမ်း’ ကွပ်ပစ်တွင်ဝင်အထိုင်
‘အေးမြ’ တံခါးကိုဖွင့်ကာ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

“ရေ...ချမ်း”

ခါတိုင်းသနပ်ခါးပါးကွက်ကြားလေးနဲ့ ‘အေးမြ’ ပုံစံက ရွင်
လန်းတက်ကြွကာ ပြုံးပျော်နေတတ်သလောက် အခု ‘အေးမြ’ ရဲ့
ပုံစံက နေထိပန်းလို နွမ်းနယ်၍နေတာကြောင့်လည်း ...

“နင်ဘာဖြစ်နေတာလည်း ဟင်”

‘ရေချမ်း’ စိုးရိမ်စွာ မေးလိုက်မိပါသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဟာ”

ဖြေတဲ့ပုံကိုက မဖြေချင့်ဖြေချင်ပုံစံလေးမို့ ...

“နင်တစ်ခုခုဖြစ်နေတာကို ငါသိပါတယ် ‘အေးမြ’ ရယ်...နင်
ဘာဖြစ်နေတာလဲ ... ဘာလဲ ငါ့ကိုမွေးနေ့လက်ဆောင်မပေးနိုင်
လို့လား”

ဒီလိုမေးလိုက်ကာမှ ‘အေးမြ’ မျက်ဝန်းထဲတွင် မျက်ရည်များ
ပြည့်လျှံ၍ တက်လာခဲ့ပါသည်။

ဖြောင့်မှန်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ငါ ... ငါ... နင့်ကို ... နင်တောင်းထားတဲ့စံပယ်ပန်းကုံး
လေးမပေးနိုင်တော့ဘူး ‘ရေချမ်း’ ရယ်”

ပြောရင်း ‘အေးမြ’ က ငိုချလိုက်တာကြောင့် ‘ရေချမ်း’ ရယ်
လိုက်မိပါသည်။ နောက်အိမ်ထဲပြေးဝင်လာရင်း သူ့ခေါင်းအုံး
အောက်မှာ မြတ်နိုးစွာထားထားသော စံပယ်ပန်းကုံးလေးကို
‘အေးမြ’ ရှေ့ထိုးပြလိုက်ရင်း ရွှင်မြူးစွာပြောလိုက်မိပါသည်။

“ဒါ...နင့်စံပယ်ပန်းကုံးလေးမဟုတ်ဘူးလား”

“ဟင် ... ဒီပန်းလေးကို နင်ဘယ်ကရလာတာလဲ”

‘အေးမြ’ မေးလိုက်တဲ့ပုံစံက အလန့်တကြားပုံစံလေးပါ။

“ဘုန်းထင်လင်း’ မွေးနေ့လုပ်ပြီးနောက်တစ်နေ့ ငါအပြင်
ကပြန်လာတော့ ထမင်းသွားစားရင်း မီးဖိုထဲကအမှိုက်ခြင်းထဲက ရ
လာခဲ့တာ ... နင်ပြုတ်ကျပြီး ကျန်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူးလား”

“ ပြုတ်ကျပြီး ... ကျန်ရစ်ခဲ့တာမဟုတ်လား”

“ အေးလေ ... မဟုတ်ဘူးလား”

‘အေးမြ’ ကမဖြေဘဲ မျက်ရည်ဝဲနေပါသည်။ ပြီးတော့မှ ...

“ ဒီစံပယ်ပန်းကိစ္စကို ထားလိုက်ပါတော့ ‘ရေချမ်း’ ရယ်
... ငါ နင့်ကိုမွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးမလို့ ... ခဏနော်”

‘အေးမြ’ အိမ်ထဲကိုပြေးဝင်သွားပြီး မကြာခင်လက်ထဲတွင်
ဗူးလေးတစ်ဗူး ပါလာပါသည်။

“ ရော့ ... ဒါနင့်အတွက် ငါ့ရဲ့လက်ဆောင် ... နင့်ဖွင့်ကြည့်
လေ”

‘ရေချမ်း’ ‘အေးမြ’ ရဲ့ရှေ့မှာပင် ဗူးလေးကိုဖွင့်အကြည့် သူ့
မျက်လုံးကိုပင်သူ မယုံချင်အောင်ဖြစ်သွားမိပါသည်။

“ နင် ဒါ ... ဒါကို ... ဘယ်ကရလာခဲ့တာလဲ”

‘အေးမြ’ သူ့ကိုပေးတဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်က သူ့လက်မှာ

ပတ်ထားသော နာရီလေးနဲ့ဆင်တူ နာရီလေးပါ။

“ပြောလေ ‘အေးမြ’ ဒါကို နင်ဘယ်ကရလာတာလဲလို့”

‘အေးမြ’ က မဖြေပါ။ သူ့ကိုစိုက်ကြည့်ကာ စကားတီးတိုး ပြောပြီး အိမ်ထဲကို ပြေးဝင်သွားပါတော့သည်။

“ဒါတွေ မေးမနေပါနဲ့တော့ ‘ရေချမ်း’ ရယ်... ဒီနာရီလေးက နင့် အတွက် ငါရဲ့မွေးနေ့လက်ဆောင်ပါပဲ”

ဒီနာရီလေးတစ်လုံးနဲ့ စံပယ်ပန်းကုံးလေးတစ်ကုံး ‘အေးမြ’ လဲလှယ်ခဲ့ရတာ သူမသိဘဲနေမလား။

“ ‘အေး...မြ’ ရယ် ”

သူနာကြည်းစွာ ရေရွတ်မိတော့ အိမ်ခန်းတွင်းမှ ‘အေးမြ’ရဲ့ ရှိုက်သံသဲ့သဲ့လေး ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

သူ့မျက်ဝန်းထဲ ‘ဘုန်းထင်လင်း’ ရဲ့ ပုံရိပ်ကို မြင်ယောင်ကာ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ထားလိုက်မိပါတော့သည်။

** ** * * *

သည်နေ့က အိမ်မှာ ပြဿနာကြီးကြီးမားမား ဖြစ်သော
နေ့ပါ။ မိုးလင်းတည်းက သူဌေးရဲ့ကားကို လိုက်မောင်းပို့နေရ
တာကြောင့် မိုးချုပ်မှ အိမ်ကိုပြန်ရောက်လာပါသည်။

‘ရေချမ်း’ ပြန်ရောက်ရောက်ခြင်း မယ်မယ်ဘုရားနှင့် ဆီး
တွေ့ရတာ ဖြစ်ပါသည်။

“ကဲ... ဒီကိစ္စကို မင်းဘယ်လိုဖြေရှင်းမှာလဲ”

မယ်မယ်ဘုရားထိုင်နေသော ဆိုဖာခြေရင်းတွင် ‘အေးမြ’ က
ကြုံကြုံလေးထိုင်နေကာ ငိုရှိုက်နေတာ တွေ့ရပါသည်။

“ဘာကိစ္စကို ကျွန်တော်က ရှင်းရမှာလဲ”

‘ရေချမ်း’ နားမလည်သလို ပြန်မေးလိုက်မိပါသည်။ ခုနောက်
ပိုင်း ‘ရေချမ်း’ က အိမ်မှာအနေနည်းသူမို့ အိမ်ကကိစ္စတွေက ‘ရေ
ချမ်း’ နှင့်မဆိုင်ဘူးဟု ထင်ပါသည်။

နှင့်မို့ဆို မယ်မယ်ဘုရားဆိုတဲ့ အဖွားကြီးက ထစ်ကနဲဆို

ဖြောင့်မှန်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ရေချမ်း အပေါ်ကိုပဲ အပြစ်တွေပုံချတတ်ပါသည်။

ခုလည်း ဘာပစ္စည်းပျောက်ပြန်ပြီမသိ။ ‘ရေချမ်း’ မယ်မယ် ဘုရားကို မကျေမနပ်လှမ်းအကြည့်...

“သား... ‘ရေချမ်း’ ကောင်းကောင်းပြောလေ”

အဖေက လေသံပျော့ပျော့ဖြင့် ပြောတာကြောင့် ‘ရေချမ်း’ စိတ်ကို လျော့ရင်း အန်တီကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိပါသည်။

အန်တီက ‘ရေချမ်း’ ကို အားနာသလိုကြည့်ရင်း တီးတိုးပြော ပြပါသည်။

“မနက်က ‘အေးမြ’ မူးလဲလို့ကွယ်”

“ဟုတ်လား... ‘အေးမြ’ ဘာဖြစ်သွားလဲ”

‘ရေချမ်း’ ‘အေးမြ’ ကိုအကြည့် ‘ဒေါ်ကြီးမှုံက ငိုရှိုက်ကာ ‘ရေချမ်း’ ကို လှမ်းပြောပါသည်။

“အေးပါ ကလေးရယ်... လူလေးပဲမေးကြည့်ပါအုံး... ‘ဒေါ် ကြီးမှုံ’ တို့မေးတာတော့ သူကတစ်လုံးမှ မပြောဘူး... ဘူးပဲခံနေ တာပဲလေ”

‘အေးမြ’ တို့ထိုင်နေတဲ့ ဆိုဖာ၏ နောက်ဖက်နားရှိ ဆိုဖာတွင် ‘ဘုန်းထင်လင်း’ က ခပ်တည်တည်ထိုင်နေကာ ‘ဘုန်းထင်လင်း’ ရှေ့မှာတော့ အန်ကယ်က ထိုင်နေပါသည်။

“ခုရှုပ်မှ နောင်ရှင်းတဲ့ တစ်ခါတည်းရှင်းရအောင် မင်းတို့ကို စောင့်နေတာ”

အဖွားကြီးက သူ့သားမက်ကိုပါ လှမ်းပြောတာကြောင့် သူဌေးက သူ့ယောက္ခမကြီးကို နားမလည်သလို မေးတာကြား လိုက်ရပါသည်။

“မယ်မယ်ပြောတာ ကျွန်တော် နားမရှင်းဘူး... ‘အေးမြ’ က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

ကြောင်ရှင်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အန်တီက ထသွားကာ သူဌေးကို တီးတိုးပြောပြနေပါသည်။
တီးတိုးဆိုသော်လည်း ‘ရေချမ်း’ အတိုင်းသားကြားနေရပါ
သည်။

“ဆရာဝန်ကပြောတော့ နှစ်လတောင်ကျော်နေပြီတဲ့”
“ဒုက္ခပါပဲ... အဲဒါ ကိုယ်တို့က ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ”
“ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲကွဲ့... ဘယ်ပစ္စည်းမဆို သူ့ပိုင်ရှင်
တော့ သူရှိရမှာပေါ့”

အဖွားကြီးက ‘ရေချမ်း’ ကို မျက်စောင်းထိုးကာ ပြောပါသည်။
“သူတို့ပဲ တစ်ချိန်လုံး လုံးထွေးနေတဲ့ဥစ္စာ”
“ ‘အေးမြ’ က ဘာပြောလဲ ”

သူဌေးက ဝင်မေးတာဖြစ်ပါသည်။
“သူက ဘာမှမပြောလို့ခက်နေတာပေါ့ ကိုကိုရယ်”
“ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဟင်”
“အို... ဘာလုပ်စရာလိုလဲ သူတို့နှစ်ယောက်ပဲ လုံးထွေး
နေတာ... သူတို့နှစ်ယောက်ကိုပဲ ပေးစားလိုက်ရုံပေါ့... ငါတို့နဲ့
ဘာဆိုင်လို့လဲ ”

‘ရေချမ်း’ မယ်မယ်ဘုရားဆိုတဲ့ အဖွားကြီးကို ရွံ့မှန်းစွာ
ကြည့်ရင်း ရဲရဲရင့်ရင့် ရင်ဆိုင်ကာ ဖြေရှင်းလိုက်မိပါသည်။

“ဟုတ်တယ်... ကျုပ်နဲ့ ‘အေးမြ’ နဲ့ လုံးထွေးတာမှန်တယ်
ဒါပေမယ့် ကျုပ် ‘အေးမြ’ ကို စော်ကားဖို့ဝေးလို့ လက်ဖျားလေးနဲ့
တောင် မထိခဲ့ဘူး...ဘူး”

“ဒါတော့ကွယ်... သူခိုးက ခိုးတယ်လို့ ဘယ်ပြောရဲပါ့မလဲ”
‘ရေချမ်း’ ‘ဘုန်းထင်လင်း’ ကို စိုက်ကြည့်ကာ နာကြည်းစွာ
အော်ရယ်လိုက်မိပါသည်။

“အဲဒီစကားမှန်တယ်... သူခိုးက ခိုးတယ်လို့ ဘယ်ပြောရဲပါ့

ပွင့်ဦးမြေသူ

** ** * * *

၆၂

မလဲ... ခိုးစားထားတာကိုး... ကျုပ်သာ ခိုးစားထားရိုးမှန်ရင် ကျုပ် အမှန်အတိုင်းပဲ ဝန်ခံရဲတယ်... ကျုပ် ‘အေးမြ’ ကို လက်ထပ်ရဲ တယ်”

“ဖွားဖွား သူ ‘ဘုန်း’ ကို စောင်းပြောနေတာနော်... ‘ဘုန်း’ က မကြာခင် ‘မူမူ’ နဲ့လက်ထပ်ရတော့မှာ... ‘မူမူ’ တလွဲအထင် မခံနိုင်ဘူး”

‘ဘုန်းထင်လင်း’ ရဲ့စကားကြောင့် ‘ရေချမ်း’ အော်ရယ်လိုက်မိ ပါသည်။

“ဒါဆို ‘အေးမြ’ ဆီကို ရောက်နေတဲ့ နာရီက ဘယ်သူ့ရဲ့ နာရီလဲ... ပြော... ပြောလေ”

‘ရေချမ်း’ ရဲ့အော်ကြီးဟစ်ကျယ်အသံကြောင့် ‘ဘုန်းထင်လင်း’ က သူ့ဖွားအေကို အကူအညီတောင်းပါသည်။

“ဖွားဖွား ကြည့်လုပ်ပါအုံး... ‘ဘုန်း’ ရှက်တယ်...”

‘ဘုန်းထင်လင်း’ က မျက်နှာကို လက်ဝါးနဲ့အုပ်ကာ ပြော၍ အဖွားကြီးက လှည့်အော်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ် ‘ရေချမ်း’ မင်းတို့အရှုပ်ထုပ်ကို မင်းတို့နောက် ဖေးမှာ သွားရှင်းကြ... ငါတို့အိမ်ကြီးပေါ်မှာ ကျက်သရေယုတ် တယ်”

အဲဒီအရှုပ်ထုပ်က အိမ်ကြီးပေါ်က စတာဟု ‘ရေချမ်း’ ပြန် ပြောလိုက်ချင်ပေမယ့် ‘ရေချမ်း’ ကို တောင်းပန်သလို ကြည့်နေတဲ့ အဖေမျက်ဝန်းရယ်၊ သည်းထန်စွာရိုက်ငိုနေတဲ့ ‘အေးမြ’ ရဲ့ကိုယ် လုံးလေးရယ်ကြောင့် ဘာမှမပြောဖြစ်တော့ပဲ နောက်ဖေးကိုသာ ခြေလှမ်းကျဲဖြင့် လျှောက်လာခဲ့မိပါသည်။

စိတ်ထဲမှာတော့ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ်သိပါရက်နဲ့ ငြိမ်ကုပ်နေ သော ‘ဘုန်းထင်လင်း’ ကို တစစီဆွဲဆုတ်ကာ လုံးခြေပစ်ချင်နေမိ

ဖြောင့်မှန်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဝေဝေအောင်
ပါသည်။

** **
* * *

၆၃

တကယ်တော့ ‘အေးမြ’ မှာလည်းအပြစ်မရှိရှာပါ။ သူ့ခမျာ
‘ဘုန်းထင်လင်း’ တို့ရဲ့အရိပ်ကို လာမှီခိုနေရတဲ့ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ပါ။

‘ဒေါ်ကြီးမုံ’ က ‘ရေချမ်း’ နားကိုလာထိုင်ကာ ငိုကြွေး
နေပါသည်။

“ဒေါ်ကြီးတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိပါဘူး လူလေးရယ်
‘အေးမြ’ က မေးတာလည်း တစ်လုံးမှ မပြောဘူး”

ပြောလို့မှ မဖြစ်တာကို ‘အေးမြ’ ဘယ်လိုပြောထွက်ပါ့မလဲ။

“ ‘အေးမြ’ သေပါရစေ အဖွားရယ်”

“ခုမှ သေချင်လို့ဖြစ်မလား...ညည်းသေရင် ညည်းတစ်သက်
မဟုတ်ဘူး... အသက်ကနစ်သက်အေး... ညည်းဘာလုပ်မလဲ”

ထိုညက အိမ်ကြီးပေါ်မှာကော၊ နောက်ဖေးမှာပါ ညတာ
ရှည်လျားခဲ့ကြပါသည်။

‘အေးမြ’ တို့ အခန်းဘက်က ‘ဒေါ်ကြီးမုံ’ ရဲ့ ဝမ်းပမ်းတနည်း
ငိုရှိုက်သံက စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသလို ‘အေးမြ’ ရဲ့
ကြိတ်ငိုငြီးသံကလည်း ‘ရေချမ်း’ ရဲ့ နှလုံးသားကို ဓါးတုံးတုံးဖြင့်
လှီးဖြတ်နေသလို ‘ရေချမ်း’ ခံစားနေရပါသည်။

ခုချိန် ‘ဘုန်းထင်လင်း’ သာ သူ့အနားရှိလို့ကတော့ သူသတ်
မိမှာ သေချာပါသည်။

သူဘာလုပ်ရပါ့မလဲ။

‘ဒေါ်ကြီးမုံ’ ကိုလည်း စိတ်ချမ်းသာစေချင်သည်။ သူချစ်သော
‘အေးမြ’ ကိုလည်း ဒီအရှုပ်ထုပ်ကြီးထဲက ကယ်တင်ချင်သည်။

သူ မနက်အိပ်ရာကထလာတော့ ‘အေးမြ’ နဲ့ ‘ဒေါ်ကြီးမုံ’
ကို အထုပ်ပြင်လျက် တွေ့လိုက်ရသည်။

ဖြောင့်မှန်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဘယ်သွားမလို့လည်း ‘အေးမြ’ ”

“ငါ အဖွားနဲ့အတူ မော်ဘီကိုပြန်တော့မလို့”

“ငါလည်း လိုက်ခဲ့မယ်”

“ဟင်”

‘အေးမြ’ က သူ့ကို မယုံကြည်နိုင်သော မျက်ဝန်းလေးဖြင့်
ငေးကြည့်နေခဲ့ပါသည်။ နောက် နေရာမှာထိုင်ကာ သည်းထန်စွာ
ရှိုက်ငို၍ နေပါသည်။

“ငါ နင့်ကိုလက်ထပ်ယူပါ့မယ်”

“စိတ်ကူးမယဉ်ပါနဲ့ ‘ရေချမ်း’ရယ်... ဒါဟာ စိတ်ကူးယဉ်ရ
မယ့် ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး... နောင်တစ်နေ့ နင်ငါ့ကို မုန်းတီးမိလိမ့်
မယ်”

“ဘယ်တော့မှ ငါ မမုန်းဘူး... ငါနင့်ကို အစတည်းက
ကြိတ်ချစ်နေခဲ့မိတာ”

“ ‘ရေချမ်း’ ရယ် ”

သူ့ဘက်ကို ပြိုအိယိမ်းယိုင်ကျလာသော ‘အေးမြ’ ရဲ့ ကိုယ်
လုံးလေးကို သူ အသာအယာထွေးပွေ့ထားလိုက်မိပါသည်။

ပွင့်ဦးခြေရက်သူက ခြေခွဲပေမယ့် ဒီအကြွေပန်းလေးကိုမှ
မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားမိသူက ‘ရေချမ်း’ ရယ်ပါ။

‘အေးမြ’ ပြဿနာ ပြေလည်သွားပြီဆိုတော့ မယ်မယ်ဘုရား
ဆိုတဲ့ အဖွားကြီးက ‘အေးမြ’ ဆီရောက်လာကာ ငွေတစ်သောင်း
လာပေးပါသည်။

‘ရေချမ်း’ လက်မခံလိုက်ပါ။ သူ့သွေးမဟုတ်ပေမယ့် ‘အေးမြ’
ရဲ့သွေးကို သူ့သွေးသားရင်းနဲ့မခြား သူပြုစုစောင့်ရှောက်ပါမည်။

အန်တီကလည်း ‘အေးမြ’ ကို သူဆင်ထားသော ရွှေလက်
ဝတ်လက်စားတွေ လာပြန်ပေးသည်။

‘အေးမြ’ က လက်မခံ၍ အန်တီကငိုသည်။

“အန်တီ သမီးကို ကိုယ့်သမီးအရင်းလေးလို သဘောထားပြီး ဆင်ခဲ့တာပါကွယ်... ဒါကိုမှ သမီးလက်မခံရင် အန်တီ စိတ်မကောင်းရုံဘဲ ရှိမှာပါ... သမီးတို့ ဘာတွေဖြစ်ပျက်ခဲ့တယ်ဆိုတာလည်း အန်တီ တကယ်ကို မသိခဲ့ပါဘူး။”

ရိုးသားသော အန်တီပုံစံက တကယ့်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံမို့ ‘အေးမြ’ အန်တီစကားကို နားထောင်ကာ လက်ဝတ်လက်စားလေးတွေကို ယူလိုက်မိပါသည်။

“ဒါဆိုလည်း သမီးတို့ သင်္ဃန်းကျွန်းက အထည်ချုပ်စက်ရုံမှာပဲ ပြောင်းနေကြပါလားကွယ်... အဲဒီမှာလည်း အခန်းတွေရှိတဲ့ ဥစ္စာ”

“နေပါစေ... ‘အေးမြ’ တို့ အဝေးမှာပဲ နေပါရစေတော့”

ရန်ကုန်မှာနေလျှင် ‘ဘုန်းထင်လင်း’ နဲ့ ပြန်လည်ကာပတ်သက်နေရမှာစိုးတာကြောင့် ‘အေးမြ’ မှော်ဘီမှာ ပြန်နေချင်သည်။

‘ရေချမ်း’ ကိုယ်တိုင်လည်း ရန်ကုန်မှာ မနေချင်တော့ပါ။ တကယ်တော့ ရန်ကုန်ဆိုတာ ပွင့်ဦးခြွေရာ ဒေသ...

သူ့နှလုံးသားမှာ လှပစွာ ဖူးပွင့်နေသော အချစ်ပန်းလေးကို ခြွေချရာဒေသ၊ မြေခရာဒေသ...

ဒီဒေသနဲ့ဝေးရာမှာ နေရလျှင် ‘အေးမြ’ ကော ‘ရေချမ်း’ ပါပျော်ကြရမှာ သေချာပါသည်။

ဒါကြောင့် ‘အေးမြ’ နဲ့ရောကာ ‘ရေချမ်း’ ပါ မှော်ဘီကို လိုက်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။

‘ရေချမ်း’ မရှိတဲ့နောက် အဖေကလည်း သူ့သူငယ်ချင်းရှိရာရွာကိုပြန်ပြီး ဘုန်းကြီးဝတ်သွားပါသည်။

ကြောင်ရှင်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပွင့်ဦးမြေသူ

** ** *
* * *

၆၆

အဖေမရှိတဲ့နောက် 'ရေချမ်း' တို့လည်း ရန်ကုန်နဲ့ အပြီး
အပိုင်လိုကို ဝေးကွာခဲ့ကြပါပြီ။

** * *
* * *

ဖြောင့်စွမ်းကောင်စာအုပ်တိုက်

ရောက်ခါစမှာတော့ ‘ရေချမ်း’ တို့အတွက် အဆင်မပြေသေးပါ။

‘အေးမြ’ အဖွားရဲ့သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ ကပ်နေကြရတာဖြစ်ပါသည်။ အိမ်က ကျဉ်းကျဉ်း၊ မိသားစုက များများမို့ ‘အေးမြ’ ကော ‘ရေချမ်း’ ပါ စိတ်မချမ်းမြေ့လှပါ။

‘အေးမြ’ ရဲ့ အမေရှိရာ လှည်းကူးကို သွားမယ်ကြံပြန်တော့ ပထွေးနှိပ်စက်တာ ခံရပါများသော ‘အေးမြ’ ရဲ့ အမေခမျာ ကောင်းကောင်းပင်မမာရှာပါ။

နောက်ပိုင်း ရန်ကုန်မှပါလာသော ရွှေတွေကို ထုခွဲရောင်းချကာ ‘အေးမြ’ က မြေကွက်လေးတစ်ကွက်ဝယ်ဖို့ သူ့ကို တိုင်ပင်သည်။

ရန်ကုန်အိမ်နဲ့လုံးဝ မပတ်သက်ချင်တာမို့ ‘ရေချမ်း’ သဘော

မင်းဦးမြင့်သူ

** ** * * *

၆၈

မတူသော်လည်း ဒီလိုလုပ်ဖို့ကလွဲ၍ ‘ရေချမ်း’ တို့မှာ အခြားနည်း မရှိပါ။

ဒီတော့ ‘အေးမြ’ ရဲ့ ရွှေအားလုံးကို ထုခွဲရောင်းချကာ သူတို့ မြေကျယ်ကျယ်လေးတစ်ကွက် ဝယ်လိုက်ကြသည်။ ခြံလည်တွင် အိမ်လေးတစ်လုံးဆောက်ကာ မြေပိုတွင် သီးနှံတွေစိုက်ကြသည်။

အစပထမက ‘ရေချမ်း’ က ကားမောင်းတတ်သူမို့ ကားဆွဲဖို့ စဉ်းစားသေးသော်လည်း ‘အေးမြ’ က သဘောမတူပါ။ သူတို့နဲ့ အတူ ခြံစိုက်စေချင်သည်။

‘ရေချမ်း’ ကိုယ်တိုင်ကလည်း အေးအေးဆေးဆေးနေချင်သူ မို့ ‘အေးမြ’ စကားနားထောင်ကာ ခြံကိုပဲ ကြိုးစားကာ စိုက်ပျိုးခဲ့ပါ သည်။

ခုဆို ဗူး၊ ဖရုံ၊ သခွား၊ သရက်၊ ပိန္နဲ၊ သဘော၊ မာလာကာ စသည်ဖြင့် ‘ရေချမ်း’ တို့ရဲ့ ခြံထဲမှာ သီးနှံတွေစုံလင်နေပါပြီ။

သီးနှံတွေနဲ့အပြိုင် ‘အေးမြ’ ရဲ့ကိုယ်ဝန်ကလည်း ရင့်မာလာ ပါပြီ။ ဒါတောင် ‘အေးမြ’ က ခြံထဲမှာ အလုပ်လုပ်ကောင်းနေတုန်း မို့ ‘ရေချမ်း’ က တားယူရသည်။။

“နားနားနေနေလည်း နေပါအုံး ‘အေးမြ’ ရယ်... မွေးခါနီး ဖွားခါနီး ပင်ပမ်းလှပါပြီ... ငါပဲလုပ်ပါ့မယ်”

“မွေးပြီးဖွားပြီး ‘အေးမြ’ က အိပ်ရာထဲ နေရာမှာ... ရှင်တစ် ယောက်တည်း ပင်ပမ်းနေတာ ‘အေးမြ’ မကြည့်ရက်ပါဘူး”

သူ ‘အေးမြ’ ဆီလျှောက်လာကာ ‘အေးမြ’ နဖူးပေါ်ဝဲကျနေ သော ဆံပင်လေးတွေကို သပ်တင်ပေးလိုက်မိပါသည်။

“ကိုယ်ပင်ပန်းလည်း ကိုယ်ရှာနေတာ တခြားလူအတွက်မှ မဟုတ်ဘဲ ‘အေးမြ’ ရယ်... ကိုယ့်မိန်းမနဲ့ကိုယ်သားသမီးအတွက်ပဲ”

“ ‘အေးမြ’ ‘ကိုရေချမ်း’ ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဖြောင့်မှန်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပြောရင်း ‘အေးမြ’ မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်များအဝဲ....

“မငိုနဲ့လေ... အမေငိုရင် ကလေးမျက်လုံးပြူးတတ်တယ် တဲ့... တော်ကြာ ကိုယ်တို့ကလေးမျက်ပြူးလေး မွေးလာမှ ‘အေးမြ’ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပါအုံးမယ်... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်တို့မွေးလာ မယ့်ကလေးက ချောမှာပါ”

‘ဘုန်းထင်လင်း’ ကလည်း ချောသူမို့ ‘ရေချမ်း’ ကအပြော ‘အေးမြ’ က မဲ့ရင်း ...

“ ‘အေးမြ’ ကတော့ မချောစေချင်ပါဘူး... ‘ကိုရေချမ်း’ နဲ့ပဲ တူစေချင်တာ”

ထိုနှစ် နွေဦးစပေါက်တွင် သမီးလေးကို ‘အေးမြ’ ချောမော စွာ မွေးဖွားခဲ့ပါသည်။

သူ့အဖေနှင့်တူကာ အသားလေးက ပန်းနုသွေးရောင်ထနေပြီး ဆံပင်ညိုကောက်လေးနှင့် ချောမောလှပသော သမီးလေးကို ‘အေးမြ’ က လုံးဝမချီပါ။

‘ရေချမ်း’ ကသာ ချစ်စနိုးနှင့် ယုယစွာ ပွေ့ချီရင်း ...

“ ‘အေးမြ’ ကလည်းကွာ... သမီးလေးနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ... သမီးလေးက ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ကံကြောင့် ရလာခဲ့တဲ့ သမီး လေးပါ... ‘အေးမြ’ ကိုယ်နဲ့နေရတာ မပျော်ဘူးလား ”

‘အေးမြ’ ပြုံးကာ ခေါင်းညှိမ့်ပါသည်။

“ဖြစ်ပြီးတာတွေ မေ့လိုက်ပါတော့ကွာ... သမီးလေးဟာ ကိုယ်တို့ရဲ့ သမီးလေးပါ... သမီးလေးကို နာမည်ပေးကြရအောင် နော်”

“အင်္ဂါသမီးလေးဆိုတော့ ‘စဆဇေည’ ပါမှဖြစ်မယ် ‘ကိုရေ ချမ်း’ ရဲ့”

‘ရေချမ်း’ တို့၏ ခြေရင်းဘက်ခြံမှ ‘ကိုရင်မောင်’ ရောက်လာ

ရင်း ဝင်ပြောတာ ဖြစ်ပါသည်။

‘ကိုရင်မောင်’ ၏ဇနီးသည် ‘မငွေကျော့’ ကလည်း ‘အေးမြ’ လို ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားရသူ တစ်ယောက်ပါ။

‘အေးမြ’ သူ့ရှေ့မှာတင် မွေးသွား၍ ‘ငွေကျော့’ မှာလည်း ရင်ခုန်ကြည်နူးပီတိဖြစ်နေရှာသည်။

“ ‘စဆဇေည’ ဆိုတော့ ဘာတွေပါလဲ ‘ကိုရင်မောင်’ ရဲ့ ”
ဆယ်တန်းအောင်ကာ ရန်ကုန်တွင် ဗေဒင်သင်တန်းတက် ခဲ့ဘူးသော ‘ကိုရင်မောင်’ က ဗဟုသုတစုံလေသည်။

“ ‘စဆဇေည’ ဆိုတော့ စိန်.. စု.. စိုး.. စမ်း.. စီ အများကြီး ပါပဲ... ခင်ဗျား စဉ်းစားပေါ့ ”

“ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်သမီးလေးကို ကျွန်တော့်နာမည် ကော... ‘အေးမြ’ ရဲ့နာမည်ပါ ပါစေချင်သေးတာ ”

‘ဘုန်းထင်လင်း’ ရဲ့ သူ့အဖေကော၊ သူ့အမေရဲ့နာမည်ပါ ထည့်ထားတာကို သတိရကာ အပြော... ‘ကိုရင်မောင်’ ရယ်လေ သည်။

“ ကျွန်တော် မိန်းမလိုပေါ့... သူ့နာမည်ကော ကျွန်တော့်နာ မည်ပါ ပါအောင် မှည့်ရမယ်ဆိုတော့ မိန်းကလေးမွေးရင် ‘မရင် ကျော့’ သားလေးမွေးရင် ‘မောင်ငွေမောင်’ လို့ ပေးမလားစဉ်းစား ထားတာ... တကယ်တမ်းကျတော့ ဘာလေးမွေးမယ်မှန်း မသိသေး ပါဘူး ‘ကိုရေချမ်း’ ရယ် ”

“ အေးဗျ... ‘မငွေကျော့’ နဲ့ ‘အေးမြ’ နဲ့က အတူတူ ကိုယ်ဝန် ဆောင်ကြတာ ‘မငွေကျော့’ က ခုထိ မမွေးသေးတော့ ယောကျ်ား လေးမွေးမယ်နဲ့တူတယ်... သူ့ပုံစံကြည့်ရတာလည်း ပေါ့ပါးဖြတ် လတ်တယ်လေ ”

“ ‘ကိုရေချမ်း’ က ဘယ်ဆိုးလို့လဲ... မိန်းမတစ်ယောက်ရရုံ

နဲ့ မိန်းမကျမ်းကြေနေလိုက်တာ”

“သိပ်တော့ အထင်ကြီးမနေနဲ့ ‘ကိုရင်မောင်’ ရှေ့... ‘အေးမြ’
အဖွား ‘ဒေါ်ကြီးနို့’ ပြောပြလို့ မှတ်ထားရတာ... ကျုပ် သမီးလေး
အတွက် နာမည်ကို ကျုပ်စဉ်းစားပြီးပြီ”

“ပြောပါအုံးဗျ”

“ ‘စမ်းရေအေး’ တဲ့ စမ်းဆိုတာ အေးမြကြည်လင်တဲ့သဘော
ရေဆိုတာ အေးမြပြီးရွှေ့လျားစီးဆင်းတဲ့သဘော... အေးဆိုတာ
ကတော့ အေးမြငြိမ်းချမ်းတဲ့သဘောပဲလေ... ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့
မိသားစုလေးရဲ့ ရင်ကို အေးမြငြိမ်းချမ်းစွာနဲ့ ရွှေ့လျားစီးဝင်လာ
သော သံယောဇဉ်ကြိုးလေးတစ်မျှင်ပေါ့ ‘ကိုရင်မောင်’ ရယ်”

“ဟာဗျာ... ‘ကိုရေချမ်း’ ကို ကျွန်တော်တောင် လက်မြှောက်
အရှုံးပေးရပါပြီ... ဘာတဲ့ သမီးလေးနာမည်...”

“ စမ်း ... ရေ... အေး.. တဲ့”

** **
* * *

“သမီးရေ... ‘စမ်းရေအေး’ ”

အသားက သူ့အဖေ ‘ဘုန်းထင်လင်း’ နဲ့ချွတ်စွပ်တူကာ ပန်းနုရောင် သမ်းနေပြီး၊ မျက်ခုံးမဲမဲ၊ မျက်လုံးရွဲရွဲဖြင့် သမီးက လှပ လွန်းနေကာ ‘ရေချမ်း’ ရုပ်နဲ့လုံးဝကို မတူလေပါ။

‘ငွေကျော့’ က တအံ့တဩကို ရေရွတ်လေသည်။

“ ‘ကိုရေချမ်း’ နဲ့တူတာဆိုလို့ ဘယ်နေရာမှကို မရှိပါဘူး တော်”

နေပူကြဲတဲထဲ သစ်ပင်စိုက်ရသော ‘ရေချမ်း’ အသားက နဂို ထက်ကို ပိုမဲနေကာ သမီးကို ချီလိုက်တော့ ပိုလို့တောင် နက်မှောင် သွားရပါသည်။

‘အေးမြ’ က မျက်နှာပျက်ပျက်လေးဖြင့် ဖာထေးပြောရှာပါ သည်။

ဖြောင်မှန်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဝေဝေအောင်

** ** * *

၇၃

“မျက်ခုံး မျက်လုံးလေးတွေက တူပါတယ် အစ်မရယ်”

“အေး... အဲဒါမှ မတူရင်တော့ ငါတလွဲတွေးပြီး ပြောရတော့မှာပဲ”

‘ငွေကျော့’ ဘာပြောပြော ‘ရေချမ်း’ ရင်ထဲမှာတော့ သမီးလေးကို ချစ်စိတ်က ဘယ်လိုမှ လျော့မသွားခဲ့ပါ။

သမီးလေးမွေးပြီးနောက်တစ်လအကြာမှာ ‘ငွေကျော့’ က ယောက်ျားလေးမွေးလေသည်။

မမွေးခင်က ‘ရင်ကျော့’ တို့ ‘ငွေမောင်’ တို့စသည်ဖြင့် တွေ့ရာနာမည်တွေ စိတ်ကူးယဉ်ထားကြပေမယ့် တကယ်တမ်းမွေးလာတော့ ‘ကိုရင်မောင်’ က ကြာသပတေးသား သူ့သားကို ‘ပုည’ ဟု နာမည်ပေးခဲ့ပါသည်။

“အဖေအရမ်းနှစ်သက်တဲ့ ရှေးက စာဆိုတော်ကြီးတွေထဲမှာ ‘စလေဦးပုည’ ဆိုတာရှိတယ်... ‘စလေဦးပုည’ လို မတော်ရင်တောင် ငါ့သားလည်း ထက်ထက်မြက်မြက် သွက်သွက်လက်လက်နဲ့ မဟုတ်ရင် မခံတဲ့စိတ်ရှိအောင် ‘ပုည’ လို့ အဖေနာမည်ပေးမယ်”

ပညတ်သွားရာခါတ်သတ်ပါလေသလားမသိပါ။ ‘ပုည’ သည် မွေးကတည်းက ဆတ်ဆတ်ထိမခံတတ်သော ကောင်လေးတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။

“ကျောင်းကအကောင်တွေက ပြောလိုက်တယ် အဖေ... ‘စမ်းရေအေး’ ဟာ ‘ဦးရေချမ်း’ ရဲ့သမီး မဟုတ်ဘူးတဲ့”

“အဲဒီတော့ သားက ဘာပြန်ပြောခဲ့လဲ”

“ ‘ဦးကြီးရေချမ်း’ သမီးမဟုတ်ရင် မင်းတို့အဖေသမီးမို့လို့ လားလို့ ပြန်ပြောခဲ့လိုက်တယ်အဖေ...”

အရွယ်လေးရောက်လာလေ ‘စမ်းရေအေး’ ရဲ့အလှက တောက်ကြွားကာ ပိုမိုပေါ်လွင်လာလေပါ။

ဖြောင့်မှန်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အထူးသဖြင့် သူ့အဖေ ‘ဘုန်းထင်လင်း’ လို အသားနဲ့ သူ့ မျက်ခုံးက ဘယ်လိုမှ ဖျောက်ဖျက်၍ မရအောင်ပါ။

‘အေးမြ’ က ‘ရေချမ်း’ ကို အားနာကာ မျက်နှာပျက်နေသ လောက် ‘ရေချမ်း’ ကတော့ ‘ဘုန်းထင်လင်း’ နဲ့ တူတာကိုပင် ကျေး ဇူးတင်နေမိပါသေးသည်။

သူနဲ့ သာတူမယ်ဆိုရင် သမီးလေးတော့ပစ်ရပါပြီ။

ဒီလိုနှင့် ‘ပုည’ နဲ့ သမီးနဲ့ က သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ကာ အတန်း တွေတစ်တန်းပြီး တစ်တန်းကြီးလာခဲ့ကြပါသည်။

ကလေးတွေကြီးလာသလို သူတို့တတွေရဲ့ စီးပွားရေးကလည်း အတန်အသင့်ပြည့်စုံလာတာကြောင့် ကလေးတွေ ခုနှစ်တန်းဖြေအ ပြီးတွင် ရှင်ပြုနားသပေးဖို့ တိုင်ပင်မိကြသည်။

‘ကိုရင်မောင်’ တို့မှာလည်း တစ်ဦးတည်းသော သားလေးဖြစ် ကာ ‘ရေချမ်း’ တို့မှာကလည်း တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးမို့ နှစ်ဦးပေါင်းကာ အလှူကြီးတစ်ခုလုပ်ဖို့ စီစဉ်ကြပါသည်။

‘ပုည’ ကို ရှင်ပြုပေးကာ သမီးလေး ‘စမ်းရေအေး’ ကို နားသ ပေးမည်။

သမီးလေးနဲ့လိုက်တဲ့ နားဆွဲလေးကိုလည်း မှော်ဘီဈေးကြီး ထဲက ‘ရေချမ်း’ သွားဝယ်လာခဲ့ပြီးပါပြီ။ ပတ္တမြားရဲရဲ နားဆွဲလေး ပါ။

တစ်ရွာလုံးဖိတ်ကာ ထမင်းရေချောင်းစီး အလှူမို့ ‘အေးမြ’ ကိုယ်တိုင် ငပိကြော်သည်။

ကိုယ်ကအလှူရှင်မို့ ကိုယ့်သမီးလေးကိုပဲ ကိုယ်ဂရုစိုက်ပါဟု ‘ဒေါ်ကြီးမုံ’ က တားတာကိုပင် ဂရုမစိုက်ဘဲ ‘အေးမြ’ က အလှူအ တွက် စိတ်အားထက်သန်နေပါသည်။

“ကြီးလာရင် ဒီလိုနှစ်ဦးပေါင်းလှူတဲ့ အလှူကို ကျုပ်တို့ စား

ချင်ပါသေးသတော်”

‘ပုည’ နဲ့ ‘စမ်းရေအေး’ ကို ရည်စူးကာစကြတော့ ‘ကိုရင်မောင်’ က သဘောကျနေပါသည်။

“စိတ်ချ... ကျုပ်တို့ဘက်က ဖိတ်စာတခြမ်းရိုက်ပြီးသားပဲ... သား ‘ပုည’ ဘယ်နှယ့်လဲ... သဘောကျတယ် မဟုတ်လား”

‘ပုည’ က မျက်နှာနီနီဖြင့် ရှက်နေကာ ‘စမ်းရေအေး’ ကငြိမ်နေပါသည်။

နောက်တစ်ရက် ရှင်လောင်းလှည့်အပြီးမှာတော့ ‘အေးမြ’ ကောက်ကာငင်ကာ ဖျားပါတော့သည်။ သမီး ‘စမ်းရေအေး’ ကို နားသပြီး နားကပ်ဝတ်ပေးတဲ့ အချိန်တွင် ‘အေးမြ’ သတိမရတော့ပါ။

အရပ်ကူကာ လူဝိုင်းကာနှင့် မှော်ဘီဆေးရုံကိုအတင် လမ်းမှာတင် ‘အေးမြ’ အသက်ပျောက်ခဲ့ရပါပြီ။

ဒီလို ‘အေးမြ’ အသက်ပျောက်မယ်ဆိုတာကိုသာ ကြိုသိခဲ့လျှင် ‘ရေချမ်း’ ‘အေးမြ’ ကို ငပိမကြော်ခိုင်းခဲ့ပါ။

ခုတော့ မျက်စေ့ထဲသဲနဲ့ အပက်ခံရသလို သူချစ်သော ‘အေးမြ’ ကို ထာဝရဆုံးရှုံးခဲ့ရပါပြီ။

နားဆွဲလေးတခါခါဖြင့် ‘စမ်းရေအေး’ က သူ့အဖေကို ဖက်ငိုတော့ ထိုနားဆွဲကို ‘ရေချမ်း’ မကြည့်ချင်တော့ပါ။

“လာစမ်း... ဒီကို”

နားဆွဲကို အတင်းဆွဲဖြုတ်ကာ လွှင့်ပစ်မိတော့ သမီးလေးက နာနာကျင်ကျင် အော်ငိုပါသည်။

“နင့်ကြောင့် နင့်ကိုချစ်လွန်းလို့ နင့်အမေဒီလိုဖြစ်ရတာ”

ထိုနေ့၊ ထိုအချိန်တည်းက သမီးလေးနားမှာ နားကပ်မတွေ့ရတော့တာ သမီးနဲ့ခွဲရတဲ့ အချိန်တိုင်အောင်ပါ။

မင်းဦးမြေသူ

** ** * * *

၇၆

သူ့အမေသေပြီးနောက်ပိုင်း သမီးလေးက ပိုတည်ငြိမ်ကာ
စာကိုပိုကျက်ပါသည်။

‘ရေချမ်း’ အဖို့ကလည်း ‘အေးမြ’ ကို သတိရတိုင်း စိုက်ခင်း
တွေကိုပဲ မဲစိုက်နေမိတာ ‘ရေချမ်း’ တို့အိမ်လေးက ‘အေးမြ’ ရှိတုန်း
ကလို စိုပြေသာယာမနေတော့ပါ။

ဒီနောက်ပိုင်း ‘အေးမြ’ ရဲ့အဖွား ‘ဒေါ်ကြီးမုံ’ ကလည်း ပို၍
သာ ချူခြာလာပါသည်။ မြေးကို သတိရတာကော ယခင်က ပင်
ပမ်းခွဲတာတွေပါရောကော အိပ်ယာထဲလဲပါတော့သည်။

သမီးလေးရှစ်တန်းဖြေပြီးနှစ်မှာတော့ ‘ဒေါ်ကြီးမုံ’ လူ့လော
ကထဲက အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာသွားပါတော့သည်။

ထိုအချိန်တွေက ‘ရေချမ်း’ အတွက် အလွန်ကို စိတ်ဆင်းရဲရ
သော အချိန်တွေပါ။

ဒါပေမယ့် သမီးလေးမျက်နှာကို မြင်နေရသေးသရွေ့ ‘ရေ
ချမ်း’ အမောပြေရပါသည်။

** * * * *

ကြောင်ရှင်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သမီးလေးကလည်း တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့လှကာ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့ကို အလိမ္မာတိုးလာသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျောင်းသွားခါနီး အချိန်တိုင်း ‘ရေချမ်း’ ရှိရာခြံထဲကို လိုက်လာကာ ‘ရေချမ်း’ကို တခုတ်တရမှာတတ်သည်။

“အဖေ သမီးထမင်းခူးပြီးခဲ့ပြီ... အိမ်ပေါ်မှာ နားတော့လေ.. နေပူနေပြီ”

‘ဒေါ်ကြီးမို့’ မရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်း အိမ်ရဲ့ဝေယာဝစ္စမှန်သမျှကို သမီးလေးကပဲ ဒိုင်ခံလုပ်ရတာမို့ ‘ရေချမ်း’ မကြည့်ရက်ပါ။ တစ်ခါတလေ ‘ပုည’ ရဲ့အမေ ‘ငွေကျော့’ က လာကူလုပ်ပေးတတ်ပေမယ့် သမီးလေးက အားနာစွာ ပြန်ငြင်းခဲ့တာက များပါသည်။

“သမီးလုပ်တတ်ပါတယ် ဒေါ်ကြီးရယ်”

“ဪ... သမီးလေးလုပ်တတ်တာ ဒေါ်ကြီးသိပါတယ်... ဒါပေမယ့် သမီးလေး စာကျက်ပျက်တယ်လေ”

ဖြောင်မှန်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အတန်းထဲမှာလစဉ် ပထမရနေတဲ့ ‘စမ်းရေအေး’ အမှတ်တွေ လျော့နည်းလာတာကို သား ‘ပုည’ က ပြန်ပြောပြခဲ့ပါသည်။

ည... ညဆို ဆေးလိပ်တွေဖိသောက်နေတဲ့ အဖေရဲ့ချောင်း ဆိုးသံက ‘စမ်းရေအေး’ ကို အိပ်လို့မရအောင် ခြောက်လှန့်စေပါ သည်။

ဒီလောကမှာ အဖေနဲ့သူနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းရှိတော့တာ အဖေသာမရှိလျှင် ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။ အတွေးကြောင့် အဖေ နဖူးကို သွားသွားစမ်းရတာလည်း အခါခါပါ။

သည်အခါတိုင်း စာကိုပိုကြီးစားကျက်မှတ်ဖြစ်သည်။ သူမ သာ ဆရာဝန်ဖြစ်လို့ကတော့ အမေဘယ်သေရမှာလဲ။

ခုတော့ ခရီးလမ်းက ကွာဝေးလှတာကြောင့် အမေ မသေ သင့်ဘဲ သေရတာ။

အဖေလက်ထက်မှာတော့ အဖေ့ကို အမေ့လို မဖြစ်မခံနိုင်ပါ ဘူး။

ပင်ပန်းတဲ့ကြားမှ ‘စမ်းရေအေး’ စာကို ပိုကျက်ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတလေ အဖေအရက်တွေ မူးရူးလာလျှင် ‘စမ်းရေအေး’

အဖေ့ကို သနားမိပါသည်။ တကယ်ဆို အဖေအရက်မသောက်တတ် ရှာပါ။ အမေ့ကို သတိရ၍သာ သောက်မိတာဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ထိုအခါမျိုးများမှာ ‘ပုည’ ရဲ့ဖခင် ‘ဦးရင်မောင်’ က ‘စမ်းရေ အေး’ ကို လာနှစ်သိမ့်တတ်ပါသည်။

“သမီးအဖေ့ကို စိတ်မဆိုးနဲ့ကွယ်... သူက လူတော်လူ ကောင်းတစ်ယောက်ပါ... သူ့အရက်သောက်တယ်ဆိုတာကလည်း ‘အေးမြ’ ကို သတိရလို့နေမှာပါ”

“သမီးသိပါတယ် ဦးလေးရယ်... သမီးလေ အဖေ့ကို အရမ်း သနားတာပဲ... ဖြစ်နိုင်ရင် အမေ့ကို အသက်ပြန်ရှင်စေချင်ပါတယ်”

အဖေနဲ့အမေစိုက်ခင်းထဲမှာ ကြည်ကြည်နူးနူးပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ပျော်နေတာမြင်ရလျှင် သူမစိတ်ချမ်းသာရပါသည်။

ခုနောက်ပိုင်း အဖေတစ်ယောက်တည်းကို စိုက်ခင်းထဲမှာ ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်းမြင်နေရတော့ ‘စမ်းရေအေး’ ဘယ်လိုမှ စိတ်မချမ်းသာနိုင်ပါ။

ဒီအကြောင်း ‘ပုည’ ကို ပြောပြတော့ ‘ပုည’ က စသည်။

“အဲဒါဆိုလည်း နင့်အဖေကို နောက်မိန်းမပေးစားလိုက်ပေါ့ ဒါဆို သူပျော်ရင်ပျော်လာမှာ”

“တကယ်လား ဟင်... အဖေ ပျော်လာမှာလား”

ရွာထဲက ‘အေးမိ’ ဆိုတော့ မိန်းမကြီးက အဖေခြံထဲလာကာ အဖေ့ကို လာကြည့်နေတာ ‘စမ်းရေအေး’ သိသည်။

မိန်းမသေထားပေမယ့် အဖေအသက်က သုံးဆယ်ကျော် စလေးဆိုတော့ ‘မအေးမိ’ ကြိုက်ချင်လည်း ကြိုက်နိုင်ပါသည်။

“ငါ့အဖေ့ကို အောင်သွယ်ပေးရင် ကောင်းမလား... ဟင်... ‘ပုည’ ”

သူမက အတည်ပြောတော့ ‘ပုည’ တည်ငြိမ်စွာ ပြန်ပြောလေသည်။

“အဲဒါဆို နင်မိထွေးရမှာပေါ့... မိထွေးနှိပ်စက်မှာ နင် မကြောက်ဘူးလား”

‘ပုည’ သိထားသလောက် မိထွေးဟူသမျှ ဆိုးကြတာကို ဖတ်ထားဘူးသည်။

‘စမ်းရေအေး’ လည်း သိပါသည်။ အမေရဲ့အမေရင်းဆုံးသွား ပြီးနောက် ပထွေးကနောက်မိန်းမထပ်ယူကာ အမေရဲ့မောင်လေးတွေကိုနှိပ်စက်တာ အမေကပြောပြဖူးပါသည်။

ခုတော့လည်း အမေရဲ့မောင်လေးတွေပင် ဘယ်ရောက်ကုန်

ပြီလည်းမသိတော့ပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖေစိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင်တော့ ‘စမ်းရေအေး’ မိထွေးနှိပ်စက်ခံချင်လည်း ခံရပါစေအတွေးဖြင့် ‘မအေးမိ’ နဲ့အောင် သွယ်လုပ်ခိုင်းတော့ အဖေက ‘စမ်းရေအေး’ ကိုဆူပါသည်။

“သမီးဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

“ အဖေစိတ်ချမ်းသာစေချင်လို့ပါ ”

“ငါ့သမီးလေးအဖေ့နားမှာရှိနေတာ အဖေစိတ်မချမ်းသာဘဲ နေပါ့မလား ... နောက်အဖေကိုဒါမျိုးတွေနဲ့ အောင်မသွယ်နဲ့ ... အဖေ့တစ်သက်မှာ ‘အေးမြ’ ကလွဲလို့ ဘယ်မိန်းမမှအစားထိုးလို့ရ မှာမဟုတ်ဘူး”

ထိုအချိန်ထဲက ‘စမ်းရေအေး’ အဖေ့ကိုအောင်သွယ်မလုပ်ရဲ တော့ပါ။ အဖေကိုယ်တိုင်လည်း ‘စမ်းရေအေး’ စိတ်မညစ်ရလေ အောင် အရက်ကိုလုံးဝမသောက်တော့ပါ။

ဒီတော့လည်း ‘စမ်းရေအေး’ ပျော်ရပါသည်။

“ငါယောက်ျားယူရင်လည်း ... အဖေ့လိုယောက်ျားမျိုးပဲယူ မယ်”

“ ဘာဖြစ်လို့လဲ ”

“အဖေက အမေ့တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ... ချစ်တတ်လို့”

“ ငါသာဆို မိန်းမတွေအများကြီးယူမှာပဲ ... တစ်ယောက် တည်းနဲ့ဆို ပျင်းစရာကြီး”

“ပျင်းရင်သေလိုက်ပေါ့”

‘စမ်းရေအေး’ စူအောင်အောင်ပြောကာ ‘ပုံည’ နားကအထွက်..

“ နင်ကြီးလာရင် ငါ့ကိုယူမှာလား ”

‘ပုံည’ ပြေးလိုက်လာကာ ‘စမ်းရေအေး’ ကို မေးလိုက်တာဖြစ် ပါသည်။

“ဘယ်သိမှာလဲ ... ခုမှ မကြီးသေးတာ”

‘စမ်းရေအေး’ မျက်နှာနီနီလေးဖြင့် ဖြေလိုက်မိတာဖြစ်ပါသည်။

“အဖေနဲ့အမေကတော့ ငါကြီးလာရင် နင်နဲ့ပေးစားမယ်လို့ ပြောနေတာပဲ ... ငါက မိန်းမအများကြီးယူမှာဆိုတော့ နင်ဘယ်လို လုပ်မလဲ”

“ ငါကလည်း ယောက်ျားအများကြီးယူလိုက်မှာပေါ့”

‘ပုည’ ရဲ့မျက်နှာက စူပုပ်လာပါသည်။

“အဲဒီတော့ ... နင်ဘာဖြစ်သွားမလဲ”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ ... နင်တောင်ယူသေးတာ ငါလည်းယူ တော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ မယူရပါဘူး”

‘ပုည’ ကဒေါသဖြင့်အအော် ‘စမ်းရေအေး’ က အော်ရယ် သည်။

“နင်ဟာ သိပ်တကိုယ်ကောင်းဆန်တာပဲ... လောကကြီးမှာ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်လာမယ်လို့များ နင်ထင်နေလား”

“ငါ့ဘဝမှာတော့ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေတာပဲ”

စိုက်ပျိုးရေးဝါသနာပါသူမို့ ‘ပုည’ အပင်တွေစိုက်သည်။ စာ ဖတ်ဝါသနာပါသူမို့ ‘ပုည’ ကဗျာတွေစပ်သည်။ ကျောင်းမှာ သူ့ ကဗျာတွေ နံရံမှာကပ်ထားသည်။ ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ၊ ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတာ။

“တစ်နေ့ နင့်ကို ငါရအောင်ယူအုံးမယ်”

‘ပုည’ အပိုင်ပြောတော့ ‘စမ်းရေအေး’ က အော်ရယ်သည်။

“နင့်လို့ မိန်းမအများကြီးယူမယ့်လူကို ငါ့ကယူဖို့ဝေးသေး”

“စောင့်ကြည့်ပေါ့”

“ကြည့်မယ်”

မင်းဦးမြေသူ

** ** * * *

၈၂

‘စမ်းရေအေး’ ‘ပုည’ ကို အော်ပြောကာ အိမ်ပေါ်ကို ပြေးအ
တက် မျက်လုံးလေးတွေ ပြူးကျယ်ကာ ဝိုင်းစက်သွားခဲ့ရပါသည်။

အိမ်ပေါ်မှာတော့ ဧည့်သည်တွေပါလား။

‘စမ်းရေအေး’ တစ်ခါဖူးမှပင် မမြင်ဘူးခဲသော ဧည့်သည်
တွေပါ။

ထိုဧည့်သည်တွေထဲကမှ ‘စမ်းရေအေး’ နဲ့ချွတ်စွပ်လိုတူ
သော လူကြီးတစ်ယောက် ‘စမ်းရေအေး’ ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပါ
သည်။

“သမီး... သမီး”

‘စမ်းရေအေး’ အံ့အားသင့်ကာ ဧည့်ခန်းအလယ်တွင် ထိုင်နေ
သော အဖေ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိပါတော့သည်။

** * * * *

အဖေမျက်နှာက ‘စမ်းရေအေး’ တစ်ခါဘူးမှပင် မမြင်ဘူးလောက်အောင် ခက်ထန်ကာ တင်းမာ၍နေပါသည်။

“သူတို့တွေက ဘယ်သူတွေလည်း အဖေ”

‘စမ်းရေအေး’ အဖေ့နားကို တိုးကပ်ကာ အသွား ဧည့်သည် အုပ်စုထဲမှ အသက်ခုနှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိ ဖြူဖြူဝဝ ခန့်ခန့်ငြားငြား စိန်နားကပ်ကြီးကို ပြူးနေအောင် ပန်ထားသော အဖွားကြီး တစ်ယောက်က ‘စမ်းရေအေး’ ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ဖွားဖွားကြီးဟာ မြစ်လေးရဲ့ ဖွားဖွားကြီးပါကွယ်... ဟော ဒါ မြေးရဲ့ဖိုးဖိုးနဲ့ ဖွားဖွားလေ... ဒါက မြေးလေးရဲ့ ဖေဖေလေ”

အားလုံးသော ဧည့်သည်တွေက သားသားနားနား ချောချောမွေ့မွေ့တွေချည်းပါ။ ထို့အထဲထဲကမှ ‘စမ်းရေအေး’ နဲ့ ချွတ်စွပ်တူသော လူကြီးက သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်လာပါသည်။

ဖြောင်မှန်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဒယ်ဒီက သမီးလေးရဲ့ ဖခင်အရင်း ‘ဘုန်းထင်လင်း’ ပါ...
သမီးလေးကို တွေ့ရအောင် ရန်ကုန်ကနေ လိုက်လာခဲ့ကြတာပါ”

ဘာတွေလဲ... ‘စမ်းရေအေး’ ဘာတွေကို နားလည်ရမှာလဲ။

“အဖေ သူတို့ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

အဖေ့ကိုမေးတော့ အဖေက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားပါ
သည်။ ‘စမ်းရေအေး’ တို့အိမ်မှာ ဧည့်သည်တွေ ရောက်နေမှန်းသိ၍
အိမ်နီးပါးခြင်းတွေ စပ်စုကြတာကြောင့် တစ်ခြံလုံးကို ပြည့်လှုံနေ
ပါသည်။

ထိုအထဲထဲမှာ ‘ပုည’ တို့ မိသားစုလည်း ပါသည်။ ‘ပုည’ က
‘စမ်းရေအေး’ ကို ပြူးနေအောင် ငေးကြည့်နေပါသည်။ ‘စမ်းရေအေး’
သူတို့ခြံထဲက လူတွေကို ငေးကြည့်ရင်း အဖေ့ကို မျက်ရည်ဝဲစွာ
မေးလိုက်မိပါသည်။

“ပြောလေ အဖေ... သူတို့ဘာတွေ ပြောနေကြတာလဲ...အဖေ
က သမီးရဲ့အဖေရင်းမဟုတ်ဘူးလား”

“ဟောဒီက ‘ဘုန်းထင်လင်း’ ကသာ သမီးရဲ့အဖေအရင်းပါ
သမီးလေးရယ်... ဒါကြောင့် သမီးလေးရုပ်နဲ့ ခွဲမရအောင် တူနေခဲ့
တာပေါ့”

အဖွားကြီးပြောသမျှကို နားထောင်ရင်း ‘စမ်းရေအေး’ ‘ဘုန်း
ထင်လင်း’ ဆိုတဲ့ သူ့အဖေကို ငေးကြည့်နေမိပါသည်။

ဟုတ်ပါရဲ့။ ရုပ်ကတူလိုက်တာ ချွတ်စွပ်လိုပါပဲ။ ဒါနဲ့များ
အဖေက သူ့ကိုဘာလို့ မွေးခဲ့တာလဲ။

“မြစ်လေးရဲ့ အဖေနဲ့အမေကို ဖွားဖွားကြီးပဲ အတင်းခွဲခဲ့တာ
ပါ မြစ်လေးရယ်... ခုဖွားဖွားကြီး နောင်တရလာလို့ မြစ်လေးကို
လာခေါ်တာပါ”

‘မူမူပွင့်’ နဲ့လက်ထပ်ပြီးပေမယ့် ‘ဘုန်းထင်လင်း’ ရင်သွေးမ

ရခဲ့ပါ။ အိမ်ထောင်သက်ကြာလာတာနဲ့အမျှ သားသမီးလိုချင်စိတ်က အရူးအမူးလိုပါ။ ‘ဘုန်းထင်လင်း’ ထက် ပိုဆိုးတာက ဖွားအေကြီးနဲ့ အဖေ... အမေတွေပါ။ သူတို့ရဲ့မျိုးဆက် မကျန်ရစ်မှာကို အရမ်းကာရော စိုးရိမ်နေကြလေသည်။

သူများကလေးကို မွေးစားရင် ကလေးရတတ်တယ်ဆို၍ ‘မူမူပွင့်’ အစ်မဝမ်းကွဲတစ်ယောက်ရဲ့ သားလေးကို ‘တာရာ’ ဟုအမည်ပေးကာ မွေးစားခဲ့ပေမယ့်လည်း ကလေးက လုံးဝမရခဲ့ပါ။

သူများကလေးကို မွေးစားပြီး ချစ်နေရတာထက်စာလျှင်ကိုယ်သွေးကိုယ့်သားဆို ပိုပြီးချစ်မှာမို့ ‘အေးမြ’ ကို သတိရကာ သူတို့ လိုက်ရှာခဲ့ကြပါသည်။

ဒါပေမယ့် သူတို့ဆီက ထွက်သွားပြီးတည်းက ‘ရေချမ်း’ တို့နဲ့ အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားခဲ့တာဆိုတော့ ဘယ်လိုလိုက်ရှာရမှန်းမသိပါ။

‘ရေချမ်း’ ရဲ့အဖေ ‘ဦးထွန်းမောင်’ ကလည်း ဘုန်းကြီးဘဝနဲ့ ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီ ဆိုတော့ အဆက်အသွယ်ပြတ်ကာ စုံစမ်းရခက်နေဆဲတစ်လောက ‘ဦးထင်ကြီး’ ရဲ့ အထည်ချုပ်စက်ရုံမှ အလုပ်သမားတစ်ယောက် က သူ့မိန်းမရှိရာ မှော်ဘီကို ပြန်ရင်း ‘ဘုန်းထင်လင်း’ နဲ့ ချွတ်စွပ်တူသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မှော်ဘီမှာ တွေ့ခဲ့ရကြောင်း လာပြောပြခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်တည်းက ‘ဘုန်းထင်လင်း’ ကော သူတို့လင်မယားပါ မှော်ဘီကို သွားကြည့်ချင်စိတ်က ချုပ်ထိန်း၍ မရခဲ့ပါ။

အဆိုးဆုံးက မယ်မယ်ဘုရားပါ။

“သေချာတယ်... အဲဒါ ငါ့မြစ်ကလေးပဲ ဖြစ်မှာပဲ”

မှော်ဘီကို မသွားခင် ‘ဦးထင်ကြီး’ စုံစမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကလေးရဲ့အမေ ‘အေးမြ’ က ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်ကာ သူတို့ရဲ့

ပွင့်ဦးမြေသူ

** ** * * *

၈၆

တစ်ဦးတည်းသောသွေး မြေးကလေးက မွေးစားအဖေ ‘ရေချမ်း’နဲ့ အတူတူနေနေကြတာကို သိလိုက်ရပါသည်။

ရင်းနှီးတဲ့ ရှေ့နေတွေနဲ့ တိုင်ပင်တော့ သူတို့ရဲ့မြေးမလေးကို သူတို့အုပ်ထိန်းခွင့်ရှိနေပါသည်။

ဒီလိုနှင့် ရပ်ကွက်လူကြီးတွေကို အကြောင်းကြားကာ သူတို့မြေးမလေးဆီကို ရောက်အောင်လာခဲ့ရတာ ဖြစ်ပါသည်။

“မြေးလေး”

‘ဦးထင်ကြီး’ ကော ‘ဒေါ်ထိပ်ထားလင်း’ ပါ သူတို့ရဲ့မြေးမလေးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ မျက်ရည်ကျနေသလို မယ်မယ်ဘုရားကိုယ်တိုင်လည်း ရုပ်လေးက မှုစင်နေအောင် လှပါလျက် ဆင်းရဲနေရရှာသော မြစ်မလေးအတွက် မျက်ရည်မဆည်နိုင်အောင် ဝမ်းနည်းနေမိပါသည်။

“ဖွားဖွားကြီးရဲ့အမှားပါကွယ်... အခုငါ့ မြစ်ကလေးကို ဖွားဖွားကြီးတို့ လာခေါ်ကြတာပါ... ရန်ကုန်မြို့မှာ ဖွားဖွားကြီးတို့ ခြံတွေကော... တိုက်တွေကော အများကြီးပဲ မြေးရဲ့... အဲဒါတွေအားလုံး ငါ့မြေးလေးကိုပဲ ပေးမှာ... ငါ့မြေးလေး ဖွားဖွားကြီးတို့နဲ့ ရန်ကုန်ကို လိုက်ခဲ့နော်”

‘စမ်းရေအေး’ အဖေလက်ကိုအကိုင် ဒေါသစိတ်ကြောင့် အဖေ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ရီနေတာကို သတိထားလိုက်မိပါသည်။

“ခင်ဗျားတို့ သမီးလေးကို ခေါ်သွားလို့ မရဘူး... သမီးလေးဟာ ကျုပ်နဲ့ ‘အေးမြ’ တို့ မွေးထားတဲ့ သမီးလေး”

“ဟုတ်သားပဲဗျာ... ခင်ဗျားတို့ အခုမှ ဘယ်ကရောက်လာကြတာလဲ”

‘ပုည’ ၏ ဖခင် ‘ဦးရင်မောင်’ ကလည်း အဖေဘက်မှ မခံမရပ်နိုင်စွာ ဝင်ပြောပါသည်။

ကြောင်ရှင်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“စမ်းရေအေး’ဟာ ‘ကိုရေချမ်း’နဲ့ ‘မအေးမြ’တို့ မွေးထား တဲ့ ကလေးအစစ်အမှန်ပါ”

“ဒါပေမယ့် ‘ရေချမ်း’ ရဲ့ကလေး ဟုတ်မဟုတ် ကလေးရဲ့ ရုပ်ရည်ကိုကြည့်တာနဲ့တင် သိနိုင်ပါတယ်ဗျာ... သမီးလေးဟာ ကျွန်တော်နဲ့ ‘အေးမြ’ ရခဲ့တဲ့ ကလေးပါ”

‘ဘုန်းထင်လင်း’ က လူတကာအလယ်မှာ အပြော ‘ရေချမ်း’ ရဲ့ ဒေါသက ချုပ်တီး၍ မရတော့အောင် အရှိန်ပြင်းစွာ ထိုးထွက် လာပါတော့သည်။

“ဘာကွ... အစက မင်းဒီစကားကို ရဲရဲတင်းတင်း ပြောခဲ့ပါ တော့လား... အဲဒါဆို ငါ ‘အေးမြ’ ကို လက်ထပ်စရာတောင် မလို ဘူး... မင်းပါးစပ်က လုံးဝထွက်မလာခဲ့လို့ ငါ ‘အေးမြ’ ကို လက်ထပ် ခဲ့ရတာ... အခုမှလာပြီး မင်းအမျိုးလာတော်စရာမလိုပါဘူး... ‘အေးမြ’ရှိလည်း မင်းလိုလူကို အိမ်ပေါ်တောင် အတက်ခံမှာ မဟုတ် ဘူး... လာ... သမီး သူတို့နား မသွားနဲ့... သူတို့ဆီက မကောင်းတဲ့ အကျင့်စရိုက်တွေ ကူးကုန်လိမ့်မယ်”

“မင်းဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ‘မောင်ရေချမ်း’ ... အန်ကယ် တို့က အေးအေးဆေးဆေးပြီးသွားချင်လို့ မင်းနဲ့လာ ညှိနေကြတာ ပါ... တကယ့်တကယ်ဆို ‘အေးမြ’ မှ မရှိတော့တဲ့ ဥစ္စာပဲ... မြေး လေးနဲ့ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်တော့လို့လဲ”

‘ဦးထင်ကြီး’ က ဝင်ပြောတော့ ...

“ဆိုင်တယ်ဗျာ... ဒီသမီးလေးကိုယ်က အရိုးတွေ... အရေတွေ အသားတွေက ကျုပ်ရဲ့မေတ္တာ စေတနာတွေနဲ့ တည်ဆောက်ပြီး ဖြစ်လာခဲ့တာ... ခင်ဗျားတို့ နဂိုတည်းက မလိုချင်လို့ ‘အေးမြ’ ကို ခါ ထုတ်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“အေးလေ... အဲဒီအချိန်က ငါ့သားက သူများနဲ့စေ့စပ်ထား

ပြီးသားဆိုတော့ ဘယ်လက်ခံလို့ဖြစ်မှာလဲ... ငါတို့လက်မခံခဲ့လို့ သာ မင်း ‘အေးမြ’ ကို ပေါင်းသင်းခဲ့ရတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ရှုပ်ပါတယ်ကွယ်... ငါ့မြစ်ကလေးကို ပြန်ပေးဖို့ မင်းဘယ် လောက်လိုချင်လဲ ပြော”

ပိုက်ဆံအိတ်ဖွင့်နေသော မယ်မယ်ဘုရားဆိုတဲ့ အဖွားကြီးကို ရွံ့မှန်းစွာလှမ်းကြည့်ကာ ‘ရေချမ်း’ နာကြည်းစွာ အော်ရယ်လိုက်မိပါ သည်။

ဒီလိုမျက်နှာထားနဲ့ပဲ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ငါးနှစ်က ‘ရေချမ်း’ကို ‘အေးမြ’ နဲ့ စွပ်စွဲခဲ့တာ။

ခု... ဒီအဖွားကြီးပဲ လာပြန်ပါပြီ... ‘ရေချမ်း’ နေရာမှထကာ အဖွားကြီးကို အော်ထုတ်လိုက်မိပါသည်။

“ခင်ဗျားကြီး မြန်မြန်ပြန်ရင်ကောင်းမယ်... နင့်မို့ဆို ကျုပ် လူသတ်မိတော့မယ်”

“ ‘မောင်ရေချမ်း’ သည်းခံပါကွယ်”

ရပ်ကွက်လူကြီးတွေက ‘ရေချမ်း’ ကိုဆွဲသလို ‘ကိုရင်မောင်’ ကလည်း ဝင်ထိန်းပါသည်။

“ကိစ္စတစ်ခုကို ဒေါသနဲ့ မဖြေရှင်းနဲ့ ‘ကိုရေချမ်း’ ရယ်... အခု ခင်ဗျား ဘာဖြစ်ချင်သလဲ”

“သမီးလေးကို ကျုပ် သူတို့နဲ့ လုံးဝမထည့်နိုင်ဘူး”

“စဉ်းစားပါအုံး ‘မောင်ရေချမ်း’ ရယ်... ကလေးရဲ့ရှေ့ရေးက ရှိပါသေးတယ်”

ရပ်ကွက်လူကြီးတွေက ဝင်ပြောသလို ‘ဘုန်းထင်လင်း’ က ဝင်ပြောပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... သမီးလေးရဲ့ရှေ့ရေးက အရေးကြီးပါတယ် ‘ရေချမ်း’ ရဲ့အခြေအနေနဲ့ဆို သမီးလေးကို ကျောင်းကောင်းကောင်း

ဘယ်လိုမှ ထားနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟေ့ကောင်... မင်းပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း... ခုမှ လာပြီး သံကောင်းဟစ်မနေနဲ့... သမီးလေး ကိုးတန်းရောက်လာတာ ငါထားလို့ရောက်လာတာ မင်းလို့သာဆို သမီးလေး လူ့လောကထဲတောင် ရောက်လာခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ပြဿနာက ကြီးမားလာပြီဆိုတော့ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ လည်း ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တော့ပါ။ သူတို့ခမျာ ဖြေရှင်းပေးဖို့ သာတာဝန်ရှိကြသူတွေမို့ ...

“အေးဗျာ... ကျုပ်တို့လည်း သူတို့က အကူအညီလာတောင်းလို့သာ လာခဲ့ရတာပါ... ခင်ဗျားသမီးလေးနဲ့ ခင်ဗျားကို မခွဲစေချင်ပါဘူး”

“ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ သက်ဆိုင်ရာကပဲ ပြောကြမယ် ဒယ်ဒီ”
‘ဘုန်းထင်လင်း’ က သူ့အဖေကို လှမ်းပြောသလို ‘ဦးထင်ကြီး’ ကိုယ်တိုင်လည်း သက်ပြင်းချကာ ခေါင်းညှိမိုလိုက်မိပါသည်။

“အေးလေ... အေးအေးဆေးဆေး ဖြစ်ချင်တာမဖြစ်တော့ အဲဒီလိုပဲ လုပ်ရတော့မှာပေါ့”

ဧည့်သည်တွေအားလုံး ပြန်သွားကြတော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ‘ရေချမ်း’ တို့သားအဖရယ်... ‘ပုည’ တို့ မိသားစုရယ်ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။

‘ရေချမ်း’ သမီးလေးကို ဖက်ထားရက်မှ ပါးပေါ် မျက်ရည်များ စီးကျလာခဲ့ပါသည်။

သမီးလေးရဲ့ အဖေအရင်းမဟုတ်တာသိလို့ သမီးအဖေ့ကို အချစ်ပြယ်သွားပြီလား...

သမီးလေးကို အဖေချစ်တာ သမီးအဖေအရင်းထက်ကို ပိုပါတယ် သမီးလေးရယ် ...

ဒီအတွေးများပါသော မျက်ဝန်းဖြင့် သမီးလေးကိုအကြည့် သမီးကလည်း အဖေ့ရဲ့ မဲညစ်နေသော လက်တွေ့ကိုကြည့်ကာ အဖေ့ဘဝကို သနားနေမိပါသည်။

ကြည့်ပါအုံး ‘စမ်းရေအေး’ ဟာ သူ့သမီးမဟုတ်မှန်း သိရက်နဲ့ အဖေချစ်လိုက်တာ၊ တာဝန်ကြေလိုက်တာ၊ သမီးအဖေ့ကို သနားလိုက်တာ အဖေရယ်...

ဖြောင့်မှန်ကောင်စာအုပ်တိုက်

‘ကိုရင်မောင်’ တို့ မိသားစုကတော့ ‘ရေချမ်း’ တို့သားအဖ အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ သူတို့ပါ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေမိကြပါသည်။

ဒါကြောင့် ‘စမ်းရေအေး’ ကို မွေးကတည်းက ‘ငွေကျော့’ ပြောခဲ့မိတာ ခုတော့လည်း သူ့စကားတွေ မှန်ပါရောလား။

“ကျွန်မတို့လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး ‘ကိုရေချမ်း’ ရယ်... ‘စမ်းရေအေး’ ဟာ ကျွန်မရဲ့ သမီးအရင်းလေးလို ချစ်လာခဲ့တဲ့သူပါ အခုမှ ပိုင်ရှင်ပေါ်လာပြီဆိုတော့ ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုခွဲရက်နိုင်ပါ့မလဲ”

‘ငွေကျော့’ ငိုတော့ အားလုံးစိတ်မကောင်းစွာ မျက်ရည်ကျ နေမိကြပါသည်။

တကယ်ဆို ဒီလိုအဖြစ်တွေက ‘စမ်းရေအေး’ ဘဝမှာ လုံးဝ မျှော်လင့်မထားတဲ့ အဖြစ်ဆိုးတွေပါ။

“နင် မသွားပါနဲ့ဟာ”

‘ပုည’ က ‘စမ်းရေအေး’ နားကို တိုးကာ ပြောသလို၊ ‘ကိုရင်မောင်’ ကလည်း ‘ရေချမ်း’ ကို အားပေးပါသည်။

“ဟုတ်တယ် ‘ကိုရေချမ်း’ ... သမီးလေးကို လုံးဝပြန်ပေးဖို့ မစဉ်းစားနဲ့... အလကားလူကြီးတွေ ဘူးသီးမှ အရိုးလာတော်သလို သူတို့လိုချင်လာကာမှ အမျိုးလာတော်နေတဲ့သူတွေ”

‘ရေချမ်း’ အားလုံးကိုထားခဲ့ကာ ခြံထဲကို ဆင်းလာခဲ့လိုက်ပါသည်။

ခုချိန် သူ့အနားမှာ ‘အေးမြ’ သာရှိမယ်ဆို ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်လေမလဲ။

‘အေးမြ’ ရယ်... မင်းကတော့ ခေါင်းအေးအေးနဲ့ လွတ်ရာ ကျွတ်ရာကို ထွက်သွားခဲ့ပြီနော်... ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ငါ့မှာသာ ဒီအပူတွေကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းရပါ့မလဲ။

မင်းရဲ့သမီးလေးကို ငါဘယ်လို ခွဲနိုင်ပါ့မလဲ။

မင်းထွက်သွားလို့ ကွဲအက်ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ငါ့အသဲဟာ မင်း သမီးလေးပါ ထွက်သွားခဲ့မယ်ဆိုရင် ငါဘယ်လို အားအင်တွေနဲ့ အသက်ဆက်ရှင်သန်နေရတော့မှာလဲ။

ငါ့ကိုပါ တပါတည်း လာခေါ်သွားပါတော့ ‘အေးမြ’ ရယ်... စိတ်ထိန်းနိုင်သလို ‘ရေချမ်း’ ခေါင်းနဲ့တိုင်နဲ့ အဆောင့်...

“ ‘ကိုရေချမ်း’ ရယ်... စိတ်ကိုထိန်းပါဗျာ... ခင်ဗျားတောင် ဒီလောက်ခံစားနေရရင် သမီးလေးရဲ့ရင်ထဲမှာကော မခံစားရပဲ နေမလား”

“အဖေ”

“သမီး”

သားအဖနှစ်ယောက် ရင်နှင့်အောင် ဝိုကြွေးမိကြပါသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ‘ရေချမ်း’ သမီးလေးကိုခေါ်ကာ အဝေးကို ထွက်ပြေးချင်လှပါသည်။

သူထွက်ပြေးသော ဒေသမှာ သူတို့ကို ခွဲမယ့်သူလည်းမရှိ၊ သမီးလေးနဲ့ အဖေနဲ့နှစ်ယောက်တည်း။

အဖေနေချင်လိုက်တာ သမီးရယ်...

သမီးကိုဖက်ကာ သူကကြေကွဲစွာ ငိုသလို၊ သမီးလေးကလည်း သူ့ကိုဖက်ကာ ငိုရှာပါသည်။

“တိတ်ပါ အဖေရယ်... သမီး အဖေနဲ့ပဲ နေမှာပါ”

တကယ့်တကယ် ‘ဘုန်းထင်လင်း’ တို့ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်အလာမှာတော့ ရှေ့နေတွေလည်း ပါသည်။ ‘အေးမြ’ ကိုယ်ဝန်ရှိစဉ်က စမ်းသပ်ပေးသော ဆရာဝန်မကြီးလည်း ပါလာခဲ့သည်။

‘ရေချမ်း’ သမီးလေးကို ဘယ်လိုအင်အားတွေဖြင့် ကာကွယ်

နိုင်တော့မှာလဲ။

အဆိုးဆုံးက ‘ရေချမ်း’ နဲ့ သမီးလေးနဲ့ လုံးဝသွေးသား မတော်စပ်ကြောင်းကို ‘ဘုန်းထင်လင်း’ က သူ့သွေးဖြင့် အခိုင်အမာ သက်သေပြနိုင်ခဲ့ပါသည်။

သည်တော့ ဖခင်အရင်းဖြစ်တဲ့ သူကသာ သမီးလေးကို ပိုင် ဆိုင်သင့်ကြောင်း အကျိုးအကြောင်းခိုင်လုံစွာ တင်ပြနိုင်ခဲ့၍ သမီးလေးကို ‘ရေချမ်း’ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရပါပြီ။

ခွဲရခါနီး သမီးလေးက သူ့ကိုမခွဲနိုင်သလို၊ သူ့ကိုယ်တိုင် လည်း သမီးလေးကို မခွဲနိုင်ပါ။

ဒါပေမယ့်လည်း သမီးလေးရဲ့ ရှေ့ရေးက ရှိနေသေးတာ ကြောင့် သူ့သမီးလေးကို ရင်နာနာနဲ့ ခွဲခွာခဲ့ရပါသည်။

ဒါတောင် ‘ဘုန်းထင်လင်း’ က သူ့ဘက်ကို နည်းနည်းလေး မှ မငဲ့ညှာခဲ့ပါ။

“မင်းမျက်နှာကို မြင်နေသရွေ့ သမီးလေးက မင်းကို သတိရ နေမှာပဲ... ဒီတော့ မင်း သမီးလေးကို တကယ်ချစ်တယ်... သမီး လေးဘဝ တကယ်တိုးတက်စေချင်တယ်ဆိုရင် သမီးလေးကို လုံးဝ လာမတွေ့ပါနဲ့... လုံးဝလည်း လာမပတ်သက်မိပါစေနဲ့... တကယ်တော့ သမီးဟာ ငှါရဲ့သမီးအရင်းပါ... မင်းရဲ့သမီးလုံးဝ မဟုတ်ဘူး... သမီးရဲ့ကိုယ်မှာလည်း မင်းသွေးတစ်စက်မှမပါဘူး”

‘ရေချမ်း’ အံ့ကိုကြိတ်ကာ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားလိုက်မိပါသည်။

‘ရေချမ်း’ ရဲ့သွေးပါတယ်လို့ကော ‘ရေချမ်း’ ဘယ်တုန်းက ကြွေးကြော်ခဲ့ဘူးလို့လဲ... ‘အေးမြ’ ကို သူ့စော်ကား၍ ရလာတဲ့ ကလေးကို သူတာဝန်မယူခဲ့လို့သာ ‘ရေချမ်း’ က ကြားဝင်ကာတာ ဝန်ယူခဲ့ရတာ မဟုတ်ဘူးလား။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“မင်း... မင်း ငါ့ရှေ့က အမြန်ဆုံး သွားရင်ကောင်းမယ်...
‘ဘုန်းထင်လင်း’ ”

‘ရေချမ်း’ ခါးကိုဆွဲကာ ဒေါသတကြီးပြောတော့ သမီးက
မျက်ရည်ကျသည်။

“သမီး အဖေနဲ့ မခွဲပါရစေနဲ့။”

“ငါ နှင့်အဖေမှ မဟုတ်တာ” ဟု ရင်သီးစွာအော်တော့ သမီး
လေးက သူ့ကို အတင်းပြေးဖက်ပါသည်။

“သမီးအဖေ့ကိုချစ်တယ်... သမီးအဖေနဲ့ပဲ နေမယ်”

“ဟာ ဒီကောင်မလေး”

‘ရေချမ်း’ စိတ်မရှည်သလို ခါးနဲ့ရွယ်လိုက်တော့ သမီးလေး
နေရာမှာ တုန်ကန် ရပ်သွားရှာသည်။

အဖေမျက်နှာက ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ အဖေ
သမီးကို တကယ်လုပ်ရဲလို့လား။

“အဖေ သမီးကို မချစ်တော့ဘူးလား”

သမီးက အသံတုန်တုန်လေးဖြင့် မေးတော့ ‘ရေချမ်း’ အံ
ကြိတ်ကာ ဖြေလိုက်မိပါသည်။

“နှင့်အဖေအရင်း နှင့်ကို ပြန်လက်ခံနေမှပဲ ငါဘာ လက်ခံစ
ရာလိုတော့လဲ... ငါလည်း ငါ့ဘဝကို အသစ်ပျိုးထောင်ရအုံးမယ်...
နှင့်ရှိနေလို့ ငါ ‘အေးမိ’ နဲ့ လက်ထပ်ရတာ”

“သမီး အဖေ့ကို လက်ထပ်ပါလို့ ပြောခဲ့သားပဲ အဖေရယ်”

“မသိဘူး... ဒါတွေ ဘာမှ မကြားချင်ဘူး... အကောင်းဆုံး
က နင်ငါ့နားမှာ မနေရင် အကောင်းဆုံးပဲ”

“အဖေရယ်”

‘စမ်းရေအေး’ အဖေ့လက်ကို ပြေးအကိုင် ‘ရေချမ်း’ သူ့လက်
ကို ရုတ်လိုက်ရင်း ‘စမ်းရေအေး’ ကို ဒေါသတကြီး အော်ပစ်လိုက်

မိပါသည်။

“သွားတော့လို ပြောနေတယ် မဟုတ်လား... ဟိုမှာ နင့်အဖေ ကားလမ်းထိပ်မှာ စောင့်နေတယ်”

“သမီး အဖေ့ကို မခွဲနိုင်ဘူး”

“နင့် မခွဲနိုင်ပေမယ့် ငါခွဲနိုင်တယ်... နင်ဟာ ငှါသမီးမှ မဟုတ်ဘဲ... ငါနင့်ကိုချစ်တယ်ဆိုတာကလည်း ဟန်ဆောင်ပြီး လိမ်ညာပြောနေခဲ့တာ”

“မယ့်ဘူး... အဖေ သမီးကိုချစ်တာ သမီးသိတယ်... သမီး အဖေနဲ့ပဲ နေမယ်”

သမီးက သူ့လက်ကိုဆွဲကာ ငိုယိုအပြော...

သူ သမီးလက်ကို ဆွဲဖြုတ်ကာ ဒေါသတကြီးအော်ထည့် လိုက်မိပါသည်။

“ဟာ... နင်ဟာ ငှါဘဝမှာ အရမ်းကို ရှုပ်တဲ့ကောင်မလေးပဲ နင့်ကြောင့် ငါဘဝနစ်မြွန်းခဲ့ရတယ်... နင့်ကြောင့် ငှါဘဝသေခဲ့ရ တယ်... တကယ်ဆို နင်ဟာ နင့်အဖေ ‘ဘုန်းထင်လင်း’ လို ငှါဘဝ ကို တမင်သက်သက် ဒုက္ခလိုက်ပေးနေတဲ့ ကောင်မလေးပဲ... ဒီ တော့ နင်သွားတော့ဟာ... နင်ငှါဘဝထဲက အပြီးထွက်သွားပါ တော့”

အဖေရဲ့ ရင့်သီးခက်ထန်သော စကားတွေက ‘စမ်းရေအေး’ ရဲ့ နှလုံးသား နုနုကို နာကျင်စေပါသည်။

သူမ တကယ့်ကို အဖေ့ကို ဒုက္ခပေးခဲ့မိပြီလား။ အဖေဘဝ ကို နစ်မြွန်းစေခဲ့ပြီလား။

ဒါဆို သူမ လွန်တာပေါ့။ သူမက သူမကြောင့် အဖေ့ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်တာ။

အဖေသာ စိတ်ချမ်းသာမယ်ဆို သူမဘဝ ဘာနဲ့လဲ လဲရပါ။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အခု အဖေဘဝ နစ်မွန်းနေတယ်ဆိုတော့ သူမ အဖေအနားက ခွာ သင့်ပြီထင်သည်။ သည်အတွေးဖြင့် အဖေကို ကန်တော့မိတဲ့အ ခိုက် ...

“နင် တကယ်သွားတော့မှာလား”

‘ပုည’ က လာနှုတ်ဆက်ပါသည်။

“ငါ့ကြောင့် အဖေဘဝကို မနစ်မွန်းစေချင်တော့ဘူး... ငါ သွားပါတော့မယ်”

“ဒါ နင်အတွက် ငါ့လက်ဆောင်ပါ”

‘ပုည’ စိုက်ထားသော ပန်းခင်းထဲမှ ဆူးပန်းအိုးလေးပါ။

အပင်လေးက ပုပုလေးနဲ့ ပေမယ့် ပန်းပွင့်လေးတွေ လှပစွာ ပွင့်နေလေသည်။

“ဒီဆူးပန်းအိုးလေးထဲက ပန်းလေးတွေလို နင့်ဘဝလည်း ဘယ်လောက်ပဲ ဆူးခင်းလမ်းလို ကြမ်းနေပါစေ လှပစွာ အမြဲပွင့် နေနိုင်ပါစေလို့ ငါဆုတောင်းပေးလိုက်ပါတယ်”

‘စမ်းရေအေး’ ‘ပုည’ လက်ထဲက ဆူးပန်းအိုးလေးကို ယူကာ ရွာထိပ်ကို ပြေးလာခဲ့လိုက်ပါသည်။

ရွာထိပ်က မြေညီလမ်းမှာတော့ အဖေအသစ်ရဲ့ မာစီဒီးကား သစ်ကြီးက ညက်ညောစွာရပ်ထားပါသည်။

“ဒီ ပန်အိုးလေး ဘာလုပ်ဖို့လည်း သမီး... ရန်ကုန်မှာ ဒီ ထက် အဖိုးတန်တဲ့ ပန်းအိုးတွေရှိတဲ့ ဥစ္စာ”

“သမီးသူငယ်ချင်းက ပေးလိုက်တဲ့ ပန်းအိုးလေးမို့ပါ”

“ဒါဆိုလည်း သွားကြမယ်”

အားလုံးက ‘စမ်းရေအေး’ ကို ကားနားအထိ လိုက်ပို့ကြပေ မယ့် အဖေကတော့ ကားနားကို ရောက်မလာခဲ့ပါ။

အဖေ ‘စမ်းရေအေး’ ကို နာကြည်းနေပြီလား။

ဝေဝေအောင်

** **
* * *

၉၇

သမီးထွက်လာခဲ့တာ အဖေအတွက်ပါ။ အဖေရယ်... အဖေ
ဘဝတစ်လျှောက်လုံး သမီးကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ရလို့ အဖေဘဝ
နစ်မြွန်းခဲ့ရတယ်။ အခု အဖေဘဝ လွတ်လပ်သွားပြီပဲ။

အဖေ စိတ်ချမ်းသာပါတော့ သမီး ကန်တော့ခဲ့ပါတယ်။

“သမီးသွားပြီ အဖေ”

‘စမ်းရေအေး’ တို့ကားလေး ထွက်သွားမှ ‘ရေချမ်း’ အပြေး
ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

“သမီး... အဖေ သမီးကို ချစ်ပါတယ်ကွယ်”

‘ရေချမ်း’ ကုန်းအော်ပေမယ့်လည်း သမီးက ကြားနိုင်မည်မ
ထင်တော့ပါ။ ‘ရေချမ်း’ နေရာမှာပင် ဒူးထောက်ချကာ အရူးတစ်
ယောက်လို ရှိုက်ငိုလိုက်မိပါတော့သည်။

** **
* * *

“အဖေရယ်”

ညိုညစ်နေသော အဖေရဲ့လက်တွေကို ကိုင်ကာ ‘စမ်းရေအေး’
ငိုကြွေးလိုက်မိတာဖြစ်ပါသည်။

နှစ်တွေကြာခဲ့ပေမယ့် ‘စမ်းရေအေး’ စိတ်ထဲမှာ အဖေကို
တစ်နေ့မှ မေ့မရခဲ့ပါ။

အဖေသစ်က ဘဝအသစ်မှာ သူမကို နာမည်အသစ်ပေးခဲ့ပါ
သည်။

မွေးစားသား ‘တာရာ’နဲ့ လိုက်ဖက်ညီအောင် ‘ကြယ်စင်’တဲ့။
နာမည်အပြည့်အစုံက ‘ကြယ်စင်လင်းပွင့်’ ။

ကောင်းကင်မှာ ကြယ်စင်လေးတစ်ပွင့်လို ထာဝရထွန်းလင်း
တောက်ပစေမယ့် သူလေးတဲ့လေ။

သူမကတော့ မွေးကတည်းက နှလုံးသားထဲမှာ စွဲမြဲစွာ

ကြောင်ရှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဝေဝေအောင်

** ** * * * *

၉၉

ထင်ဟပ်နေခဲ့သော ‘စမ်းရေအေး’ ဆိုတဲ့ အမည်လေးကိုပဲ တမ်းတ နေမိပါသည်။

အဖေ့ဆီက ထွက်လာတုန်းက ကိုးတန်းအောင်လာတဲ့ သူမ က ဆယ်တန်းကို စတက်ရပါသည်။

ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ အကောင်းဆုံးကျောင်းမှာ အကောင်းဆုံးအနေ အထားနဲ့ နေခဲ့ရပေမယ့် ရွာကိုသတိရစိတ်ဟာ သူမရဲ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်တော့မှဖျောက်ဖျက်၍မရလေပါ။

ဒယ်ဒီကသူနဲ့ချွတ်စွပ်တူသော သမီးလေးမို့အရမ်းကိုအရေး ပေးကာ နေရာတကာပွဲထုတ်ချင်သော်လည်း ဒယ်ဒီခေါ်သွားသော နေရာတွေကို သူမ စိတ်ပျက်မိပါသည်။

ရန်ကုန်ကိုစရောက်လာကတည်းက သူမရဲ့ဘွားအေတော် သော ‘မယ်မယ်ဘုရား’ က စားတာသောက်တာ နေတာထိုင်တာ ပြောတာဆိုတာတွေမှစကာ အစစအရာရာပြုပြင်ပေးသော်လည်း သူမအတွက်ကတော့ ရန်ကုန်အိမ်ဆိုတာ နေရာကျဉ်းကြပ်သော အကျဉ်းထောင်ကြီးနဲ့ သဏ္ဍန်တူလှပါသည်။

စကားပြောတာဆိုတာကအစ အသံကျယ်ကျယ်မထွက်ရပါ။ မပွင့်တပွင့်နဲ့ဆိုတော့ သူမအတွက်အသားမကျလှပါ။

ဒီတော့ ‘စမ်းရေအေး’ အတွက်အဖော်က ကျောင်းစာအုပ်တွေ ပဲဖြစ်ကာ နဂိုတည်းကလည်း စာတော်သောသူတစ်ယောက်မို့ ထိုနှစ်က ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို ငါးဘာသာဂုဏ်ထူးဖြင့် ထူးချွန် စွာအောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။

အောင်စာရင်းထွက်သောနေ့က ‘စမ်းရေအေး’ ပထမဦးဆုံး ပြေးပြောချင်သူက အဖေ့ကိုပါ။ အဖေသာသိလျှင် ဘယ်လောက်များ ဝမ်းသာရှာလေမလဲ။

ဒယ်ဒီကိုပူဆာတော့ ဒယ်ဒီက လုံးဝခွင့်မပြုပါ။ ခုလောက်ဆို

ဖြောင့်မှန်ကောင်စာအုပ်တိုက်

‘ရေချမ်း’ နောက်အိမ်ထောင်တောင် ပြုပြီးလောက်ရောပေါ့တဲ့။

မဖြစ်နိုင်တာ ။ အဖေ ‘စမ်းရေအေး’ ကိုဘယ်လောက်ချစ်
တယ်ဆိုတာ ‘စမ်းရေအေး’ သိသည်။

အဖေနောက်အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ‘စမ်းရေအေး’ ကိုယ်တိုင်
တောင်းဆိုခဲ့တာတောင် အဖေ ခါးခါးသီးသီးငြင်းခဲ့တာကို ‘စမ်းရေအေး’
မှတ်မိနေပါသေးသည်။

‘စမ်းရေအေး’ ရန်ကုန်ကိုသွားခါနီး ပြောလိုက်တဲ့စကားတွေ
ကလည်း ‘စမ်းရေအေး’ အဖေ့ကိုစိတ်မနာနာအောင် ပြောလိုက်တဲ့
စကားတွေဆိုတာ ‘စမ်းရေအေး’ သိနေမိပါသည်။

အဖေ့စိတ်ကို ‘စမ်းရေအေး’ နားလည်သလို ‘စမ်းရေအေး’ ရဲ့
စိတ်ကိုလည်း အဖေနားလည်မည်ထင်ပါသည်။ ‘စမ်းရေအေး’
ဒယ်ဒီကို ပြန်ပြောလိုက်မိပါသည်။

“အဖေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုပြီးလည်း ဘာဖြစ်လဲ ... သူမ
ကတော့ အဖေ့ကိုချစ်တာပဲ” ဆိုတော့ ဒယ်ဒီမျက်နှာကတင်းသွား ကာ
သူမကို လှမ်းပြောပါသည်။

“သွေးမတော်သားမစပ် လူတစ်ယောက်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ
သမီးချစ်ခဲ့ပြီးပြီပဲ ... ကျေနပ်ရောပေါ့” တဲ့...

“သမီးရဲ့ကိုယ်ထဲမှာ ‘ရေချမ်း’ ရဲ့သွေး တစ်စက်မှမပါဘူး”
တဲ့ ...

ဒယ်ဒီပြောပုံက ရက်စက်လိုက်တာ။ သွေးမပါတာနဲ့ဘဲ အဖေ
ကို သူမ မချစ်ရတော့ဘူးတဲ့လား။ အဖေကရော သူမကိုမတွယ်တာ
ရတော့ဘူးတဲ့လား။

“ဒယ်ဒီက သိပ်တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တာပဲ”

ဟု သူမ ပြောပြီးငိုတော့ ဒယ်ဒီကမဲ့ပြီးပြီး နေခဲ့ပါသည်။

တကယ်ဆို ‘ရေချမ်း’ဆိုတာ ခိုင်းထားတဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့

သားပါ။ ဒါကို သမီးက ဘာလို့ခင်တွယ်နေမှာလဲ။

ဒယ်ဒီ ဒီအကြောင်းတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာမှမကြားချင် တော့ဘူးဆိုတော့ သူမ ဒယ်ဒီကို ပိုပြီးစိတ်နာမိပါသည်။

တကယ်ဆို 'စမ်းရေအေး' ဟာ ဒယ်ဒီမလိုချင်၍ လွှင့်ပစ်လိုက် တဲ့ ပန်းလေးတစ်ပွင့်ရဲ့ သမီးပါ။

လွှင့်ပစ်ပြီးကတည်းက ဒယ်ဒီမလိုချင်လို့ဆိုတာ အသိသာ ကြီးပဲ။

ဒီနှမ်းကြေနေတဲ့ပန်းလေးကိုမှ အဖေက တယုတယနဲ့မြတ် နိုးစွာ ချစ်ခင်ယုယပြီး ပြုစုပျိုးထောင်လာခဲ့လို့ 'စမ်းရေအေး' လူဖြစ် လာခဲ့ရတာပါ။

ဒီလိုလူဖြစ်လာကာမှ ဒယ်ဒီကသူ့သွေးသားပါလို့ဟစ် ကြွေးခဲ့တာ ဒယ်ဒီတရားသလား။

တကယ်ဆို 'စမ်းရေအေး' ဒီလောက်ပညာတွေတတ်လာခဲ့ တာလည်း အဖေကြောင့်ပါ။ အဖေခမျာ နေပူစပ်ခါးမရှောင် 'စမ်း ရေအေး' ကျောင်းနေရဖို့အရေး ပိုက်ဆံကို ကြီးစားရုန်းကန်ရှာခဲ့ရ တာကို 'စမ်းရေအေး' မသိဘဲနေမလား။

ရန်ကုန်အိမ်ကိုရောက်ပြီးမကြာခင် မယ်မယ်ဘုရားက 'စမ်းရေ အေး' အတွက် စိန်တစ်ဆင်စာ ဆင်ပေးပါသည်။

နားကပ်၊ ဆွဲကြိုး၊ လက်စွပ်၊ လက်ကောက်တို့က စိန်သေး သေးလေးတွေဖြင့် လှပခေတ်ဆန်စွာပြုလုပ်ထားသော လက်ရာ သန့်ပစ္စည်းလေးတွေပါ။

“ငါ့မြေးလေး မလာခင်တည်းက ... ဖွားဖွားကြီးကမှာထား ပေးတာ”

လှပသောအိပ်ခန်းအတွင်းတွင် အဝတ်ဘီဒိုကနှစ်လုံးရှိပြီး အားလုံးက နောက်ဆုံးပေါ်ဒီဇိုင်းတွေကြီးပါ။

ဖြောင့်မှန်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ဝတ်လေ သမီးလေး ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ဖွားဖွားတို့က ငါ့မြေးလေးမလာခင်တည်းက အားလုံးလိုလေသေးမရှိအောင် စီစဉ် ပေးထားတာ ... ဘာလဲ ငါ့မြေးက အရောင်ပါတာကိုမှလိုချင်တာ လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဖွားဖွား”

‘စမ်းရေအေး’ ဆွဲကြိုး၊ လက်စွပ်နဲ့ လက်ကောက်ကိုဝတ်ကာ နားဆွဲလေးကိုတော့ ပြန်ပေးလိုက်မိပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လည်း ... သမီးလေးရဲ့”

ဖွားဖွားက လှမ်းမေးတာဖြစ်ပါသည်။

‘စမ်းရေအေး’ မဝတ်လိုပါ။ သူမ နားသမိ၍ အမေဆုံးသွားခဲ့ ရတဲ့အဖြစ်ကို သူမ ဘယ်လိုမှမေ့လို့မရနိုင်သေးပါ။

ဒယ်ဒီမိန်းမ ‘စမ်းရေအေး’ ရဲ့မိထွေး ‘ဒေါ်မူမူပွင့်’ ကဝင်ပြော ပါသည်။

“ယောက်ျားမှာဖိနပ် မိန်းမမှာနားကပ်တဲ့ သမီးရဲ့ ...နားကပ် မပါရင် သမီးမလှဘဲနေမှာပေါ့ ”

“ဟုတ်တယ် မြေးလေးရယ် ... မြေးလေးကို ဖွားဖွားတို့က ပိုလှစေချင်လို့ဆင်တာပဲ ... ဝတ်ထားလိုက်ပါလား ”

‘စမ်းရေအေး’ ခေါင်းခါကာ လုံးဝကိုမဝတ်၍ အားလုံးကအ လျော့ပေးလိုက်ကြပါသည်။

‘စမ်းရေအေး’ ဆယ်တန်းအောင်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဒယ်ဒီက ဆန်နီစူပါဆလွန်းအသစ်ချပ်ချွတ်ကားလေးတစ်စီး ဝယ် ပေးပါသည်။

ကားမောင်းလည်း သင်ပေးခဲ့သည်။ နောင် ‘စမ်းရေအေး’ ဆေးကျောင်းတက်တဲ့အခါကျရင် ကိုယ့်ဖါသာကိုယ်မောင်းသွား ဖို့တဲ့။

ကားမောင်းသင်ရင်း ‘စမ်းရေအေး’ ‘ပုည’ ကိုသတိရမိပါသည်။

သူမနဲ့ ‘ပုည’ ကတစ်တန်းတည်းဆိုတော့ ‘ပုည’ လည်း အောင်မည်ထင်ပါသည်။ ‘ပုည’ ကိုသတိရမိတော့ ‘ပုည’ ပေးလိုက်သော ‘ဆူးပန်းအိုး’ လေးကို ရေလောင်းမိသည်။

ခုဆို ပန်းအိုးလေးမှာ ပန်းပွင့်လေးတွေပင် ဖူးပွင့်ကာလှပနေပါပြီ။ ‘စမ်းရေအေး’ ပင် ‘ပုည’ ကိုသတိရနေလျှင် ‘ပုည’ ကရောသူမ ကိုသတိမရဘဲနေပါ့မလား။

သတိရစိတ်ဖြင့် အဖေဆီကိုရော ‘ပုည’ ဆီကိုပါစာတွေရေးပေမယ့် တစ်ယောက်ဆီကမှ စာပြန်မလာခဲ့ပါ။

စာများမရောက်လို့လား အတွေးဖြင့် ‘စမ်းရေအေး’ စာတွေ ထပ်ရေးသော်လည်း အဖေဆီကရော ‘ပုည’ ဆီကပါ ‘စမ်းရေအေး’ ဆီ ဘာအဆက်အသွယ်မှမလုပ်ခဲ့ကြပါ။

အဖေတို့ ‘စမ်းရေအေး’ ကိုစိတ်နာသွားလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် မှော်ဘီက အပြီးတိုင်ပြောင်းသွားကြလေပြီလား။

‘စမ်းရေအေး’ သတိရရုံကလွဲ၍ ဘာမှမတတ်နိုင်ပါ။

သည်လိုနှင့် နေ့တွေ ရက်တွေကုန်ဆုံးကာ ‘စမ်းရေအေး’ ပင်ဆေးတက္ကသိုလ်ကိုတက်ဖို့ တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာခဲ့ပါချေပြီ။

** ** *
* * *

အေ့

“ သမီး ဒီမှာကြည့်စမ်း ဘယ်သူလဲလို့ ”

ထိုနေ့ကအိမ်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်ရောက်လာမည်ဟုတော့
'စမ်းရေအေး' သိနေပါသည်။

'မယ်မယ်ဘုရား' မှစကာ ဖိုးဖိုးဖွားဖွားအဆုံး ပျော်တပြုံးပြုံး
ဖြစ်နေကြသလို ဒယ်ဒီနဲ့ 'ဒေါ်မူမူပွင့်' ကိုယ်တိုင်လည်း မနက်စော
စောစီးစီးတည်းက သူတို့ကားနဲ့ အပြင် ထွက်သွားတာကို
'စမ်းရေအေး' မြင်နေရပါသည်။

ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တာမို့ 'စမ်းရေအေး' မေးလည်းမမေးဖြစ်ပါ။

စိတ်ထဲမှာတော့ အဖေဖြစ်ဖြစ် 'ပုည' ဖြစ်ဖြစ် ရောက်လာလိမ့်
မည်ဟုပဲ ထင်နေမိပါသည်။

ဒါပေမယ့် အဖေတို့ 'ပုည' တို့လာမယ်ဆို 'မယ်မယ်ဘုရား'
ကော ဖိုးဖိုးဖွားဖွားတို့ပါ ဒီလောက်သဲသဲလှုပ်မျှ ဖြစ်နေကြလိမ့်

ကြောင်ရှင်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မည်ဟု သူမ မထင်ပါ။

ခုတော့ ‘မယ်မယ်ဘုရား’ ကလှပသားနားသော ပိုးငွေ့ရောင် ခြုံပူဝါကိုခြုံကာ မီးခိုးနုရောင်ရင်ဖုံးအင်္ကျီ ခဲရင့်ရောင်ဇင်းမယ် လုံချည်ဖြင့် ဧည့်ခန်းရှိသူထိုင်နေကြ ခုံမြင့်ကြီးတွင် ခမ်းနားစွာထိုင်နေသလို ဒယ်ဒီရဲ့မိဘနှစ်ပါးဖြစ်တဲ့ ဖိုးဖိုးဖွားဖွားကလည်း ရွှေအိုရောင်ဇင်းမယ် လုံချည်ဆင်တူ ဝါဖျော့ဖျော့ရောင်အင်္ကျီဆင်တူဖြင့် ဧည့်ခန်းရှိဆိုဖာတွင် ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေကြပါသည်။

‘စမ်းရေအေး’ ဝတ်ဖို့အတွက်လည်း ငွေပြာရောင်ဇာဝတ်စုံ နှင့် စိန်နှင့်နီလာလက်ဝတ်လက်စားများကို လာပို့ပေးကာ ဧည့်ခန်း ထဲမှာ လာစောင့်နေပေးဖို့မှာထားတာကြောင့် သူတို့ဖွီးလိမ်းပြင် ဆင်ပေးသမျှကို ငြိမ်ခံပြီး ‘စမ်းရေအေး’ ဧည့်ခန်းထဲလာစောင့်နေရ တာဖြစ်ပါသည်။

ဒီအိမ်ကိုရောက်လာပြီးကတည်းက သူတို့ထားရာနေ စေရာ သွားဘဝမို့ ‘စမ်းရေအေး’ ဘာမှမပြောဖြစ်တော့ပါ။

ဒီတစ်အိမ်လုံးကို အဓိကချုပ်ကိုင်ထားသူက ‘မယ်မယ် ဘုရား’ ဖြစ်ကာ ‘မယ်မယ်ဘုရား’ လက်အောက်တွင် ဖိုးဖိုးဖွားဖွား ရှိလေသည်။

ဖိုးဖိုးဖွားဖွားရဲ့လက်အောက်မှာမှ ဒယ်ဒီနဲ့ ‘ဒေါ်မူမူပွင့်’ တို့ ရှိသည်။

ဒီတော့ ‘စမ်းရေအေး’ အဖို့ ဘာအထွန်းတက်လို့ ရအုံးမှာ လဲ။

“ လာ ... မြေးလေး ”

သူတို့ဆင်ထားသော ဇာဝတ်စုံကိုဝတ်ကာ ‘စမ်းရေအေး’

ကြောင်ရှင်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဧည့်ခန်းထဲကိုဝင်အလာ ‘မယ်မယ်ဘုရား’ ကလှမ်းခေါ်လိုက်တာ ဖြစ်ပါသည်။

ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးအတွင်း သူများထက်ပိုမြင့်သော ‘မယ် မယ်ဘုရား’ ၏ကုလားထိုင်က အခန်း၏ထိပ်တည့်တည့်တွင်ရှိကာ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် ဆိုဖာကုလားထိုင်သုံးလုံးစီကို လှပညီညာ စွာ ချခင်းထားပါသည်။

တစ်ဖက်တွင် ဖိုးဖိုးနဲ့ဖွားဖွားကထိုင်ကာ ကျန်တစ်ဖက်တွင် ဒယ်ဒီနဲ့ ‘ဒေါ်မူမူပွင့်’ တို့ကထိုင်ကြပါသည်။

ယခု ‘စမ်းရေအေး’ ထိုင်ရတာက ဒယ်ဒီနဲ့ ‘ဒေါ်မူမူပွင့်’ တို့ ထိုင်ခုံဘက်အခြမ်းမှာပါ။

အားလုံးက ‘စမ်းရေအေး’ ကိုကျေနပ်ပီတိဖြစ်သလို အပြုံး မျိုးဖြင့် ကြည်နူးစွာပြုံးကြည့်နေကြပါသည်။

“ မြေးလေးကိုခေါ်ရတာ ဒီနေ့ဖွားဖွားကြီးတို့အိမ်မှာ ထူး ခြားတဲ့နေ့တစ်နေ့မို့လို့ ... ထူးထူးခြားခြားဖြစ်အောင် ခေါ်လိုက် ရတာ ”

“ ဟုတ်တယ် ... မြေးလေးကဖိုးဖိုးတို့ရဲ့ သွေးရင်းသားရင်း တစ်ဦးတည်းသော မြေးမလေးမို့ ... ဦးဦးဖျားဖျားမိတ်ဆက်ပေး ချင်လို့ ဖိုးဖိုးတို့ကခေါ်တာ ”

‘စမ်းရေအေး’ ရောက်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ဖိုးဖိုးတို့စီးပွားပိုမို တိုးတက်လာသလိုပါ။

ဖိုးဖိုးကဘဏ်တစ်ခုတည်ထောင်ကာ ဒယ်ဒီကနိုင်ငံခြားနဲ့ ဖက်စပ်ကုမ္ပဏီတစ်ခုတည်ထောင်ရင်း ဟိုနိုင်ငံရဲ့လိုအပ်ချက်ကို ဒီ ဖက်မှပို့ကာ ဒီဘက်နိုင်ငံရဲ့လိုအပ်ချက်ကို ပြန်သွင်းပေးရတဲ့

အိပ်(စ်) ပို့အင်ပို့ကုမ္ပဏီကြီးတည်ထောင်ထားလေသည်။

ဘဏ်ကို ဖိုးဖိုးနဲ့ဖွားဖွားကအုပ်ချုပ်ကာ နိုင်ငံခြားနဲ့ဖက်စပ် ကုမ္ပဏီကို ဒယ်ဒီနဲ့ ‘ဒေါ်မူမူပွင့်’ က အုပ်ချုပ်လေသည်။

ကိုယ်ပိုင်အလုပ်တွေကိုယ်စီနဲ့ဆိုတော့ ဖိုးဖိုးကောဖွားဖွား ပါ မအားကြသလို ဒယ်ဒီကော ‘ဒေါ်မူမူပွင့်’ ပါ အိမ်မှာအနေနည်း ကြပါသည်။

ဒီနေ့ကတော့ ကိုယ်ပိုင်အလုပ်တွေကို အသီးသီးရပ်နားကာ တစ်စုံတစ်ယောက်အတွက် အချိန်ပေးကာ စောင့်နေရတာဆိုတော့ ထိုတစ်စုံတစ်ယောက်သည် နယ်နယ်ရရထဲက မဟုတ်တာကိုတော့ ‘စမ်းရေအေး’ လည်း ဂရုပြုမိပါသည်။

ဖိုးဖိုးနာရီကိုငုံကြည့်ပြီး မကြာခင် ဧည့်ခန်းထဲကို စတီးလင် ဗန်းလေးတွေကိုယ်စီကိုင်ကာ အလုပ်သမားနှစ်ယောက်ဝင်လာပြီး ‘စမ်းရေအေး’ တို့ရှေ့ကို လာချပေးပါသည်။

လင်ဗန်းလေးထဲတွင် ကိုယ့်ဖာသာကိုယ် ဖျော်သောက်ရ သော နို့တစ်ခွက်၊ တစ်ခါသုံး သကြားထုပ်လေးတစ်ထုပ်၊ လစ်ပတန် လက်ဘက်ခြောက်ထုပ်လေးနဲ့အတူ လက်ဘက်ရည်ပန်းကန် တစ်စုံပါ ပါလာလေသည်။

‘စမ်းရေအေး’ ဒီအိမ်ကြီးကို ရောက်ကာစကလည်း ဖွားဖွား ကြီးတို့က ဒီလိုပဲတခမ်းတနား ကြိုဆိုခဲ့ကြပါသည်။

အခုလာမှာ ဘယ်သူများပါလိမ့်ဟု ‘စမ်းရေအေး’ တွေးနေဆဲ တိုက်ရှေ့မှ ကားတံခါးဖွင့်သံပိတ်သံနဲ့အတူ ဧည့်ခန်းထဲကို ဒယ်ဒီ ဝင်လာတာဖြစ်ပါသည်။

ဒယ်ဒီနဲ့အတူ လူတစ်ယောက်ပါလာခဲ့ပါသည်။

ဖြောင်ဖွယ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပွင့်ဦးမြေသူ

** **
* * *

၁၀၈

အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ ခိုပြာရောင်ကို စတိုင်(လ်)ကျကျဝတ်
ကာ ပါဝါမျက်မှန်အညိုရောင်နဲ့ သန့်ပြန့်သားနားသော ထိုလူရဲ့ပုံ
စံက 'ဒေါ်မူမူပွင့်' နဲ့တူတာမို့ သူမအငေး ဒယ်ဒီကမိတ်ဆက်ပေးခဲ့
တာဖြစ်ပါသည်။

“ ဒါ ဒယ်ဒီတို့ရဲ့မွေးစားသား ... ‘တာရာ’ တဲ့ ”

** **
* * *

ကြောင်ရှင်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အသားက အေးသောနိုင်ငံတွေမှာ အနေများသူတွေရဲ့အတိုင်း ဖြူနုနေကာ အရပ်ကမြင့်မြင့်မားမား ကိုယ်ခန္ဓာက ကျစ်ကျစ်လစ်လစ်ဖြင့် ‘ကိုတာရာ’ ရဲ့ပုံစံက အတော့်ကိုကြည့်ကောင်းလွန်းသူ တစ်ယောက်ပါ။

“ သား ‘တာရာ’ ... ဒါ ဒယ်ဒီတို့ရဲ့သမီးလေး ‘ကြယ်စင်’ လေ ... ‘ကြယ်စင်လင်းပွင့်’ တဲ့”

“ ကြယ် ... စင် ဟုတ်လား”

သူ့ပုံစံက မယုံကြည်နိုင်သလို ‘စမ်းရေအေး’ အားစူးစိုက် ကြည့်နေပြီးမှ တအံ့တဩလို ပြောလာခဲ့ပါသည်။

“ မာမီ ‘တာရာ’ ဆီစာရေးလိုက်တုန်းက ဒယ်ဒီနဲ့တူတယ် လို့ ရေးလိုက်သားပဲ ... ဒါပေမယ့် ‘တာရာ’ ဒီလောက်တူမယ်လို့ မထင် မိဘူး ... ကြည့်ပါအုံး ‘ကြယ်စင်’ က ဒယ်ဒီရဲ့ကိုယ်ပွားလေး ပဲ ... Hi nice to meet you ... ကိုကိုက ဒယ်ဒီနဲ့မာမီတို့ရဲ့ မွေး

ဖြောင်မှန်ကောင်စာအုပ်တိုက်

စားသား ‘တာရာ’ ပါ”

လက်ကိုဆန့်တန်းပေးလာတဲ့ ထိုလူကို လက်ပြန်မကမ်းမိဘဲ ခေါင်းကိုငုံ့ကာအရပ် ထိုလူက ဟက်ကန်ရယ်လိုက်ရင်း သူမကို လှမ်းပြောပါသည်။

“အင်း ကိုကိုကဟိုမှာအနေကြာတော့ အကျင့်ပါလာပြီ ... ထိုင် ... ထိုင် ‘ကြယ်စင်’ လေးထိုင်ပါ”

‘စမ်းရေအေး’ ရောက်မလာခင် သုံးနှစ်လောက်ကတည်းက ကိုကို ‘တာရာ’ က အင်ဂျင်နီယာပညာဖြင့် အင်္ဂလန်တွင် ဘွဲ့လွန် သွားတက်နေသူဖြစ်ကာ ယခုကျောင်းပြီးသွား၍ မြန်မာပြည်ကိုပြန် လာခဲ့ခြင်းဟု ‘စမ်းရေအေး’ သိရပါသည်။

“ ‘ကြယ်စင်’ က ဆေးတက္ကသိုလ် တက်ရတော့မယ်ဆို ”

“ ဟုတ်ကဲ့ပါ ... ရှေ့လထဲမှာ စတက်ရတော့မှာပါ”

“ အတော်ပဲ ... ကိုကိုလည်းပြန်ရောက်လာပြီဆိုတော့ ‘ကြယ်စင်’ သွားချင်တဲ့နေရာ ကိုကိုလိုက်ပို့ပေးလို့ရတာပေါ့”

ကိုကို ‘တာရာ’ ရဲ့စကားအတွက် အားလုံးက ကျေနပ်ပီတိ အပြုံးဖြင့် ကြည်နူးစွာ ပြုံးနေကြပါသည်။

“ ‘ကြယ်စင်’ ကိုကြီးပဲလည်း ဂရုစိုက်နေလို့မဖြစ်ဘူးနော် လူလေး ... ဒယ်ဒီတို့အခုအသစ်ဖွင့်မယ့် အထည်ချုပ်စက်ရုံကို လည်း လူလေးပဲဦးစီးရမှာ ”

“ ဒါများဒယ်ဒီရယ် ... ‘တာရာ’ တို့မလုပ်ဘူးတာမှ မဟုတ်တာ ... ဟိုမှာနေတုန်းသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ‘GARMENT’ ကို ဝင်လေ့လာခဲ့သေးတယ်... သူက သိုးမွှေးအင်္ကျီတွေထုတ်တာ သားလုပ်ချင်တယ်ဆို သူကလိုအပ်တဲ့စက်တွေ ပို့ပေးမယ်လို့ တောင်ပြောလိုက်သေးတယ်... ဒီမှာက ‘Labour Charges’ အရမ်း သက်သာတယ်လေ ”

ကြောင်ရှင်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ Good Ideaပဲ ဒယ်ဒီ ... သဘောကျတယ် ... သားလုပ်ငန်း
ချဲ့ချင်ရင် လှိုင်သာယာစက်မှုဇုံမှာ ဒယ်ဒီမြေကွက်တွေအများကြီး
ဝယ်ထားတယ် ... ကုန်ကြမ်းအတွက်လည်းပူစရာမလိုဘူး ... လို
အပ်တာ ဒီဇိုင်နာပဲ ”

“ ဟုတ်တယ် ... ‘ကြယ်စင်’ ကို ဆေးတက္ကသိုလ်မတက်
ခိုင်းဘဲ ဒယ်ဒီတို့ ဟိုကိုလွတ်ပြီး ဒီဇိုင်နာသင်တန်းတက်ခိုင်းသင့်
တာ ”

“ ဟုတ်တယ်နော် ... ဒယ်ဒီလည်း သမီးကဆေးတက္ကသိုလ်
တက်ချင်တယ်ဆိုတာနဲ့ လျှောက်ခိုင်းလိုက်မိတာ ”

ဒယ်ဒီက ‘စမ်းရေအေး’ ကိုကြည့်ကာ နောင်တရသလို ပြော
နေပါ၍ ‘ကိုကိုတာရာ’ ကဝင်ပြောပါသည်။

“ လျှောက်ထားပြီလည်း ဘာဖြစ်လဲ ... ဟိုမှာလည်း သားသူ
ငယ်ချင်းတွေ ရှိနေတဲ့ဥစ္စာပဲ ... ‘ကြယ်စင်’ တက်ချင်ရင်ဖြစ်ပါတယ် ”

“ ဟင့်အင်း ... မတက်ချင်ပါဘူး ”

‘စမ်းရေအေး’ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းလိုက်မိတာဖြစ်ပါသည်။

သူမ ဆေးတက္ကသိုလ်တက်ချင်တာ လူ့အသက်ကိုကယ်ချင်
လို့တက်ချင်တာ။

အမေသေတုံးကဆို ဆရာဝန်အနီးအနားမှာမရှိလို့ သေခဲ့ရ
တာ။ အဖေလက်ထက်မှာ အမေ့လို မဖြစ်စေရပါဘူး။

သည်အသိဖြင့် သူမ ဆေးတက္ကသိုလ်လျှောက်ခဲ့တာကို
ကိုကို ‘တာရာ’ က ဘာလို့များဖျက်လိုဖျက်ဆီး လာလုပ်နေရတာ
ပါလိမ့်။

‘စမ်းရေအေး’ မျက်နှာလေးပျက်နေမှန်းသိ၍ ‘ကိုကိုတာရာ’
က ချောသလို လှမ်းပြောပါသည်။

“ကဲပါ... ‘ကြယ်စင်လေး’ မတက်ချင်ရင်လည်း ကိုကိုအတင်း မတက်ခိုင်းပါဘူး ... ဒါပေမယ့် ‘ကြယ်စင်’ လေးသာ အဲ့ဒီလုပ်ငန်း ကို ကျွမ်းကျင်ခဲ့ရင် ဒီမြန်မာပြည်မှာ ကိုကိုတို့ Factory က Top ဖြစ်မှာ ... ကြိုတင်မြင်ယောင်လို့ ကိုကိုကပြောတာပါ”

“ဟုတ်သားပဲ မြေးလေးရယ် ... သမီးကိုကိုက သမီးလေး အတွက်ပြောတာပါ ... နောင်တစ်နေ့ ဖွားဖွားကြီးတို့မရှိတော့တဲ့ အခါကျရင် ဒီလုပ်ငန်းတွေအားလုံးကို ငါ့မြေးလေးတို့ပဲအုပ်ချုပ်ရ မှာလေ ... ငါ့မြေးလေးမပိုင်ဆိုင်ချင်ဘူးလား ”

‘စမ်းရေအေး’ ငြိမ်းချမ်းအေးမြသော ဘဝကိုပဲ ပိုင်ဆိုင်ချင်ပါ သည်။

ချမ်းသာရတဲ့အထဲ သည့်ထက်ပိုချမ်းသာတို့ ကြိုးစားနေကြ တဲ့ ဖိုးဖိုး ဖွားဖွား ဒယ်ဒီနဲ့ ‘ဒေါ်မူပွင့်’ တို့ကိုကြည့်ကာ ‘စမ်းရေအေး’ စိတ် မောနေမိပါသည်။

“တကယ်တော့ လူ့လောကထဲနေရင် သူများထက်ကြိုးစား နိုင်မှ နိုးကြားနိုင်မှ တန်ကာကြမှာ သမီးရဲ့ ... လူ့လောကမှာ လူ ဖြစ်လာရတာခြင်းအတူတူ သူလိုကိုယ်လိုဘဝနဲ့ပဲ နိဂုံးချုပ်သွားရ ရင် ဘဝမှာဘယ်နေပျော်တော့မှာလဲ... ‘ရေချမ်း’ ဘဝဆိုရင်ကြည့် စမ်း ... မွေးကတည်းကဆင်းရဲရတဲ့အထဲ အချိန်တန်လူလားမြောက် လာတော့လည်း စာမတတ်ပေမတတ်ဆိုတော့ သူ့ဘဝက ခြံသမား ယာသမားဘဝနဲ့ ဘယ်လောက်တောင်ဆင်းရဲပင်ပမ်းလိုက်သလဲ.. အဲ့ဒီလို သာမန်ဘဝမျိုးနဲ့ ဒယ်ဒီတို့သမီးကို မထားရက်နိုင်ပါဘူး ”

“အဲဒီလိုသာမန်ဘဝလေးကိုပဲ သမီးနေချင်ပါတယ် ဒယ်ဒီ ရယ် ... လူမချမ်းသာပေမယ့် စိတ်ချမ်းသာရတယ်လေ”

“အခု ဒယ်ဒီတို့အိမ်မှာ နေရတာကော သမီးက ... စိတ်မ ချမ်းသာလို့လား ”

ဖြောင့်မှန်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် အဖေတို့နဲ့ နေရသော ဘဝလေးကို
ပဲ ‘စမ်းရေအေး’ ပိုပျော်ပါသည်။

ဒယ်ဒီတို့ ဆီမှာနေရတာကတော့ ဆီဦးထောပတ်စားကာ
အစစအရာရာ ပြည့်စုံပေမယ့်လည်း မေတ္တာမဲ့သလိုခံစားနေရလေ
သည်။

ဖိုးဖိုး ဖွားဖွားအပြင် ဒယ်ဒီကော ‘ဒေါ်မူပူပွင့်’ ပါ စီးပွားရေး
ကိစ္စတွေဖြင့် အပြင်ကိုတစ်ချိန်လုံး ထွက်နေကြတာဆိုတော့ တိုက်
ကြီးတစ်တိုက်လုံးမှာ ‘စမ်းရေအေး’ ဘဝက သွေ့ခြောက်လှပါ
သည်။

‘စမ်းရေအေး’ နေချင်တာ အရင်တုန်းကလို ‘ပုည’ နဲ့ ပျော်ပျော်
ပါးပါး လျှောက်လည်ချင်တာပါ။

မောလာလျှင်အိမ်ပြန်ကာ ထမင်းစားရင်စား မစားရင် အဖေ
ရှိရာ စိုက်ခင်းထဲကိုလိုက်သွားကာ အဖေနဲ့ စကားတွေတဝကြီး
ပြောလိုက်ရလျှင် ‘စမ်းရေအေး’ ဘဝလောက်ပျော်စရာကောင်းတာ
ရှိပါ့မလား။

ခုတော့ ‘စမ်းရေအေး’ ဘဝက တစ်ယောက်တည်းရယ်ပါ။

ခိုင်းထားတဲ့အစေအပါးတွေ တစ်ပုံကြီးရှိသေးသော်လည်း
သူတို့က ‘စမ်းရေအေး’ ရဲ့အဖော်မဟုတ်ကြပါ။ သူတို့ဖါသာသူ
တို့အချင်းချင်းအဖော်ပြုကာ ပျော်နေကြတာဆိုတော့ ‘စမ်းရေအေး’
အတွက် စာအုပ်တွေကိုသာ အဖော်ပြုနေရပါသည်။

ဒယ်ဒီက ‘စမ်းရေအေး’ ကိုငေးကြည့်ရင်း အပြုံးဖြင့်ပြောလာ
ပါသည်။

“ ကဲ ... သား ‘တာရာ’ လည်းပြန်ရောက်လာပြီဆိုတော့
သမီးအတွက်လည်း အဖော်ရောက်သွားပြီပေါ့ ... စီးပွားရေးလုပ်
ငန်းကို သမီးစိတ်မဝင်စားပေမယ့် ဒယ်ဒီတို့ကတော့စိတ်ဝင်စား

ပွင့်ဦးမြေသူ

** ** * * *

၁၁၄

တယ် ... ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ဒယ်ဒီတို့က မွေးကတည်းက ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ မွေးလာခဲ့တာလေ ... ဆင်းရဲခြင်းရဲ့ခါးသီးခြင်းကို ဒယ်ဒီတို့ မခံစားနိုင်ဘူး ... သမီးဆရာဝန်ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုလဲ ဒယ်ဒီ မတားဘူး ... ဒါပေမယ့် သူများထက်ထူးချွန်တဲ့ ဆရာဝန်တော့ ဖြစ်မှဖြစ်မယ်နော်... သာမန်ဆရာဝန်ဆိုရင် သမီး ဒယ်ဒီတို့ စီးပွားရေးလိုင်းဘက်ကို ပြောင်းရလိမ့်မယ် ... ဘယ်နှယ့်လည်း သမီး ဒယ်ဒီကို ကတိပေးနိုင်ပါ့မလား”

“ သမီး ကြိုးစားပါ့မယ် ဒယ်ဒီ”

“ အေး ... ဒါမှ ဒယ်ဒီသွေးပါတဲ့ ဒယ်ဒီရဲ့သမီး”

ဒယ်ဒီရဲ့စကားအဆုံး အားလုံးက ကျေနပ်သလို ပြုံးကြည့်နေကြတာတွေ့ရပါသည်။

သည်အထဲထဲမှာ ‘ကိုကိုတာရာ’ ရဲ့အပြုံးက အရွန်းလက်အတောက်ပဆုံးပါ။

ဒါပေမယ့် ‘စမ်းရေအေး’ ရဲ့မျက်ဝန်းထဲမှာတော့ ‘ပုည’ ရဲ့ ရူတည်တည်မျက်နှာကိုပဲ မြင်ယောင်ကာ ‘ပုည’ ကိုပဲတမ်းတနေမိပါသည်။

** * * * *

‘ပုည’

ထိုနေ့က မြို့ထဲကိုလာဖို့ အစီအစဉ်မရှိပါ။ ‘စမ်းရေအေး’ ရဲ့ကား ကာပရိုက်တာဆီပိတ်ချင်နေတာမို့ ဝပ်ရှော့ကိုအပ်ထားရ တာကြောင့် ‘ကိုကိုတာရာ’ က ကျောင်းကိုလာကြိုပေးပါသည်။

အပြန် မြို့ထဲတွင် ဝယ်စရာရှိသည်ဆို၍ ‘စမ်းရေအေး’ ပါ ပါလာခဲ့တာဖြစ်ပါသည်။

ခုဆို ‘ကိုကိုတာရာ’ ကအထည်ချုပ်စက်ရုံကို ဦးစီးပြီး လုပ်နေ ပြီဖြစ်ကာ တစ်ဖက်မှလည်း သိုးမွေးစက်ရုံကိုဖွင့်ဖို့ ကြိုးစားနေ တာကြောင့် တစ်နေ့ကုန် အားလပ်ရသည်မရှိပါ။ သည်အထဲထဲကမှ ရသမျှအချိန်ကလေးကိုလုကာ ‘စမ်းရေအေး’ ကို လိုက်ပို့ပေးရတာမို့ ‘ကိုကိုတာရာ’ ကို အားနာမိပါသည်။

ဒီတော့လည်း ‘ကိုကိုတာရာ’ သွားသမျှ သူမ ငြင်းဆန်နေ၍ မဖြစ်ပါ။

ဖြောင်မှန်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ ကြယ်စင်လေး’ ပျင်းနေပြီလား”

ခဏနေတော့ ‘ကိုကိုတာရာ’ ပြန်ရောက်လာပါသည်။ လက်ထဲမှာ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေလည်းပါလာတာမို့ နောက်ခန်းတံခါးကိုပြေးအဖွင့် ...

“ သိုင်းကျူး ”

‘ကိုကိုတာရာ’ ကသူ့လက်ကို စနိုးတာဝါနဲ့ပွတ်ကာ ကားရှေ့ခန်းကို ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ ကြယ်စင်လေး’ အချိန်ရသေးလား”

“ ဘာဖြစ်လို့လည်း ကိုကို”

‘စမ်းရေအေး’ ကိုကိုမျက်နှာကိုလှမ်းအကြည့် ...

“ ကိုကို စီးတီးမတ်ကို ဝင်ချင်သေးလို့ပါ ... ဖွားဖွားကြီးအတွက် ကြက်အူချောင်းဝယ်ရင် ကောင်းမလားလို့”

“ သွားလေ ကိုကို”

ခုနောက်ပိုင်း ဖွားဖွားကြီးက အသက်ကြီးလာပြီဆိုတော့ မာသောအစားအသောက်တွေထက် နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသော အစားအစာတွေပဲ ရွေးစားပါသည်။

ဖွားဖွားကြီးစားတဲ့ ကြက်အူချောင်းက ရိုးရိုးကြက်အူချောင်းလို အသားကိုကြိတ်ကာ ဆိတ်အူထဲသွင်းထားသော ဝက်အူချောင်းလိုဟာမျိုးမဟုတ်ပါ။

ကြက်သားအသားကို ကြေညက်အောင်ကြိတ်ကာ နူးညံ့နေအောင်ပေါင်းထားသော ကြက်အူချောင်းတစ်မျိုးပါ။

အပြားအနေနဲ့ကော အချောင်းအနေနဲ့ပါ ထုတ်လုပ်တာမို့ ထိုကြက်အူချောင်းလိုနူးညံ့သော အစားအစာမျိုးကိုသာ ဖွားဖွားကြီးအတွက် လုပ်ပေးရတတ်ပါသည်။

တစ်ခါတလေ ထမင်းမစားချင်လျှင် ကြက်ဥလေးပေါင်းပေး

ရတတ်ပါသည်။ တစ်ခါတရံကျတော့ စင်ကာပူစတိုင်လ် ဒင်း(မ်) ဆန်းလိုဟာမျိုးကို ပေါင်းပေးရတဲ့နေ့တွေလည်း ရှိပါသည်။

ပိုက်ဆံပြည့်စုံချမ်းသာသောအိမ်မို့ ဖွားဖွားကြီးအတွက် သီးသန့်ချက်ပေးရတဲ့လူနဲ့ ပြုစုပေးရတဲ့လူနဲ့ သီးသန့်စီရိုကာ ဖိုးဖိုးဖွားဖွားအတွက်ကနစ်ဦး၊ ဒယ်ဒီနဲ့ ‘ဒေါ်မူမူပွင့်’ အတွက်ကနစ်ဦး အားလုံးပေါင်း အိမ်ပေါ်မှာတင် အခိုင်းအစေက ခြောက်ဦးခုနစ်ဦးခန့် ပုံမှန်ရှိနေပါသည်။

ဒါတောင် ဒရိုင်ဘာတို့ ခြံစောင့်မာလီတို့ မပါသေးပါ။ သူတို့ပါပေါင်းလျှင် အလုပ်သမားချည်းပဲ ဆယ်ဦးခန့်ရှိနေပါသည်။

ဒါပေမယ့် ခြံကြီးကော အိမ်ကြီးပါကျယ်လွန်းတာမို့ အလုပ်သမားတွေကလည်း သူ့အခန်းသူ့ အလုပ်လုပ်နေကြတာဆိုတော့ ‘စမ်းရေအေး’ အတွက် အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ပါ။

“ ‘ကြယ်စင်’ လည်းလိုက်ခဲ့လေ ... ဝယ်ချင်တာ ဝယ်ရတာပေါ့”

ကိုကိုက တံခါးစောင့်ဖွင့်ပေးနေတာဆိုတော့ ငြင်းလို့ မကောင်းတာကြောင့် ‘စမ်းရေအေး’ ကိုကို့နောက်မှလိုက်ကာ ဆိုင်ထဲကို ဝင်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။

ကိုကိုက ခြင်းတစ်ခြင်းကိုင်ကာ သူဝယ်ချင်တာလျှောက် ဝယ်နေသလို ‘စမ်းရေအေး’ ကလည်း ခြင်းတစ်ခြင်းကိုင်ရင်း ကိုယ်လိုချင်တာ လျှောက်ကြည့်နေမိပါသည်။

မဂ္ဂဇင်းတွေစီထားသော နေရာကိုအရောက် နောက်ဆုံးထုတ်လိုက်(ဖ်)စတိုင်(လ်) မဂ္ဂဇင်းကိုအကိုင် အခြားတစ်ယောက်ကလည်း လှမ်းကိုင်တာနဲ့ဆုံနေတာကြောင့် အားနာပါးနာလက်ကို ရုတ်ပြီး တစ်ဖက်လူကိုပြုံးအပြ ‘စမ်းရေအေး’ နှုတ်က လွှတ်ကနဲ ထွက်သွားခဲ့ရတာဖြစ်ပါသည်။

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ ‘ပုည’ ... နင် ‘ပုည’ ဟုတ်ပါတယ်နော် ... ငါ ‘စမ်းရေအေး’ လေ ”

‘ပုည’ က ‘စမ်းရေအေး’ မျက်နှာကို နာကြည်းစွာ စိုက်ကြည့်ပြီး ကျောခိုင်းထွက်ခွာလာခဲ့လိုက်ပါသည်။

သိတာပေါ့။ ‘စမ်းရေအေး’ ဆိုတာ ဒီမျက်နှာနဲ့ ဒီရုပ်ဆိုတာကို။ သူဘယ်လိုမှနိုင်ပုံမလဲလေ။

မမေ့နိုင်၍ မေ့နိုင်အောင်စာကိုပဲ အပတ်တကုပ် ဖိကြိုးစားခဲ့၍ သူ ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးသုံးဘာသာဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။ ‘စမ်းရေအေး’ လည်း အောင်မြင်မှာပဲဟုထင်၍ သူ ‘စမ်းရေအေး’ ကို တွေ့ဖို့ ကြိုးစားခဲ့မိသေးသည်။ ဒါပေမယ့် ‘စမ်းရေအေး’ တို့အိမ်ပြောင်းသွားပြီဟုသာ သူသိခဲ့ရပါသည်။

ထိုအချိန် ကံကောင်းထောက်မစွာ ‘စမ်းရေအေး’ ဆီက စာတွေ သူတို့ဆီကို ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ထိုနေ့က ‘စမ်းရေအေး’ ရဲ့ အောင်မြင်မှုအတွက် ‘ဦးကြီးရေချမ်း’ ခမျာ ထမင်းပင်မစားနိုင်ပါ။ မျက်ရည်လေးတစမ်းစမ်းဖြင့် အဖေ့ကို လာပြောနေရှာသည်။

“ ဒါဆိုသမီးလေးက ဆေးကျောင်းဝင်မှာပေါ့နော် ... ‘ကိုရင်မောင်’ ”

“ ဝင်မှာပေါ့ ‘ကိုရေချမ်း’ ရဲ့ ... ခင်ဗျားသမီးလေး ဆရာဝန်ဖြစ်မှ ခင်ဗျားရဲ့ရောဂါမျိုးစုံကို ကုခိုင်းရမှာ ”

သမီးလေးသွားပြီးနောက်ပိုင်းတည်းက သမီးလေးကိုသတိရတိုင်း ဆေးလိပ်သောက် အရက်သောက် မျိုးစုံလုပ်ကာ နေချင်တိုင်း နေနေတာဆိုတော့ ‘ရေချမ်း’ အရင်တုန်းကလို မာမာချာချာမဟုတ်တော့ပါ။

‘ကိုရင်မောင်’ တားချင်ပေမယ့်လည်း ‘ကိုရေချမ်း’ ရဲ့ရင်ထဲက ခံစားနေရသောဝေဒနာကို သူ့ပါ နားလည်ခံစားပေးမိတာ

ကြောင့် အတင်းအကြပ်ကြီးလည်း မတားရက်ပါ။

သူတို့ပင် ‘စမ်းရေအေး’ လေးကို လွမ်းပြုနေမိ၍ နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်ကျန်ခဲ့ရသူတွေပါ။ သူတို့တွေပင် ဒီလောက်ခံစားရ လျှင် ပလူမွေး ပလူတောင် အရွယ်လေးတည်းက ပိုးမွေးသလိုမွေး လာခဲ့ရသော ‘ကိုရေချမ်း’ ရင်ထဲဆို ပိုဆိုးပေလိမ့်မည်။

ဒါကြောင့် တော်ရုံသင့်ရုံပဲ ပြောမိတာများပါသည်။

“သောက်တာလည်း သောက်ပေါ့ ‘ကိုရေချမ်း’ ရယ်... ဒါပေ မယ့် ကိုယ့်ရဲ့ကျန်းမာရေးက ပိုအရေးကြီးတယ် ... ခင်ဗျားကျန်းမာ မှ ခင်ဗျားသမီးလေးကို ပြန်တွေ့ရမှာ... ခင်ဗျား မတွေ့ချင်ဘူးလား”

တွေ့ချင်လိုက်တာမှ ‘ရေချမ်း’ ရင်နှစ်ခြမ်း ဗြန်းဗြန်းကွဲ အောင်ကို တွေ့ချင်တာပါ။ ဒါပေမယ့် ‘ဘုန်းထင်လင်း’ ကို ဂတိ ပေးခဲ့မိ၍ သမီးလေးကို သွားမတွေ့ရတဲ့အဖြစ်ပါ။

ခုဆို သမီးလေးက ဂုဏ်ထူးငါးဘာသာဖြင့် စာမေးပွဲအောင် သတုံလား။

“ သား ‘ပုည’ ... လူလေးကိုကော ဘာတွေရေးထားလဲ ”

“ ‘စမ်းရေအေး’ က ကျွန်တော်တို့ကို တစ်နေ့မှမမေ့ဘူးတဲ့ အဘ ”

“ အဘတို့ကလည်း သမီးလေးကို တစ်နေ့မှမမေ့ဘူးဆို တာ စာပြန်ရေးလိုက်ပါ လူလေးရယ် ... ”

‘စမ်းရေအေး’ ဆီကစာတွေရသောနေ့မှာပင် ‘ပုည’ ချက်ချင်း စာပြန်လိုက်ပါသည်။

သူဝါသနာပါတဲ့ စိုက်ပျိုးရေးတက္ကသိုလ်ကိုတက်မယ့် အကြောင်းနဲ့ ‘စမ်းရေအေး’ ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ်ဝါသနာပါ သော ဆရာဝန်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားဖို့အကြောင်း ‘ပုည’ စာပြန်ရေး လိုက်ပါသည်။

ကြောင်ရှင်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အဘ ‘ရေချမ်း’ ကလည်း သူ့သမီးဆီစာတစ်စောင်ရေး
သည်။

အမေကလည်း မတတ်တခေါက်နဲ့ မတော်ရသေးသော သူ့
ချွေးမလေးဆီကို စာရေးပါသေးသည်။

ထိုညက သူတို့သားအမိသားအဖသုံးယောက်လုံးကော
အဘ ‘ရေချမ်း’ ပါ ပျော်ရွှင်ရလွန်း၍ အိပ်လို့ပင်မပျော်နိုင်အောင်
စကားတွေပြောမိကြပါသည်။

ထိုစကားများအားလုံး၏ အရင်းခံက ‘စမ်းရေအေး’ ပါ။

“ ခုလောက်ဆို ဘယ်လောက်များ ချောနေမလဲ မသိဘူးနော်
‘ကိုရေချမ်း’ ”

အမေကပြောတော့ အဘ ‘ရေချမ်း’ မျက်နှာက ပီတိပြုံးဖြင့်
ရွန်းဆိုတောက်ပနေပါသည်။

‘အေးမြ’ ဆီကအလှနဲ့ ‘ဘုန်းထင်လင်း’ ရဲ့အသွေးအမွှေးနဲ့
ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ သမီးလေးရဲ့အလှက ဘာမှ မဝတ်ရမစားရခင်က
ကို တောက်ပဝင့်ကြွားနေပြီးသားပါ။

ခုလို ဆီဦးထောပတ်စားကာ အဝတ်ကောင်းတွေဝတ်နေရ
ပြီဆိုလျှင်တော့ သမီးလေးဘယ်လောက်များ ဖူးညွတ်နေအောင်
လှနေရှာမလဲ။

‘ပုည’ ကတော့ သူ့ဥာဠာအတိုင်း ‘စမ်းရေအေး’ ကို စဖြစ်
အောင်စလိုက်ပါသေးသည်။

“နောင်တစ်နေ့ ငါကခြံသမားကြီးဖြစ်လို့ နင်က ဆရာဝန်မ
ကြီးဖြစ်လာရင်လည်း ... နင်ဟာ ငါ့ရဲ့အချစ်ဦးဆိုတာ မေ့မထားနဲ့
အုံး ... ငါ နင့်ကိုပဲယူမှာ”

ဒီစာပိုဒ်ကိုဖတ်မိလျှင် ‘စမ်းရေအေး’ အော်ရယ်နေလိမ့်မယ်
ဟု သူ ထင်မိပါသည်။

ဝေဝေအောင်

** ** *
* * *

၁၂၁

ဘာပဲပြောပြော 'ပုည' ရဲ့ရင်ထဲမှာ 'စမ်းရေအေး' ဟာထာဝရ
စီးဆင်းနေသော အချစ်ရေစီးကြောင်းလေးပါ။

ဒီလိုနှင့် စာတွေရေးပြီး 'စမ်းရေအေး' ဆီက ပြန်စာကိုသူတို့
မျှော်လင့်နေကြပါသည်။

တစ်ပတ်လည်းမလာ နှစ်ပတ်လည်းမလာ တစ်လလည်းမ
လာ နှစ်လလည်းမလာ၍ အဘ 'ရေချမ်း' က 'ပုည' ကိုလာပြောပါ
သည်။

** ** *
* * *

ကြောင်ရှင်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“သမီးလေးများ နေမကောင်းဖြစ်နေသလား မသိပါဘူး ‘ပုည’
ရယ် ... နင့်မိခင် သမီးလေးက အဘတို့ကိုစာမပြန်ဘဲ နေပါ့မလား”
‘ပုည’ ခေါင်းညှိမ့်လိုက်မိပါသည်။ သူတို့စာကိုတွေ့လျှင်
‘စမ်းရေအေး’ စာ ပြန်ကိုပြန်မှာပါ။

“ မအားများ မအားလို့လား”

အဖေက တွေးတွေးဆဆ ဝင်ပြောတာဖြစ်ပါသည်။ သူတို့
တောမှာသာ ဆယ်တန်းအောင်ရင် ဘာမှဆက်တက်စရာမရှိပေ
မယ့် မြို့ဆိုတာက ဆက်တက်စရာတွေတစ်ပုံတပင်။

တလောက ‘ကိုရင်မောင်’ ရန်ကုန်ရောက်တုန်းက သာကေတ
ရှိ သူ့အစ်မဝမ်းကွဲ၏သမီးလေး စပီကင်ဆိုလား ဆက်တက်နေ
တယ်ဆိုလား သူသိခဲ့ပါသည်။

ဖြောင့်ရှင်ကောင်စာအုပ်တိုက်

‘စမ်းရေအေး’ လည်း စပီကင်တက်နေလျှင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
ချက်ချင်း စာပြန်နိုင်ပါ့မလဲလေ။

“ စောင့်ပါအုံးကွာ ”

ဒီလိုနှင့် ‘ပုည’ စိုက်ပျိုးရေးတက္ကသိုလ်တက်ဘို့ အချိန်ရောက်
လို့လာခဲ့ပါသည်။

ပျဉ်းမနားကိုသွားဖို့ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးမှာ ရထားလာစီးရ
၍ အဖေကောအမေပါ ရန်ကုန်ကို လိုက်လာခဲ့ကြလေသည်။

မှော်ဘီကစိုက်ခင်းနဲ့အိမ်ကို အဘ ‘ရေချမ်း’ ကိုအပ်ခဲ့လိုက်
သည်။

‘ပုည’ တို့ရောက်လျှင် ‘စမ်းရေအေး’ ကိုသွားတွေ့မည်ဟု
ဂတိပေးခဲ့တာကြောင့် အဘ ‘ရေချမ်း’ က ပျော်ရွှင်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါ
သည်။

သူ ချစ်လှစွာသောသမီးလေးကို သူ မတွေ့ရပေမယ့် သူ့လို
ပင်ချစ်ကြသောသူတွေ သွားတွေ့ခွင့်ရလျှင်ပင် သူ ကျေနပ်ပါပြီ။

သူ သိချင်သမျှကို ‘ကိုရင်မောင်’ တို့လင်မယားလာလျှင် သူ
ပြန်မေးလိုက်ရုံပဲမို့ သူ ကျေနပ်စွာ နေရစ်ခဲ့လိုက်မိသည်။

‘ကိုရင်မောင်’ တို့လင်မယားကလည်း သမီးလေးကို သူတို့
ရဲ့သမီးအရင်းလေးလို ချစ်ကြသူတွေမို့ သမီးလေးတွေ့ရင်လည်း
ပျော်မှာပါလေ။ သူကတော့ အဝေးကသာ အတွေးဖြင့် ပျော်နေမည်။
စိတ်ကူးဖြင့်ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ‘ရေချမ်း’ ‘ကိုရင်မောင်’ တို့ပြန်လာတော့
ပိုစိတ်ဆင်းရဲသွားခဲ့ရပါသည်။

သမီးလေးက ‘ကိုရင်မောင်’ တို့လင်မယားကို လုံးဝထွက်မ
တွေ့ခဲ့ပါဘူး။

‘ကိုရင်မောင်’ တို့လင်မယားကိုတင်မက သူနဲ့တစ်တန်းထဲ

ကျောင်းအတူတက်ခဲ့တဲ့ ‘ပုည’ ကိုပါ မသိဘူးဟုပြောလွှတ်လိုက်သတဲ့။

‘ရေချမ်း’ မျက်ဝန်းတွင်မျက်ရည်များ စီးကျလာခဲ့ပါသည်။ သမီးလေးအဖေတို့ကို တကယ်ပဲစိမ်းသွားခဲ့ပြီပေါ့။ ဒါနဲ့များ အဖေတို့ဆီ ဘာကြောင့်စာရေးခဲ့ရတာလဲ။

တစ်ဖက်မှာ ‘ရေချမ်း’ ခံစားနေရနေချိန် ပျဉ်းမနားရှိရေဆင်းတက္ကသိုလ်ကို ရောက်နေတဲ့ ‘ပုည’ မှာလည်း ‘စမ်းရေအေး’ ကို နာကြည်းမုန်းတီးနေချိန်ပါ။

တကယ်ဆို ‘ပုည’ တို့လာတာကို ‘စမ်းရေအေး’ ထွက်မတွေ့သင့်ဘူးလား။

ခုတော့ ခြံစောင့်ကိုပဲ ပြောခိုင်းလိုက်သည်။ သူ မသိပါဘူးတဲ့။

အဖေတို့အမေတို့ကတော့ ခမ်းနားထည်ဝါလှသော ‘စမ်းရေအေး’ တို့ခြံကြီးကိုငေးကြည့်ကာ ‘စမ်းရေအေး’ အတွက်ကြည်နူးနေကြပေမယ့် ‘ပုည’ ရင်ထဲမှာတော့ ‘စမ်းရေအေး’ အပေါ် အမုန်းမိုးတွေ ရွာသွန်းနေမိပါသည်။

ပြန်ခါနီး ‘ပုည’ က ခြံစောင့်ကြီးကို မှာခဲ့လိုက်ပါသေးသည်။

“ နောက် ... ‘စမ်းရေအေး’ ရဲ့ဘဝမှာ ‘ပုည’ ဆိုတာဘယ်တော့မှမရှိစေရဘူးလို့ ‘စမ်းရေအေး’ ကိုပြောပေးပါ ”

ပြောပြီးပြီးချင်း သူ ခြံရှေ့ကလှည့်ထွက်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။ ရွာကို ‘စမ်းရေအေး’ ပို့ခဲ့သောစာတွေကိုလည်း တစ်စစစုတ်ဖြုတ်လိုက်မိသည်။

လူကိုပင် မုန်းတီးနာကြည်းမိမှတော့ ဒီစာတွေကိုရော သူဘာလို့ခင်တွယ်နေရအုံးမှာလဲ။

ဖြောင့်မှန်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အဖေကတော့ စဉ်းစားဉာဏ်ရှိသူပီပီ သူ့ကိုဖျောင်းဖျါပါသည်။

“ ‘စမ်းရေအေး’ ကို လူလေးကိုယ်တိုင်တွေ့ရတာမှ မဟုတ်တာဘဲ ... တခြားလူက ကြားဝင်ပြောတာဆိုရင်ကော လူလေးဘယ်လိုလုပ်မလဲ ”

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ‘ပုည’ ရင်ထဲမှာတော့ ‘စမ်းရေအေး’ ကို ထုတ်ထားခဲ့လိုက်ပါပြီ။

ယခု ရန်ကုန်ကိုရောက်နေတာကလည်း ကျောင်းကဆရာခိုင်းလိုက်၍ စာအုပ်လာယူပေးရတာပါ။ သူ လိုချင်တဲ့ပစ္စည်းလေးတွေလည်း မှာလိုက်တာကြောင့် ‘ပုည’ စီးတီးမတ်ထဲကိုဝင်အရှာ ‘စမ်းရေအေး’ တို့စုံတွဲဝင်လာတာကို တွေ့လိုက်ရတာဖြစ်ပါသည်။

‘စမ်းရေအေး’ က ‘ပုည’ ကိုမမြင်ပါ။ အရင်မြင်မိတဲ့ ‘ပုည’ မှာသာ ‘စမ်းရေအေး’ ကိုကျောခိုင်းရင်း စာအုပ်တွေကိုအရွေး ‘စမ်းရေအေး’ နဲ့ပက်ပင်းကိုဆုံမိကြတာပါ။

“ ‘ပုည’ ”

ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားတဲ့ ‘ပုည’ နောက်ကိုပြေးလိုက်ရင်း ‘စမ်းရေအေး’ မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲ၍လာခဲ့ပါသည်။

သူမ မှာတော့ တွေ့တွေ့ချင်း ဝမ်းတွေသာလိုက်ရတာ။ ‘ပုည’ ပုံစံကတော့ အေးအေးစက်စက် မာကြောကြောနှင့် ပြီးတော့ ‘စမ်းရေအေး’ ကိုလည်း အဖက်မလုပ်ချင်တဲ့ပုံစံမျိုးနှင့်ပါ။

‘စမ်းရေအေး’ ဘာတွေများ အပြစ်လုပ်ထားမိလို့ပါလဲ။

“ ‘ပုည’ ”

‘စမ်းရေအေး’ ငွေရှင်းကောင်တာတွင်ရပ်နေသော ‘ပုည’ အား ဆွဲခေါ်လိုက်မိပါသည်။

“ ပြော ... နင်ငါ့ကို ဘာလို့စကားမပြောတာလဲ... ငါ ပို့လိုက်တဲ့စာကောရလား ... အဖေကော နေကောင်းရဲ့လား”

လှပသားနားလွန်းသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်က သာမန်ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို အတင်းဆွဲကာ စကားတွေပြောနေတာကြောင့် လူတွေကလှမ်းကြည့်ကြပါသည်။

‘တာရာ’ ကိုယ်တိုင်လည်း လှမ်းအကြည့် ‘စမ်းရေအေး’ တို့အဖြစ်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရတာကြောင့် ကောင်တာရှိရာဆီ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။

‘ပုည’ က ‘စမ်းရေအေး’ ကိုင်းထားသော သူ့ လက်ကိုဆွဲဖယ်ကာ ‘စမ်းရေအေး’ အား ခပ်တည်တည် လှည့်ပြောလိုက်မိပါသည်။

“ ငါ ပြောတာနင်သိချင်ရင် နင်တို့အိမ်က ခြံစောင့်ကြီးကိုပြန်မေးကြည့်လိုက်ပေါ့... ငါ သွားမယ်”

“ မသွားရဘူး ... ငါ သိချင်တာတွေ နင်ဖြေပြီးတော့မှသွားရမယ်”

‘စမ်းရေအေး’ က ‘ပုည’ လက်ကိုအတင်းဆွဲကာအပြော ...

“ ကြယ်စင်’ ဘာဖြစ်တာလဲ”

‘တာရာ’ ဝင်မေးလိုက်မိတာဖြစ်ပါသည်။

ကိုကို ‘တာရာ’ ကိုမြင်လိုက်ကာမှ ‘စမ်းရေအေး’ မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာခဲ့ကာ ‘ပုည’ လက်ကိုကိုင်းထားတာလဲ ဖြုတ်ပစ်လိုက်မိပါသည်။

“ ဒါ မှော်ဘီတုံးက ‘ကြယ်စင်’ ရဲ့သူငယ်ချင်း ‘ပုည’ တဲ့ကိုကို ... ‘ကြယ်စင်’ တို့နဲ့ခြံချင်းကပ်ရက်နေလာခဲ့တာ ... အခုသူက ‘ကြယ်စင်’ ကိုစကားမပြောဘူး ... ‘ကြယ်စင်’ ကဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

‘တာရာ’ ‘ပုည’ ကိုလှမ်းအကြည့် ‘စမ်းရေအေး’ ရဲ့လက်မှ လွတ်သွားတဲ့ ‘ပုည’ က ကောင်တာတွင် ငွေရှင်းကာ ‘စမ်းရေအေး’ ကို တစ်ချက်လေးမှပင်လှည့်မကြည့်ဘဲ ထွက်ခွာသွားပါတော့ သည်။

“ ‘ပုည’ ... နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ ”

‘စမ်းရေအေး’ လိုက်ကာခေါ်ပေမယ့် ‘ပုည’ ရဲ့အသံကမာ ကျောလွန်းလှပါသည်။

‘ပုည’ ဒီလိုဖြစ်သွားအောင် သူမ ဘာအမှားတွေများ လုပ်ခဲ့ လို့လဲ။

လူတွေကြည့်နေပါလားဆိုတဲ့ အသိကိုပင် မေ့လျော့သွား လောက်အောင် ‘စမ်းရေအေး’ မျက်လုံးမှ မျက်ရည်တွေစီးကျလာ တာကြောင့် ...

“လာ ‘ကြယ်စင်’ ... ကားပေါ်မှာ သွားထိုင်နေနော်”

‘တာရာ’ ကောင်တာတွင် ဝယ်လာတဲ့ပစ္စည်းများနှင့် သူ့ ခရက်တစ်ကဒ်ကိုတင်ကာ ‘ကြယ်စင်’ ကို ကားရှိရာ အရင်ခေါ်လာ ခဲ့လိုက်ပါသည်။

‘ကြယ်စင်’ ပုံစံက ဝမ်းနည်းမှုပြေပျောက်ပုံ မပေါ်သေးပါ။ တသိမ့်သိမ့်သာ ရှိုက်ငိုနေသေးတာကြောင့် ‘တာရာ’ နှစ်သိမ့်လိုက် မိပါသည်။

“တိတ်ပါ ညီမလေးရယ် ... သူ ညီမလေးကိုအထင်လွဲနေ လို့ ဖြစ်မှာပါ”

အထင်လွဲရအောင် ‘စမ်းရေအေး’ ဘာလုပ်ခဲ့လို့လဲ။ စာလည်း ရေးခဲ့တာပဲမဟုတ်လား။ အဲ့ဒီရေးခဲ့တဲ့စာတွေကိုရော သူတို့ ပြန်ခဲ့လို့လား။

မင်းဦးမြေသူ

** ** * * *

၁၂၈

နောက်ထပ်လည်း 'စမ်းရေအေး' ဘက်က စာတွေထပ်ရေးခဲ့
တာပါပဲ။

ပြန်စာတွေ တစ်စောင်မှမရတဲ့အပြင် တွေ့ရတဲ့အခိုက်ကလေး
ကို ဝမ်းသာကြည်နူး ပြုံးပျော်ရမလားအောက်မှေပါတယ် 'ပုည' ချိုး
သွားတဲ့အချိုးက 'စမ်းရေအေး' ကို ပါးချသွားတာထက်ပင် ခံစားရ
ခက်လှတာမို့ 'စမ်းရေအေး' ခြုံးပွဲချသာ ငိုပစ်လိုက်မိပါတော့သည်။

** * * * *

ကြောင်ရှင်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အ ဝှ အ

တကယ်တော့ ဒီအဖြစ်အားလုံးကို ကြိုးကိုင်ကာ စီစဉ်ခဲ့သူက
'ဘုန်းထင်လင်း' ကိုယ်တိုင်ပါ။

သမီးလေးပထမဦးဆုံး စာထည့်လိုက်တာကို သူ မသိလိုက်
ပေမယ့် မှော်ဘီကစာတွေအားလုံး 'ဘုန်းထင်လင်း' လက်ထဲကို
ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

တကယ်ဆို သမီးလေးဘဝကို 'ကြယ်စင်' ဟု နာမည်ပြောင်း
လိုက်ပြီးကတည်းက 'ကြယ်စင်' ရဲ့ဘဝကို သူတို့ မိသားစုပဲပိုင်
သည်။

တခြားလူမပိုင်သလို ဆိုင်လည်းမဆိုင်ဟု သူ ခံစားမိသည်။

သူခံစားမိတဲ့အတိုင်းလည်း သမီးလေးနဲ့အရင်ကလူတွေရဲ့
အဆက်အသွယ်မှန်သမျှကို သူ ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်သည်။

ဖြောင်မှန်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အိမ်ကိုလိုက်လာတော့လည်း လုံးဝပေးမတွေ့ဘဲ သမီးလေးက လုံးဝမတွေ့ချင်တဲ့ပုံစံ ပြောခိုင်းလိုက်မိသည်။

တကယ်ဆို 'ရေချမ်း' ဆိုတာ သူတို့ရဲ့အလုပ်သမားရဲ့သားပါ။ သမီးလေးနဲ့ ဘာပတ်သက်စရာလိုတော့လို့လဲ။ 'ရေချမ်း' နဲ့ တောင် ပတ်သက်ဖို့မလိုတော့ဘူးဆိုလျှင် တခြားလူတွေဆို ပိုပြီး တော့တောင် ဝေလာဝေးပေါ့။

'စမ်းရေအေး' အိမ်ကိုပြန်ရောက်လာတော့ ဒယ်ဒီကိုဧည့်ခန်းတွင်းမှာ အဆင့်သင့်တွေ့လိုက်ရပါသည်။

'စမ်းရေအေး' ဒယ်ဒီကို ဘာမှမပြောဘဲ ခြံထဲဆင်းကာ ခြံစောင့်ဦးမူတူး' ကို အော်ခေါ်လိုက်မိပါသည်။

“ဦးမူတူး' ကော”

ဦးမူတူး' က ဘာတွေဖြစ်လာမှန်းမသိ၍ 'စမ်းရေအေး' ဆီကို အူယားဖားယား ပြေးလာရှာပါသည်။

“ ပြောပါ မမလေး ... ကျွန်တော်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

'တာရာ' ကတော့ ဘာမှမပြောဘဲ 'ကြယ်စင်' ကိုသာ ငေးကြည့်နေမိပါသည်။

'ကြယ်စင်' ဒေါသဖြစ်လောက်အောင်လည်း တစ်ဖက်ကခါးခါးသီးသီး အမူအယာဖြင့် ထွက်ခွာသွားသော ကောင်လေးကိုသာ မြင်ယောင်နေမိပါသည်။

ဘာတဲ့။ 'ကြယ်စင်လေး' ခေါ်လိုက်တာ 'ပုည' ဆိုလား ဘာလား ညာလား။

ရှုပ်အင်္ကျီအကွက်လက်တို၊ ဆိပ်ခွန်ပုဆိုး ညိုညိုလေးဖြင့် ကောင်လေးပုံစံက ဂျစ်ကန်ကန်မာကြောကြောပုံစံလေးပါ။ ဒီကောင်လေးကို 'ကြယ်စင်' က အတော်လေးပင် ခင်မင်တွယ်တာပုံရပါ

သည်။

စီးတီးမတ်မှ အိမ်ကိုပြန်လာရာလမ်းတလျှောက်လုံး ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ငိုကြွေးနေပုံက အတော်ကြီးကို စိတ်ထိခိုက် ခံစားလာရတဲ့ပုံပါ။

‘တာရာ’ ‘ကြယ်စင်လေး’ ကို နှစ်သိမ့်ချင်ပေမယ့် ဒီပြဿနာတွေရဲ့အရင်းအမြစ်ကို သူ မသိပါ။

စိတ်ရှုပ်ရှုပ်ဖြင့် အိမ်ကိုမောင်းအလာ အိမ်ထဲရောက်ကာမှ ‘ကြယ်စင်လေး’ ရဲ့ ဒေါသတွေပေါက်ကွဲ ထွက်လာခဲ့တာဖြစ်ပါသည်။

“ တလောက ကျွန်မဆီကို ... ဘယ်သူလာသေးသလဲ ”

‘ဦးမူတူး’ က တော်တော်နဲ့မဖြေလေပါ။ နီးရာဓားကို ကြောက်နေရုံနှင့် ခေါင်းငုံ့နေတာကြောင့် ...

“ ပြောလေ ... ကျွန်မဆီကို ရွာကဘယ်သူတွေလာသေးလဲ ”

“လင်မယားနှစ်ယောက်ရယ် ... ကောင်လေးတစ်ယောက်ရယ် လာပါတယ်”

“ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မက... ဘယ်သွားနေလို့လဲ ”

ထိုအချိန်တုန်းက ‘ကြယ်စင်’ အခန်းထဲမှာ စာဖတ်နေတာမို့ မသိလိုက်ပါ။

“ မမလေး အခန်းထဲမှာပဲရှိပါတယ် ... ဒါပေမယ့် သူဌေးက ပေးမတွေ့ရဘူးဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော်က ပြန်လွှတ်လိုက်ရပါတယ်”

‘စမ်းရေအေး’ ပါးပေါ် မျက်ရည်များ စီးကျလာခဲ့ပါသည်။

ကြည့်ပါဦး။ သူမကို တွေ့ချင်လွန်း၍ အဝေးကတစ်လှည့်ရ ရှာတဲ့ ‘ပုည’ တို့ကို ဒယ်ဒီမို့လုပ်ရက်လိုက်လေခြင်း။ တကယ်ဆို ‘စမ်းရေအေး’ အသက်ရှင်လာခဲ့ရတဲ့ ဘဝတလျှောက်လုံး ‘ပုည’ တို့

မင်းဦးမြေသူ

** ** * * *

၁၃၂

မိသားစုရဲ့ မေတ္တာတွေနဲ့ပါ လူဖြစ်လာခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ဒယ်ဒီ မသိလေရော့သလား။

“ ‘ပုည’ က... ဘာပြောသွားလဲ ”

“ ကောင်လေးနော် ... သူ့ဘဝမှာ ကောင်မလေးဘယ်တော့မှ မရှိစေရဘူးလို့ မှာသွားခဲ့တယ် ”

ဒါကြောင့် ‘စမ်းရေအေး’ ကိုအတွေ့ ‘ပုည’ ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်သွားခဲ့ရတာပဲနေမှာ။

တွေးလေ တွေးလေ ‘စမ်းရေအေး’ ဒေါသဖြစ်ရလေမို့ ဒယ်ဒီကို ရင်ဆိုင်ကာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြေရှင်းလိုက်မိပါသည်။

“ ဒယ်ဒီ ... သိပ် တရားလွန်တာပဲ ”

‘ဦးဘုန်းထင်လင်း’ က အဖြစ်မှန်တွေအကုန်လုံးကို ကြားပြီး ပြီမို့ သမီးဖြစ်သူကို တည်ငြိမ်အေးချမ်းစွာ ရင်ဆိုင်လိုက်မိပါသည်။

“ ဒယ်ဒီ ... ဘာ တရားလွန်လို့လဲ... ဒယ်ဒီ လုပ်တာ ဘာမှားနေလို့လဲ ”

“ တကယ်ဆို ‘ပုည’ တို့မိသားစုဟာ သမီးကိုတွေ့ချင်လွန်းလို့ အပေးကြီးကနေ တကူးတက လာကြရတာပါ ဒယ်ဒီ... ဘာလို့ သမီးနဲ့ပေးမတွေ့ခဲ့ရတာလဲ ”

“ ဒယ်ဒီ ဘာလို့ပေးမတွေ့ရသလဲဆိုရင် ... သူတို့နဲ့ သမီးနဲ့က ဘာပတ်သက်စရာလိုသေးလို့လဲ ... သူတို့ဟာသမီးရဲ့ ဘဝဟောင်းမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့သူတွေပဲ ”

‘စမ်းရေအေး’ လှောင်ပြုံးပြုံးကာ ဒယ်ဒီကိုပြန်ပြောလိုက်မိပါသည်။

“ ဒယ်ဒီက ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်လို့ ယူဆပေမယ့် သမီးရဲ့ရင်ထဲမှာတော့ သူတို့မိသားစုကော အဖေကောက ဘယ်တော့မှကျန်ရစ်

ကြောင်ရှင်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ခဲ့မယ့် သူတွေမဟုတ်ဘူး ... သမီးရှိနေသရွေ့ သူတို့ရှိနေကြမှာပဲ”

“ ဒယ်ဒီအဖို့မှာတော့ ... သမီးရှိနေတာဟာ ဒယ်ဒီတို့မိသားစုအတွက်ပဲ ... အခု ဒယ်ဒီရှာနေသမျှဟာလည်း နောင်တစ်နေ့ ဒယ်ဒီတို့မရှိတော့ရင် သမီးတို့အတွက်ပဲ ... အဲဒီတော့ ဒယ်ဒီ သမီးကိုပဲ သိတယ်... သမီးရဲ့ဘဝဟောင်းကလူတွေကို သိလည်း မသိချင်ဘူး ... သိလည်းမသိဘူး”

‘စမ်းရေအေး’ ဒယ်ဒီကိုကြည့်ကာ စက်ဆုပ်ရွံရှာသွားမိပါသည်။ ဒီလိုလူမျိုးက ‘စမ်းရေအေး’ ရဲ့ အဖေအရင်းတဲ့လား။

ရုပ်ကသာ ‘စမ်းရေအေး’ နဲ့ ခွဲမရအောင်တူနေပေမယ့် ဒယ်ဒီ ရဲ့စိတ်ဓါတ်ကတော့ ‘စမ်းရေအေး’ နဲ့ ဆန့်ကျင်စွာ မာကြော ပြတ်သား ရက်စက်လွန်းလှပါသည်။

တကယ်ဆို ‘စမ်းရေအေး’ လူဖြစ်လာတဲ့ ဆယ့်လေးနှစ်လုံးလုံးက အဖေနဲ့အမေရဲ့ရင်ခွင်ထဲမှာသာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတာပါ။ အမေဆုံးပါးသွားပြီးနောက်ပိုင်းကျ ပြန်တော့လည်း ‘ပုည’ ရဲ့မိဘတွေက သူတို့ရဲ့သမီးအရင်းလေးလို အရိပ်တကြည့်ကြည့်ဖြင့် ပြုစုစောင့်ရှောက်လာခဲ့ကြတာပါ။

တကယ်ဆို ဒီလိုလူတွေကို ‘စမ်းရေအေး’ မတွေ့သင့်ဘူးလား။ နည်းနည်းလေးတောင် စကားမပြောသင့်ဘူးလား။

“ ဒယ်ဒီ ... သိပ်လွန်တယ်”

ဒါကြောင့်သာပဲ ‘ပုည’ သူ့ကို ရက်ရက်စက်စက်ထားခဲ့ကာ ကျောခိုင်းထွက်ခွာသွားခဲ့တာ ဖြစ်ရပါမည်။

‘စမ်းရေအေး’ မျက်နှာကိုလက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ ရှိုက်ကာ ရှိုက်ကာ ငိုကြွေးလိုက်မိပါသည်။

ဧည့်ခန်းတွင်းက ‘စမ်းရေအေး’ တို့ရဲ့အဖြစ်ကြောင့် ‘မယ်

မယ်ဘုရား' ကော ဖိုးဖိုး ဖွားဖွားပါ ဧည့်ခန်းထဲကို ရောက်လာခဲ့ ကြပါသည်။

“ဘယ်လို ...ဖြစ်လာခဲ့ကြတာလဲကွယ်”

‘မယ်မယ်ဘုရား’ က ရင်ဘတ်ကိုဖိကာမေးသလို ဖိုးဖိုး ဖွားဖွားကလည်း မေးလာတာကြောင့် ‘တာရာ’ သူ သိသမျှကို ပြန် ပြောပြနေမိပါသည်။

ဒီကောင်လေးက ‘ကြယ်စင်’ ရဲ့ သူငယ်ချင်းတဲ့လား။ သူ ငယ်ချင်းလို့သာဆိုနေပေမယ့် ‘ကြယ်စင်’ မျက်ဝန်းမှ သံယောဇဉ် က သူငယ်ချင်းအဆင့်ထက် ပိုနေတာကို ‘တာရာ’ အကဲခတ်မိပါ သည်။

‘ကြယ်စင်’ ဘက်ကပိုနေသလို ကောင်လေးဘက်ကကော မပိုနိုင်ဘူးလား။

အခြေအနေတွေ အဆင့်အတန်းတွေ ကွာခြားလွန်းတာမို့ ကျောခိုင်းသွားတဲ့ သဘောများလား။

‘တာရာ’ အမြင်မှာတော့ ‘ကြယ်စင်’ နဲ့စကားပြောဖို့ တန် ပင်မတန်။

အခု ‘တာရာ’ ရှေ့မှာထိုင်နေတဲ့ ‘ကြယ်စင်’ ဆိုတာက ဟိုး မိုးကောင်းကင်အမြင့်မှာ လှပစွာတည်ရှိနေတဲ့ ငွေကြယ်စင်လေး တစ်ပွင့်လို့ လှပသားနားတောက်ပလွန်း သူလေးတစ်ယောက်ပါ။

ဒါကိုများ ‘ကြယ်စင်’ က ဝမ်းပမ်းတနည်း ငိုနေတယ်ဆို တော့ ‘တာရာ’ ပဲ ‘ကြယ်စင်’ ကို ဖျောင်းဖျလိုက်မိပါသည်။

“တိတ်ပါ ‘ကြယ်စင်လေး’ ရယ်... ဒယ်ဒီက သူတို့နဲ့ပေး မတွေ့တာကလည်း ‘ကြယ်စင်လေး’ ကို စိတ်အနှောက်အယှက် ဖြစ်မှာစိုးလို့ပဲ နေမှာပါ... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ဒယ်ဒီ”

ကြောင်ရှင်ကောင်စာအုပ်တိုက်

‘ဦးဘုန်းထင်လင်း’ ရောယောင်ကာ ခေါင်းညိမ့်လိုက်မိပါသည်။

တကယ်ဆို လုံးဝကိုမပတ်သက်စေချင်တော့တာပါ။ ‘ပုည’ ဆိုတဲ့ ကောင်လေးရေးလိုက်တဲ့စာထဲမှာ သမီးကိုသူတစ်နေ့ရအောင် ယူမယ်ဆိုတာပါလိုက်သေးသည်။

‘ဦးဘုန်းထင်လင်း’ မဲ့မဲ့ကြီး ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ အမဲရိုးနှယ်ဟင်းအိုးမှအားမနာ...

သူ့လို သူ့ဌေးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ သမီးကို ဒင်းလိုဘာမဟုတ်တဲ့ တောကကောင်က ရအောင်ယူလို့ရမတဲ့လား။

ယူဖို့မပြောနဲ့ ခြံထဲတောင် သူ့ အဝင်မခံခဲ့တာ ဘယ်နှယ်ရှိစ။

အခု သမီးသူ့ကို စိတ်ဆိုးလည်း ခဏပေါ့။

အချိန်တွေကြာလာလျှင် သမီး ဒီ ‘ပုည’ ဆိုတဲ့ ကောင်လေးကို မေ့သွားမှာ သေချာပါသည်။

‘ဘုန်းထင်လင်း’ ဧည့်ခန်းထဲက ထွက်ခွာသွားချိန် ‘စမ်းရေအေး’ သူ့အခန်းထဲကို ပြေးဝင်လာကာ ခုတင်ပေါ် ဝမ်းလျှားထိုးမှောက်အိပ်ရင်း ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကြေကွဲစွာ ရှိုက်ငိုလိုက်မိပါသည်။

ခုဆို အဖေတစ်ယောက် ‘စမ်းရေအေး’ ကို ဘယ်လောက်များ နာကြည်းနေရှာမလဲ။

“သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါ အဖေရယ်... သမီး တစ်နေ့ အဖေဆီကို ပြန်ဖြစ်အောင် ပြန်လာခဲ့မှာပါ”

သည်အတွေးကို တွေးမိတဲ့နောက် ‘စမ်းရေအေး’ စိတ်တွေ ပြန်လည်ကာ ကြည်လင်လန်းဆန်းလာခဲ့ပါသည်။

ယခုအချိန်က မိဘလက်အောက်မှာ ပညာသင်နေတုန်းဆိုတော့

မင်းဦးမြေသူ

** ** * * *

၁၃၆

သူတို့ချုပ်ခြယ်တာကို 'စမ်းရေအေး' လိုက်နာရမှာ သေချာသည်။

'စမ်းရေအေး' ပညာပြည့်စုံသွားပြီဆိုလျှင်တော့ ဒယ်ဒီတို့
'စမ်းရေအေး' ကို ဘယ်လိုတားမလဲ။

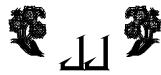
ဒယ်ဒီတို့တားလည်း 'စမ်းရေအေး' အဖေဆီကို မရောက်
ရောက်အောင် ပြန်သွားမည်။

'ပုည' နဲ့ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ပြန်တွေ့မည်။ ဒယ်ဒီတို့ ဘာလုပ်
အုံးမလဲ။

'စမ်းရေအေး' အချိန်တွေကို အမြန်ဆုံးကုန်ဆုံးစေချင်ပါပြီ။

** * * * *

ကြောင်ရှင်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ ‘ကြယ်စင်’ ညီမလေး မနက်စာ စားရအောင် ”

မနက်ဖက် ‘ကိုကိုတာရာ’ လာနှိုးသည့်အချိန် ‘ကြယ်စင်’ အဆင်သင့် ဖီးလိမ်းပြင်ဆင်ပြီးနေပါပြီ။

အားလုံးက မနေ့က အရှိန်ဖြင့် ‘ကြယ်စင်’ စိတ်ကောက်ကာ မနက်စာ လာမစားဘဲ နေမည်ဟု ထင်နေကြပေမယ့် ‘ကြယ်စင်’ လှလှပပလေး ဝတ်စားကာ ထွက်လာတော့ အံ့သြနေမိကြပါသည်။

‘စမ်းရေအေး’ စိတ်ထဲမှာတော့ ကိုယ့်အကြံနှင့်ကိုယ် ကြံပြီး သားပါ။

သူမလည်း ကားမောင်းတတ်နေပြီပဲ။ ရန်ကုန်နှင့်မှော်ဘီ ဘယ်လောက် ဝေးတာလိုက်လို့ သူမအဖေဆီကို လိုက်သွားလိုက်မည်။

သည်အကြံတွေနှင့် လှလှပပပြင်လာတဲ့ ‘စမ်းရေအေး’ ကို ဒယ်ဒီက လှမ်းပြောလိုက်ပါသည်။

ဖြောင်မှန်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“သမီးကို ဒယ်ဒီပြောစရာရှိတယ်... မနေ့ထဲက ပြောမလို့ဟာ ပြဿနာဖြစ်သွားလို့ မပြောလိုက်ဘူး”

‘စမ်းရေအေး’ ဘာမှ မပြောဘဲ ကာဖီကိုသာ ငုံ့သောက်နေ လိုက်ပါသည်။

“သမီးရဲ့ ဆန်နီစူပါဆလွန်းလေးက ကဂျီကချောနဲ့မို့ ရောင်း လိုက်တော့မယ်... သမီးအတွက် ဒယ်ဒီ မာစီဒီးကားအသစ်တစ်စီး မှာထားတာ ခုရောက်လာပြီ... ဒရိုင်ဘာလဲ အသင့်ပဲ”

“သမီးဖာသာလည်း မောင်းတတ်နေတာပဲ”

‘စမ်းရေအေး’ အထွန့်တက်မိတော့ ...

“သမီးရဲ့ ကျောင်းစာတွေက ပိုအရေးကြီးလာပြီလေ ဒါ ကြောင့်ပဲ”

အမှန်မှာ ‘စမ်းရေအေး’ ကို တစ်ယောက်တည်း လွှတ်ရမှာ စိတ်မချ၍ ဒယ်ဒီ အကွက်ဆင်လိုက်တယ်ဆိုတာ ‘စမ်းရေအေး’ မသိဘဲ နေပါ့မလား။

အေးလေ... ဒယ်ဒီလက်အောက်မှာ နေတုန်းတော့ ဒယ်ဒီ ချယ်လှယ်ကြိုးကိုင်သမျှကို ‘စမ်းရေအေး’ ခံနေရအုံးမှာပါပဲ။

နောင်တစ်နေ့ ဒယ်ဒီလက်အောက်က လွတ်တော့မှာ ‘စမ်း ရေအေး’ သဘောပေါ့။

နောင်တစ်နေ့ သူမရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အကောင်အထည် ဖော်နိုင်ဘို့ သူမကြိုးစားရမည်။

‘စမ်းရေအေး’ ဒယ်ဒီကို ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ စာအုပ်တွေပိုက် ကာ တိုက်ရှေ့ကို ထွက်အလာ လှပခမ်းနားသော နက်ပြာရောင် မာစီဒီးကားအသစ်စက်စက်ကြီးတစ်စီး သူမရပ်နေရာရှေ့ကို ညက် ညောစွာ လျှောက်နဲ့ ထိုးဆိုက်လာပါသည်။

ကားမောင်းလာတဲ့ ဒရိုင်ဘာက သူ့ကားတံခါးကို ဖွင့်ကာ

ကပျာကယာ ဆင်းလာရင်း ‘စမ်းရေအေး’ ထိုင်မဲ့ နောက်ဖက်က ကားတံခါးကို ရှိကျိုးစွာ ဖွင့်ပေးပါသည်။

အများအမြင်မှာ ‘စမ်းရေအေး’ ရဲ့ဘဝက အထင်ကြီးစရာ၊ လေးစားစရာ၊ အားကျဂုဏ်ယူကျေနပ်နှစ်သက်ဖွယ် ဖြစ်နေမှာ သေချာနေပေမယ့် ‘စမ်းရေအေး’ အတွက်ကတော့ နည်းနည်းလေးမှကို မကြည်နူး၊ မသာယာမိပါ။

ဒီလို အဆောင်အယောင်တွေ ဒီလိုအခမ်းအနားတွေက ‘စမ်းရေအေး’ ရဲ့ နဂိုမူလစိတ်ကို ပြောင်းလဲလာအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သည်မှ မဟုတ်ချေဘဲ။

‘စမ်းရေအေး’ စိတ်ထဲမှာ ငယ်စဉ်က လွတ်လပ်စွာ ကျောင်းသွားခဲ့ရတဲ့ဘဝကိုသာ ပြန်လည်ကာ လွမ်းမောနေမိပါသည်။

ခုဆို ဒရိုင်ဘာက ‘စမ်းရေအေး’ ကို ကျောင်းကိုပို့ရုံတင် မဟုတ်ပါ။ ကျောင်းမှာပါ တစ်နေ့ကုန် ထိုင်စောင့်နေတဲ့ အလုပ်ကို ပါ လုပ်နေရပါသည်။

တစ်ခါတစ်လေ ‘စမ်းရေအေး’ ဘဝကို ဒီလောက်တောင် ချုပ်ခြယ်လွန်းတဲ့ ဒယ်ဒီကို ထားခဲ့ကာ အဖေ့ဆီကို ထွက်ပြေးချင်စိတ် ပေါက်မိပေမယ့် ဒီလိုထွက်ပြေးလည်း ခဏပဲ လွတ်မှာကို ‘စမ်းရေအေး’ သိပါသည်။

သူမလွတ်မြောက်ချင်တာ တစ်ဘဝလုံးအတွက် လွတ်မြောက်ချင်တာပါ။ ဒီတော့ အောင့်အီးကာ သူမစာကို ပိုကြိုးစားဖြစ်သည်။

ဒီလိုအခန်းတွင်းက မထွက်ဘဲ ကြိုးစားပြန်တော့လည်း နွားနို့လာပို့သလို၊ မုန့်လာပို့သလိုနှင့် ခိုင်းတဲ့ကောင်မလေးတွေကို ဒယ်ဒီက ‘စမ်းရေအေး’ အား အကဲခတ်ခိုင်းတတ်ပါသည်။

ယုတ်စွအဆုံး သူငယ်ချင်းနဲ့ ဖုန်းပြောတာကအစ ဒယ်ဒီလိုက်လံစစ်ဆေးနေလေတော့ ‘စမ်းရေအေး’ နေရတာ မလွတ်လပ်

တော့ပါ။ ဒီလိုမလွတ်လပ်လေ ‘စမ်းရေအေး’ ဒယ်ဒီကို ပိုမုန်းတီးမိလေပါ။

အဖေဆိုတာ သားသမီးကို ငွေကြေးပြည့်စုံအောင် ထားပေးရုံလေးနဲ့ တာဝန်ကျေပြီလို့ ယူဆလို့ရစတမ်းလား။

သားသမီးကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားပေးဖို့ကော မလိုအပ်ဘူးလား။

ဒယ်ဒီနဲ့ယှဉ်လေ အဖေ့ရဲ့ အကြင်နာ၊ အယုယတွေကို ‘စမ်းရေအေး’ ပိုမိုကာ အောက်မေ့သတိရတမ်းတမိလေပါ။

‘စမ်းရေအေး’ က အဖေ့လက်ထဲမှာနေလျှင် ဆင်းရဲပင်ပန်းမှာ စိုး၍ သူခံစားနေရတာတွေကို ကြိတ်မှိတ်မြို့သိပ်ကာ မြို့ကို ထည့်လိုက်တာကလည်း အဖေ့ရဲ့ ကြီးမားလှသော မေတ္တာတွေပါ။

သွေးမတော်၊ သားမစပ်သော်လည်း တကယ့်မိဘအရင်းအချာလို ‘စမ်းရေအေး’ ကို ချစ်နိုင်လွန်းသော အဖေ့မေတ္တာကို သတိရလေ။ ‘စမ်းရေအေး’ ဖခင်အရင်းကို မုန်းတီးမိလေပါ။

ဒယ်ဒီကို မုန်းတီး၍လည်း ‘စမ်းရေအေး’ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် အခန်းအောင်းကာ စာကျက်နေဖြစ်တာပဲ များသည်။

တစ်ခါတလေ အပြောင်းအလွဲအဖြစ် စာဖတ်သည်။

‘မြေကမ္ဘာ’ ဆိုသော စာရေးဆရာရဲ့ စာပေတွေကို ‘စမ်းရေအေး’ နှစ်သက်သည်။

လုံးချင်းဝတ္ထုမထွက်သေးဘဲ ဝတ္ထုတိုလေးတွေသာ အရေးများပေမယ့် သူဝတ္ထုတိုလေးတွေက ‘စမ်းရေအေး’ ရဲ့စိတ်ကို လှုပ်ရှားနှိုးညှံစေသည်။

ပြီးတော့ သူရေးတဲ့ ဝတ္ထုတိုလေးတွေက ‘စမ်းရေအေး’ ရဲ့ ဘဝနဲ့ခပ်ဆင်ဆင်တူလေသည်။ အထူးသဖြင့် ‘မြေကမ္ဘာ’ ရေးသော ဝတ္ထုတို တစ်ပုဒ်တွင် ဇာတ်လိုက်မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးခွဲခါနီး

ကြောင်ရှင်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဇာတ်လိုက်မင်းသားက မင်းသမီးကို ဆူးပန်းအိုးလေး ပေးလိုက်
တာကအစ တူလေသည်။

‘မြေကမ္ဘာ’ သည် ‘ပုည’ များလား။ ‘စမ်းရေအေး’ နှင့် မခွဲခင်
ထဲက ‘ပုည’ စာတိုပေစလေးတွေ ရေးနေတာ ‘စမ်းရေအေး’ သိထား
သည်။

သည်အတွေးဝင်ရောက်လာထဲက ‘စမ်းရေအေး’ ‘ပုည’ ကို
တွေ့ချင်စိတ်က ချုပ်ထိန်း၍ မရလေပါ။

‘မြေကမ္ဘာ’ ဝတ္ထုပါရာ မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကို သွားစုံစမ်းကြည့်
တော့ စာရေးဆရာက နယ်မှလာကာ စာမူလာပေးတာတဲ့။

စာရေးဆက်သွယ်ချင်လျှင် မဂ္ဂဇင်းတိုက်လိပ်စာနဲ့ ရေးပို့ကာ
စာရေးဆရာလာလျှင် ပေးပေးပါမည်တဲ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ‘စမ်းရေအေး’ မဂ္ဂဇင်းတိုက်လိပ်စာနဲ့လည်း
စာတွေရေးဖြစ်သည်။

‘ပုည’ ဟုတ်လား မဟုတ်လားလည်း မသိတာကြောင့် သူမ
နာမည် ‘စမ်းရေအေး’ ဆိုတာကိုလည်း မရေးဖြစ်ပါ။

‘ဆရာမြေ’ နဲ့ ‘ရေ’ ဟုသာ နာမ်စားသုံးကာ သူငယ်ချင်းတစ်
ယောက်လိပ်စာနှင့် စာအဆက်အသွယ် လုပ်ခဲ့မိပါသည်။

ခုဆို ‘မြေ’ ဆီက ပြန်စာနှစ်စောင်တိတိပင် လက်ခံရရှိခဲ့ပြီး
ပါပြီ။

အိမ်ပြန်ရောက်တာနှင့် ‘စမ်းရေအေး’ စာကျက်လျှင်ကျက်
မကျက်လျှင် ‘မြေကမ္ဘာ’ ဆီက စာလေးတွေ ဖတ်ရတာ စိတ်ချမ်း
သာသည်။

သည်လို စိတ်ချမ်းသာစရာ ဘဝကိုသာ မရရှိလျှင် ဒယ်ဒီရဲ့
ချုပ်ခြယ်မှုအောက်မှာ ‘စမ်းရေအေး’ ၏ ဘဝက သေဖို့သာ ရှိပါ
တော့သည်။

ကြောင်ရှင်ကောင်စာအုပ်တိုက်

‘ကိုကိုတာရာ’က ‘စမ်းရေအေး’ကို ဖျောင်းဖျာကာ ဘယ်လိုပဲ အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ပါစေ ‘ကိုကိုတာရာ’ သည် ဒယ်ဒီ ပုံသွင်းထားသော ပန်းပုရုပ်လေးတစ်ရုပ်မျှသာပါ။

ဒီ ပန်းပုရုပ်လေးဆီက ဘယ်လောက်ပဲ အကြင်နာတွေလာ လာ၊ ထိုအကြင်နာအားလုံးက ဒယ်ဒီတို့ အလိုကျ ပုံသွင်းထားတဲ့ အကြင်နာတွေသာမို့ ‘စမ်းရေအေး’ မလိုလားပါ။

‘စမ်းရေအေး’ လိုချင်တာ ငယ်စဉ်တုံးကလို လွတ်လပ်ပျော် ရွင်ရတဲ့ ဘဝမျိုးကိုပါ။

ဒီဘဝမျိုးကို ပြန်လည်ရရှိဖို့က ဒယ်ဒီတို့လက်အောက်က လွတ်မှကိုဖြစ်မှာမို့ ‘စမ်းရေအေး’ စာကိုသာ ပိုကြိုးစားဖြစ်ပါသည်။

ဆရာဝန်ဘွဲ့မြန်မြန်ရလျှင် ဒယ်ဒီလက်အောက်ကလွတ်ကာ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်နိုင်မည်။

ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်နိုင်လျှင် မှော်ဘီက အဖေတို့ဆီကို သွားလို့ရမည်။

သည်အတွေးများဖြင့် ‘စမ်းရေအေး’ ဒယ်ဒီကို ရှောင်ကာ ဒယ်ဒီက အဖေ့ကို ပိုမုန်းတီးလေပါ။

** ** * * *

တကယ်ဆို သမီးလေး 'ကြယ်စင်' က သူ့သွေးသား
စစ်စစ်ပါ။

သူ့သွေးစစ်စစ်မို့သာ သူ့ရုပ်နှင့်ခွဲမရအောင် ချွတ်စွပ်တူနေပါ
လျှက် ဘာမဟုတ်တဲ့ အဖေအတု 'ရေချမ်း' လိုကောင်ကို တမ်းတ
လွမ်းပြနေတာကလည်း 'ဘုန်းထင်လင်း' ရဲ့နှလုံးသားကို ဓါးတုံး
တုံးနှင့် လှီးဖြတ်နေသလို ခံစားရခက်လှပါသည်။

အမှန်စင်စစ်ဆိုလျှင် သမီးနဲ့ 'ရေချမ်း' က ဘာဆိုင်လို့လဲ
'အေးမြ' ကိုယ်ဝန် နှစ်လကျော်လို့ သုံးလကြာမှာ လက်ထပ်ခဲ့တာ
ဆိုတော့ သမီးတစ်ကိုယ်လုံးရှိ လည်ပတ်နေတဲ့ သွေးအားလုံးက ရေ
မရောတဲ့ သူ့သွေးစစ်စစ်တွေချည်းပါ။

ဒါကြောင့်မို့ ရုပ်ပဲ ကြည့်မလား၊ ဉာဏ်ပညာခြင်းပဲ ယှဉ်မ
လား။

ဘယ်လိုပဲယှဉ်ယှဉ် 'ဘုန်းထင်လင်း' ရဲ့ သွေးပါလို့သာ ရုပ်

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မှာကော၊ ဉာဏ်ပညာမှာပါ ‘ရေချမ်း’ ဘယ်လို ယှဉ်မရအောင် နောက်
ကောက်ကျ ကျန်နေရစ်ခဲ့တာပေါ့။

‘ရေချမ်း’ ရဲ့သွေးသာဆို သမီးပုံစံက ဒီလိုကြွေရုပ်လေးလို
လှပနေမှာလား၊ မဲမဲညစ်ညစ် ထူထူအအနဲ့ ဆိုးလိုက်မဲ့ရုပ်၊ တုံး လိုက်မဲ့
ဉာဏ်ပညာ။

ခုဆို မယ်မယ်ဘုရားတင်မက ဒယ်ဒီတို့ မာမီတို့ကပါ သူ
တို့ရဲ့ အမွေအားလုံးကို ဆက်ခံမည့် သမီးလေးအဖြစ် အသိအမှတ်
ပြုထားကြသည်။ အရေးထားဆက်ဆံခဲ့ကြသည်။

သမီးလေး ကျောင်းပြီးလျှင်ပင် သား ‘တာရာ’ နဲ့ လက်ဆက်
ပေးကာ သူတို့လူကြီးအားလုံး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းခွင့် အသီးသီးမှ
အနားယူဘို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီး ကြပါပြီ။

အဲဒီလောက်အောင် သမီးလေးအပေါ် သူတို့အရေးထား
ထားပါလျှက် သမီးလေးက သူတို့ရဲ့ အချစ်တွေအားလုံးကို ဥပက္ခာ
ပြုကာ ဖခင်အရင်းမဟုတ်တဲ့ ‘ရေချမ်း’ လိုအကောင်ကို လွမ်းပြနေ
တာကလည်း ‘ဘုန်းထင်လင်း’ ကို စော်ကားနေတာနဲ့ တူမနေဘူး
လား။

ဒီလိုဖြစ်လာအောင်လို့လဲ ‘ရေချမ်း’ က တမင်အကွက်ဆင်
ကာ ‘ပုည’ တို့ သားအဖကို ရန်ကုန်ကို လွှတ်လိုက်တာ မဖြစ်နိုင်
ဘူးလား။

ဒီသားအဖတွေလာတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ကာ သမီးက သူ့ကို
မခေါ်မပြောဘဲ နေလာတာ တစ်နှစ်ကျော်ခန့်ပင် ကြာမြင့်ခဲ့ပါပြီ။

ပထမ သမီးစိတ်ပြေသွားလောက်လျှင် ‘ဘုန်းထင်လင်း’ ကို
ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ခေါ်ကာ ယခင်ကလို နွေးနွေးထွေးထွေး ပြန်ဆက်
ဆံလာလိမ့်မည်ဟု ‘ဘုန်းထင်လင်း’ မျှော်လင့်မိပေမယ့် သမီးနဲ့
ဆက်ဆံတဲ့အခါတိုင်း သမီးရဲ့ အေးစက်စက်နဲ့ မထုံတတ်တေး

ကြောင်ရှင်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အမူအယာတွေက ‘ဘုန်းထင်လင်း’ ရဲ့ အသဲကို အပ်နဲ့ ဆွသလို နာကျင်စွာ ခံစားရခက်စေပါသည်။

ဒီလိုခံစားရခက်တိုင်း ‘ဘုန်းထင်လင်း’ ‘ရေချမ်း’ ကိုပဲ အမှုန့်အဖြစ် ခြေပစ်လိုက်ချင်မိပါသည်။

တကယ်ဆို သမီးကို ရွာက အပြီးအပိုင်ခေါ်လာပြီးထဲက နောက်ထပ်လုံးဝ မပတ်သက် မဆက်ဆံဘို့ မှာထားခဲ့ပြီးသားပါ။

ဒါကို ဒီကောင် လူလည်ကျကာ ‘ပုည’ တို့ မိသားစုကို စေလွှတ်ပြီး သတိရအောင် အကြံအဖန် လာလုပ်ခိုင်းခဲ့လေသည်။

ခုတော့ဖြင့် ဒီကောင်ကြောင့် သမီးလေးနဲ့ ‘ဘုန်းထင်လင်း’ တို့ စိတ်ဝမ်းကွဲခဲ့ကြရပါသည်။

နောက်နောင် ဒီကောင် သမီးလေးနဲ့ လုံးဝ လာမပတ်သက်ရလေအောင် သူ မှော်ဘီကို လိုက်သွားကာ အပြတ်ပြောမှ ဖြစ်တော့မှာမို့ မနက်ဖြန်ပဲ လိုက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပါသည်။

သူမသွားလျှင် သူ့အလစ်မှာ သမီးလေး မှော်ဘီကို ထွက်ချင်ထွက်သွားနိုင်သည်။

‘ရေချမ်း’ နဲ့ သားအဖချင်း ပြန်တွေ့လို့ကတော့ သူ့သမီးလေး သူတို့ဆီကို ပြန်လာချင်မှာ လာတော့မှာ သေချာသည်။

သူ သမီးလေးကို မဆုံးရှုံးပါရစေနဲ့။ ‘ကြယ်စင်’ ဟာ သူ့ဘဝရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော မျိုးဆက်လေးဖြစ်၍ သူ့အတွက် အရေးပါသလို သူတို့မိသားစုကြီး တစ်ခုလုံးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော အမွေဆက်ခံပိုင်ခွင့်ရှိသူပါ။

သည် အခြေအနေကို ရောက်မှ သူ သမီးလေးကို လုံးဝ အဆုံးရှုံး မခံနိုင်တော့ပါ။

ဖြစ်နိုင်လျှင် မိသားစုအားလုံး နိုင်ငံခြားကို ပြောင်းနေလျှင် နေမည်။ သမီးလေးကိုတော့ ‘ရေချမ်း’ နှင့် လုံးဝ မပတ်သက်စေ

ဖြောင့်မှန်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မင်းဦးမြေသူ

** **
* * *

၁၄၆

ချင်တာမို့ 'ဘုန်းထင်လင်း' သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း မနက်စောစော
ထကာ မှော်ဘီကို ထွက်လာခဲ့လိုက်ပါသည်။

** **
* * *

ကြောင်စင်ကောင်စာအုပ်တိုက်

သေသေချာချာတွက်ကြည့်လျှင် သည်နေ့က ‘စမ်းရေအေး’ ဆိုတဲ့ သူရဲ့သမီးလေး သူ့ဘဝထဲက လုံးဝထွက်ခွာသွားခဲ့တာ သုံးနှစ်ကျော်လို့ လေးနှစ်ထဲကို ချည်းနှင်းဝင်ရောက်လာခဲ့သောနေ့ပါ။

စထွက်သွားတည်းက သမီးလေး သူ့ကိုသတိရတယ် မရဘူးဆိုတာကို မသိပေမယ့် သူ့မှာတော့ ကျန်ရစ်ခဲ့ရသူပီပီ စားလည်း သည်စိတ်၊ သွားလည်း သည်စိတ်ဖြင့် လူက ပိန်ချုံးလာခဲ့တာ ကြာခဲ့ပါပြီ။

အိမ်နီးခြင်းဖြစ်တဲ့ ‘ကိုရင်မောင်’ က သူ့ကို အမြဲလို သတိပေးပါသည်။

“သမီးလေး ‘စမ်းရေအေး’ ရန်ကုန်ကို လိုက်သွားတာ ခင်ဗျားကို ခွဲသွားချင်လို့မှ မဟုတ်ဘဲ ‘ကိုရေချမ်း’ ရယ်... သူ့ဘဝရှေ့ရေး

ဖြောင်မှန်ကောင်စာအုပ်တိုက်

က ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား... ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ဘဝက ဘယ်
လောက်ပဲ ကြိုးစား ကြိုးစား ဘယ်လောက်ထူးလာမှာမို့လို့လဲ...
ဟိုမှာဆိုရင် ခင်ဗျားသမီးက အစားကောင်း အသောက်ကောင်းတွေ
စားပြီး ဒီမှာနေတာထက်ကို အရမ်းကို သားနားနေမှာပါ...
ကျောင်းဆိုလည်း အကောင်းဆုံးကျောင်းကို အကောင်းဆုံးကားနဲ့
ထားပေးထားမှာ”

“ဟုတ်မှာပါ... ဒီမှာသာနေရင် ကျောင်းရောက်ဖို့ သမီးလေး
လိုင်းကားတိုးပေးစီးရအုံးမှာ”

သူ့မျက်စိရှေ့မှာပင် ‘ပုည’ ကျောင်းကို ဘယ်လိုသွားရ
တယ်ဆိုတာ ‘ရေချမ်း’ တွေ့နေရတာပဲလေ။

“သမီးလေး ခုလိုပါသွားတာပါပဲ ကောင်းပါတယ်... ‘ကိုရင်
မောင်’ ရယ်... တကယ်လို့ သမီးလေးဆယ်တန်းအောင်ခဲ့ရင်
တောင် ကျုပ် အခြေအနေနဲ့ကျောင်းထားဖို့တောင် လွယ်မှာမဟုတ်
ဘူး”

“အဲ့ဒါပြောတာပေါ့ ‘ကိုရေချမ်း’ ရဲ့... နဂိုထဲက ‘စမ်းရေအေး’
ကစာတော်ပြီးသား... ဆေးကျောင်းဝင်တယ်ဆို... ခင်ဗျား ဘယ်
နှယ့်လုပ်မလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်... ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်... ဒါပေမယ့်
သတိရတာကတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

သတိရတိုင်း အရက်ကိုအဖော်ပြု၍ ‘ရေချမ်း’ ရုပ်က အသက်
ငယ်ငယ်ဖြင့် အိုစာနေလေပြီ။

“သောက်တာလဲ သောက်ပေါ့ ‘ကိုရေချမ်း’ ရယ်... ဒါပေ
မယ့် ခင်ဗျားဒီလိုဖြစ်နေတယ်ကြားရင် သမီးလေးကော စိတ်ချမ်း
သာနိုင်ပါ့မလား... စာကို ဖြောင့်ဖြောင့်သင်နိုင်ပါ့မလား”

“ဟုတ်တယ်နော်... သမီးက ကျွန်တော်အရက်သောက်မှာ

သိပ်စိုးရိမ်တာ... ကျွန်တော် မသောက်တော့ပါဘူး ‘ကိုရင်မောင်’ ရယ်”

အရက်ကိုနေ့စဉ် သောက်နေရာမှ ရုတ်တရက်ဖြတ်လိုက် တော့ လူကယူပစ်လိုက်သလို ပိန်ချုံးကျသွားခဲ့ပါသည်။

‘ပုည’ က သူ့ဦးကြီး ‘ရေချမ်း’ ကိုကြည့်ကာ ဂရုဏာဒေါ သောဖြင့် ပြောရှာပါသည်။

“ဦးကြီးကသာ ‘စမ်းရေအေး’ အတွက် ခံစားဖြစ်နေရတာ... သူကတော့ သတိတောင်ရမယ်မထင်ပါဘူး... သူ သတိရရင် စာရေး မှာပေါ့”

“လူလေးရယ်... ရန်ကုန်ဆိုတာ အဖေတို့တောနဲ့တူတာမှ မဟုတ်တာ ... အဖေတို့တောမှာ လည်စရာပတ်စရာဘာရှိလို့လဲ... ရန်ကုန်မှာဆိုတာ ရပ်ရှင်ရုံတို့... ပန်းခြံတို့ ကစားကွင်းတို့ဆိုတာ စုံမှစုံ... အဲဒီတွေကိုမသွားဘဲ စာကျက်မယ်ဆိုရင်တောင် နံမည်ကြီး ကျူရှင်တွေ ဆိုတာ ပုံလို့... ‘စမ်းရေအေး’ ဟာ စာကြိုးစားတဲ့ ကလေးမလေးပါ သားရယ်”

အဖေ့ရဲ့စကားကြောင့် ‘ပုည’ ငြိမ်နေလိုက်မိပါသည်။

‘စမ်းရေအေး’ ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်တာ ‘ပုည’ သိထားပါသည်။ ‘ပုည’ ကလည်း စိုက်ပျိုးရေးတက္ကသိုလ် တက်ချင်သူမို့ စာကိုအသေ အလဲ ကြိုးစားနေရပါသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုချိန်မှာ စာကြိုးစားနေရလို့ စာမရေးဖြစ်ပေ မယ့် အောင်စာရင်းတွေထွက်ချိန်မှာတော့ သမီးလေးဆီက စာရောက် လာမှာပါ ‘ကိုရင်မောင်’ ရယ်နော်”

“ရောက်လာမှာပါ ‘ကိုရေချမ်း’ ရယ်... ကျုပ်မှန်းရင် လွဲခဲ့ပါ တယ်”

‘ရေချမ်း’ ထင်တဲ့အတိုင်း အောင်စာရင်းတွေထွက်ချိန်တွင်

သမီးလေးဆီက ဂုဏ်ထူးငါးဘာသာဖြင့် အောင်မြင်တဲ့အကြောင်း စာရောက်လာခဲ့ပါသည်။

ထိုနေ့က ‘ရေချမ်း’ လောက်ပျော်တဲ့သူ ဒီကမ္ဘာမှာပင် ရှိနိုင်ပါ့မလား။

သမီးလေးစာမေးပွဲအောင်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ကြက်နှစ်ကောင်ကို ဘူးသီးနဲ့ရောကာ ကာလသားဟင်းချက်ပြီး အိမ်နီးနားချင်းအားလုံးကို ကျွေးလိုက်သည်။

သမီးလေးနဲ့အတူ ဂုဏ်ထူးသုံးဘာသာပါသော သားအတွက်လည်း ‘ကိုရင်မောင်’ က သရက်ချဉ်သုပ်ငါးသလောက်ပေါင်းတို့ဖြင့်ရုံလိုက်တော့ သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်အားလုံး ဗိုက်ကားသွားခဲ့ရပါတော့သည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အလှူကြီးမဟုတ်တောင် ကိုယ့်အလှူလေးနဲ့ကိုယ် ကြည်နူးချမ်းမြေ့ရပါသည်။

သမီးဆီကိုလည်း စာပြန်ရေးကာ ‘ပုည’ ပျဉ်းမနားကိုအသွားဝင်သွားဖို့ပါစီစဉ်ကြပါသည်။

‘ရေချမ်း’ အဖို့ကတော့ ‘ကိုရင်မောင်’ တို့ပြန်အလာကို ကြိုစောင့်နေရသူပါ။ ‘ဘုန်းထင်လင်း’ ကိုလည်း သမီးလေးနဲ့နောက်ထပ် မပတ်သက်ဖို့ ဂတိပေးထားပြီးပြီဆိုတော့ သူ့အဖို့က မေတ္တာထားရုံနဲ့ မေတ္တာကို ပြန်မျှော်လင့်ရုံကလွဲလို့ ဘာကိုမှစွမ်းဆောင်ခွင့်မရှိလေပါ။

ဒီတော့ ‘ကိုရင်မောင်’ တို့ အဆင်ပြေလာပါစေဟုသာ ရင်မှာကြိတ်ကာ ဆုတောင်းနေရပါသည်။

ထိုနေ့ညက မိုးကြီးချုပ်မှ ‘ကိုရင်မောင်’ တို့လင်မယား ပြန်ရောက်လာကြပါသည်။

လင်မယားနှစ်ယောက်လုံးမျက်နှာက မကောင်းပေမယ့်

ဝေဝေအောင်

** **
* * *

၁၅၁

‘ပုည’ ကို ခွဲခွာခဲ့ရတာကြောင့်ဟုသာတွေးမိကာ သမီးလေးကြောင့်
ဟုတော့ ‘ရေချမ်း’ မထင်မိရှာပါ။

** **
* * *

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ သမီးလေးနဲ့တွေ့ခဲ့လား ‘ကိုရင်မောင်’ ”

“ တွေ့ခဲ့တယ် ‘ကိုရေချမ်း’... ဒါ ‘ကိုရေချမ်း’ အတွက်
ဆိုပြီး သမီးလေးကဝယ်ထည့်ပေးလိုက်တာ ”

‘ကိုရင်မောင်’ သူဝယ်လာသော ပုဆိုးတစ်ထည်နှင့် လက်
ဘက်တစ်ဘူးကို ‘ကိုရေချမ်း’ အားလှမ်းပေးလိုက်မိပါသည်။

တလက်စထဲ ဇနီးသည်ကိုလည်း ခေါင်းရမ်းပြလိုက်မိပါ
သည်။ အမျှော်လင့်ကြီး မျှော်လင့်နေသူကို စိတ်မဆင်းရဲစေချင်တာ
‘ကိုရင်မောင်’ တို့ရဲ့ စေတနာအမှန်ပါ။

“ သမီးပုံစံက ဘယ်လိုလဲဟင်... ‘ကိုရင်မောင်’ ”

“ ဟာ... ခင်ဗျားသမီးက အရင်တည်းကလှတာမဟုတ်လား
အခု အစားကောင်းအသောက်ကောင်းတွေစားရတော့ နုဖတ်ဖွင့်
ထွားပြီး နှင်းဆီပန်းလှလှလေးတစ်ပွင့်လိုကို အရမ်းလှနေတာ ”

ဖြောင်ရှင်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“ သမီးရယ် ”

‘ရေချမ်း’ သမီးပေးလိုက်တဲ့ ပုဆိုးလေးကို ရင်မှာပွေ့ကာထားရင်း မျက်ရည်များ ဝဲတက် လာခဲ့မိပါသည်။

သမီးကို အဖေကိုယ်တိုင် လိုက်တွေ့ချင်တာပါ သမီးရယ်။ ဒါပေမယ့် အဖေ ‘ဘုန်းထင်လင်း’ ကို ကတိပေးထားခဲ့မိလို့ မတွေ့ရတာပါ။

“ ကျွန်တော့်ကိုကော ဘာပြောသေးလဲဟင် ‘ကိုရင်မောင်’ ”

“ ခင်ဗျား နေကောင်းအောင်နေပါ... အရက်တွေလည်း မသောက်ပါနဲ့တဲ့... သူ ဆရာဝန်မကြီးဖြစ်လာတဲ့အခါ ခင်ဗျားအနားကို သူပြန်လာခဲ့မှာပါတဲ့ ”

ဟုတ်သော်ရှိ မဟုတ်သော်ရှိ ‘ကိုရေချမ်း’ စိတ်ချမ်းသာလျှင် ပြီးရောသဘောမျိုးဖြင့် ‘ကိုရင်မောင်’ လျှောက်ပြောနေမိတာ ဖြစ်ပါသည်။

ဇနီးသည် ‘ငွေကျော့’ ကတော့ ‘ကိုရေချမ်း’ အဖြစ်ကိုကြည့်ကာ အိမ်ခန်းတွင်းမှာ ကြိတ်ကာ မျက်ရည်ကျနေလေသည်။

“ စိတ်ချပါ သမီးရယ်... သမီးကိုချစ်လွန်းလို့ အဖေ အရက် ဖြတ်ပစ်လိုက်ပါပြီ... သမီး ဆရာဝန်မကြီးဖြစ်လာတဲ့အထိ အဖေ သမီးကို မျှော်နေပါ့မယ် ”

‘ကိုရင်မောင်’ ‘ကိုရေချမ်း’ ကို မကြည့်ရက်တော့သလို တစ်ဖက်ကိုလှည့်ကာ အံ့ကိုကြိတ်ထားလိုက်မိပါသည်။

“ သမီးနေတဲ့နေရာကကော ဘယ်လိုမျိုးလဲ ‘ကိုရင်မောင်’ ”

“ ရွှေတောင်ကြားဆိုတာ ကျိကျိတက်ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးတွေ နေတဲ့နေရာမျိုးပေါ့ ‘ကိုရေချမ်း’ ရယ်... အဲဒီအထဲကမှ ခင်ဗျား သမီးနေတဲ့တိုက်က ဟိုးအထဲမှာဖြစ်တဲ့အပြင် ခြံကြီးကော တိုက် ကြီးပါ သိပ်ခမ်းနားတယ်... ကျုပ်တို့တောင် ကားခကို အတော်ပေး

ဖြောင်မှန်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ခွဲရတာကလား”

သူ နေတုန်းက ‘ဘုန်းထင်လင်း’ တို့ ဒီလောက်လည်း မချမ်းသာသေးပါ။ အေးလေ၊ သမီးလေးရဲ့ ကံပဲပေါ့။

“သားလေး ‘ပုည’ နဲ့ကော... စကားတွေ ပြောဖြစ်ကြသေးလား”

“ပြောပါ... ‘ပုည’ ကတောင် သူ ရေးထားတဲ့ကဗျာလေးတွေ ‘စမ်းရေအေး’ ကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့သေးတယ်”

‘ရေချမ်း’ ရင်ထဲ ကြည်နူးချမ်းမြေ့ရပါသည်။

တကယ့် တကယ် အဖြစ်အပျက်မှာတော့ ‘စမ်းရေအေး’ ကို မတွေ့ခဲ့ရ၍ ‘ပုည’ သူ့ကဗျာတွေ၊ သူ့စာတွေကို ခြံရှေ့မှာတင် ဆုတ်ဖြုတ်လိုက်တာ ‘ကိုရင်မောင်’ စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်ပဲ။

သား မကျေမချမ်းနှင့် ဒေါသဖြစ်နေသလို သူ့ရင်ထဲမှာ လည်း သားနဲ့ထပ်တူ ကြွေကွဲထိခိုက်ခံစားနေမိတာပါ။

သားက လူငယ်ဆိုတော့ ပိုပြီးပေါက်ကွဲပေမပေါ့။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအဖြစ်အပျက်တွေအားလုံးကို ‘ကိုရေချမ်း’ မသိအောင် သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး ဖုံးဖိကာထားဘို့ တိုင်ပင်ပြီးသားပါ။

“အင်း... သူတို့လူငယ်ချင်းလည်း အခင်မင်မပျက်ဘူးဆိုတော့ ‘မငွေကျော့’ လည်း ဝမ်းသာရှာမှာပေါ့”

လက်တွေ့မှာတော့ ‘ငွေကျော့’ ငိုနေမိတဲ့အဖြစ်ကို ‘ကိုရေချမ်း’ ရိပ်မိမှာစိုး၍ ‘ကိုရင်မောင်’ ဖာထေးကာ ပြောလိုက်မိပါသည်။

“‘ငွေကျော့’ ကတော့ဗျာ... မခွဲစဖူး သူ့သားနဲ့ခွဲရတာဆိုတော့ လွမ်းလို့မဆုံးနိုင်တော့ဘူးလေ”

“အင်းပေါ့လေ... ကျွန်တော် ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်... သမီး

နဲ့ခွဲစကတောင် ကျွန်တော်ကဒီလိုပဲ ခံစားဘူးသေးတာပဲ... ဒီလိုပေါ့
'မငွေကျော့' ရယ်... သားတွေ သမီးတွေ တိုးတက်တို့အရေးအတွက်
ပဲ... သူတို့ဒီမှာနေလဲ ကျုပ်တို့လို ခြံသမား ယာသမားဘဝက
တက်ကြမှာမှ မဟုတ်တာ”

“အဲဒါကိုပဲ ကျွန်တော် နားလည်အောင်ပြောပြနေရတာပေါ့
'ကိုရေချမ်း' ရယ်... တစ်နေ့ 'ပုည' ပြန်မလာမှာမှ မဟုတ်တာဘဲ”

သားဖြစ်သူ 'ပုည' ပြန်လာမှာ သေချာပေမယ့် 'စမ်းရေအေး'
ပြန်လာ မလာကိုတော့ 'ကိုရင်မောင်' လည်း သေချာမသိပါ။ ဒါပေ
မယ့် 'ကိုရေချမ်း' ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်၍ စွတ်ပြောနေမိတာဖြစ်
ပါသည်။

“အေးဗျာ... သမီးလေးကိုသွားတွေ့ပေးတဲ့ ခင်ဗျားတို့ကို
ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... သမီးလေးဝယ်ပေးလိုက်တဲ့ ဒီ
လက်ဘက်ထုပ်လေးကိုလည်း ကျွန်တော် မစားရက်ပါဘူး... ဒီ ရွာ
ဦးကျောင်းက ဘုန်းတော်ကြီးကိုပဲ သွားကပ်လိုက်ပါ့မယ်... 'မငွေ
ကျော့' ကိုလည်းပြောပါ... တကယ်ချစ်တဲ့မိဘဆိုတာ သားသမီးအ
တွက် အနစ်နာခံရစမြဲပါလို့... ဒီအတွက်လဲ တစ်နေ့အကျိုးပြန်ခံ
စားရမှာပါလို့... သွားပြီနော် 'ကိုရင်မောင်' ”

'ကိုရေချမ်း' အိမ်ရှေ့က ကွယ်ပျောက်သွားသည်နှင့် 'ငွေ
ကျော့' အိမ်ရှေ့ခန်းကိုထွက်လာကာ အားရစွာဟစ်အော် ငိုကြွေး
လိုက်မိပါသည်။

“ရှင်ကသာ တကယ်ချစ်နေ... ရှင့်သမီးက ကျုပ်တို့ကိုအ
ဖက်လုပ်ပြီးတောင် ထွက်တွေ့ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး 'ကိုရေချမ်း' ရဲ့”

“'ငွေကျော့' ကလည်းကွာ... 'ကိုရေချမ်း' ကြားသွားပါ့မယ်
သူ့ခမျာ စိတ်ချမ်းသာနေတာ”

“ကြားကြားတော်... ကျုပ်က သူ့ဘက်ကမခံချင်လို့ပါ”

“မခံချင်လို့လည်း ဘာဖြစ်လာမှာလဲ... သူတစ်ပါးကို စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားရင် ကိုယ်လည်းစိတ်ချမ်းသာရတတ်ပါတယ် မိန်းမရယ်... စိတ်ကိုလျော့လိုက်ပါကွာ”

‘ကိုရင်မောင်’ က ပညာရှိသူပီပီ သူ့ရင်ထဲကသောကကို ‘ကိုရေချမ်း’ မမြင်ရအောင် ဖုံးဖိနိုင်ခဲ့ပေမယ့် နဂိုတည်းက ရှင်းရှင်းဘွင်းဘွင်းသမား ‘ငွေကျော့’ ကြောင့် တစ်ရွာလုံး တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်ပါးကာ ‘ရေချမ်း’ ဆီကိုပါ သမီးရဲ့သတင်းက ရောက်ရှိလာခဲ့ပါလေပြီ။

ကြားစက ‘ရေချမ်း’ သူ့နားကိုပင် သူ မယုံချင်ပါ။ သမီးက ‘ပုည’ တို့သားအဖတတွေကို ထွက်မတွေ့ဘဲ ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။

သမီးနဲ့ ‘ပုည’ က လူငယ်ချင်းဒီလောက် ခင်မင်ကြတာကို။ ‘ရေချမ်း’ ‘ကိုရင်မောင်’ ကိုချက်ခြင်း သွားမေးချင်ပေမယ့် ‘ကိုရင်မောင်’ က သူ စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုး၍ အမှန်အတိုင်း ဖြေမယ်မထင်။ ‘ကိုရင်မောင်’ မရှိချိန် ‘ငွေကျော့’ ကိုသွားမေးလျှင် အမှန်အတိုင်း ဖြေနိုင်တာကြောင့် ‘ကိုရင်မောင်’ မြို့ထဲကိုထွက်အသွား ‘ရေချမ်း’ ‘ငွေကျော့’ တို့ခြံကို ကူးလာခဲ့မိပါသည်။

** ** * * *

ထိုအချိန်ကခြံထဲမှာ ‘ငွေကျော့’ တစ်ယောက်ထဲ ရုံးပဒေသီးတွေ ခူးနေချိန်ပါ။ ‘ကိုရေချမ်း’ ကိုအတွေ့ ‘ငွေကျော့’ မျက်နှာ ချက်ချင်းလိုလို ပျက်သွားမိပါသည်။

သူ လျှာရှည်မိ၍ ‘စမ်းရေအေး’ ရဲ့သတင်းကို ‘ကိုရေချမ်း’ ကြားပြီးပြီထင်ပါရဲ့။

“ ဟို ... ‘ကိုရင်မောင်’ မြို့သွားတယ် ‘ကိုရေချမ်း’ ”

“ ကျွန်တော်သိပါတယ်... ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဒီဖက်ခြံကို ကူးလာခဲ့တာ ”

‘ငွေကျော့’ ရင်တွေခုန်လာပါပြီ။ ‘ကိုရေချမ်း’ ဖက်က မခံချင် ၍သာ လျှောက်ပြောမိပေမယ့် တကယ်တမ်း ‘ကိုရေချမ်း’ စိတ်ဆင်း ရဲမှာကို ‘ငွေကျော့’ လည်း မလိုလားပါ။ မျက်နှာပူပူနဲ့ ခေါင်းအင်္ဂု့..

“ ကျွန်တော် ရွာထဲကကြားလာတဲ့ သတင်းတွေက အမှန်ပဲ လား ‘မငွေကျော့’ ရယ်... သမီးက ‘မငွေကျော့’ တို့ကို တကယ်ကို

ကြောင်ရှင်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ထွက်မတွေ့ခဲ့တာလား”

‘ငွေကျော့’ မပြောချင်သော်လည်း ဖုံးကွယ်နေ၍လည်း ဘာမှ အကျိုးထူးမလာနိုင်တာကြောင့် ကြံတွေလာခဲ့သမျှကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောလိုက်မိပါသည်။

‘ငွေကျော့’ စကားအဆုံး ‘ရေချမ်း’ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားခဲ့လေသည်။ အတွေးထဲမှာလည်း သမီးရဲ့ ဖြူစင်ရိုးသားတဲ့ ပုံရိပ် လေးကို ပြန်မြင်ယောင်လာခဲ့မိပါသည်။ သမီးက ဒီလောက်တောင် မိုက်ရိုင်းပါ့မလား။

‘ပုည’ တို့ ‘ကိုရင်မောင်’ တို့ဆိုတာ သူ့အဖေ ‘ရေချမ်း’ လိုခင်တွယ်နေရတဲ့သူတွေ။

ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ အိမ်ဘက်ကို ကူးအလာ...

“ဟေ့ကောင် ‘ရေချမ်း’ ”

ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လိုက်သံကြောင့် လှည့်အကြည့် မမျှော်လင့်ဘဲ ‘ဘုန်းထင်လင်း’ ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

သမီးလေးများ ဘာဖြစ်လို့လဲ အတွေးဖြင့် ‘ဘုန်းထင်လင်း’ အနားကို လျှောက်အလာ ...

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

‘ဘုန်းထင်လင်း’ ၏ အသံက ဒေါသကို မချုပ်တည်းထားနိုင်သလိုပါ။

“ငါ ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ငါ သမီးကို ရန်ကုန်ကို ခေါ်သွားကတည်းက မင်းသမီးနဲ့ လုံးဝအဆက်အဆံ မလုပ်တော့ပါဘူးလို့ ကတိပေးခဲ့တာ မင်းမေ့သွားပြီလား”

‘ရေချမ်း’ ‘ဘုန်းထင်လင်း’ မျက်နှာကို ငေးကြည့်ကာ ခေါင်းကိုငြိမ့်ပြလိုက်မိပါသည်။

“အေးလေ... ငါ သမီးကို လာတွေ့လို့လား”

“မင်းလာမတွေ့ပေမယ့် မင်းသူငယ်ချင်းမိသားစုကို လာတွေ့ ခိုင်းတာကကော ဘာထူးလို့လဲ”

“ဒါကတော့ကွာ... ‘ပုည’ နဲ့ သမီးလေးက ငယ်သူငယ်ချင်း တွေဆိုတော့ တွေ့ချင်ရှာတာပေါ့”

“အရင်တုန်းက သူငယ်ချင်းက အရင်တုန်းကဘဝမှာ အဆုံး သတ်သွားခဲ့ပြီ ‘ရေချမ်း’ ... အခု ‘ကြယ်စင်လင်းပွင့်’ ဖြစ်သွားတဲ့ ငါ့ရဲ့သမီးဘဝမှာ ‘ပုည’ လည်းမရှိဘူး... ‘သုည’ လည်း မရှိဘူး... နောက် ငါတို့နဲ့ လာပတ်သက်ဘို့လည်း လုံးဝ စိတ်မကူးပါနဲ့... အဲဒီနေ့ကလည်း သမီးအိမ်ထဲမှာ ရှိတယ်... ငါ တမင်ကို ပေးမတွေ့ ခဲ့တာ”

“မင်း အတော်ယုတ်မာပါလား ‘ဘုန်းထင်လင်း’ ... သမီးလေး သာ မင်းရဲ့ယုတ်မာမှုကိုသိရင် မင်းကို ဘယ်လောက်ရှုံ့ရှာလိုက်မ လဲ”

“ဒါတွေ ဘာတွေ ငါမသိဘူး ‘ရေချမ်း’ ... ခုချိန်မှာ သမီးဟာ ငါ့ရဲ့သမီးပဲ... ဒီတော့ မင်းဒီက ပြောင်းသွားပေးပါ... မင်းငွေ ဘယ်လောက်လိုချင်သလဲ”

“မင်း... မင်း”

‘ရေချမ်း’ လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ကာ ‘ဘုန်း ထင်လင်း’ အနားကို တိုးလာခဲ့လိုက်ပါသည်။

“မင်းဟာ အင်မတန်ရက်စက် ယုတ်မာတဲ့ ကောင်ပဲ”

“မင်း ပြောချင်တာပြော ငါ့သမီးလေး မင်းတို့နဲ့ မပတ်သက် ဖို့ပဲ ငါလိုလားတယ်... ငါ ဒီလောက်တားနေတဲ့ ကြားကမှ မင်းတို့ ဒီထက် ရှေ့တိုးလာဦးမယ်ဆိုရင် ငါက သမီးလေးကို ဒီကခေါ် သွားပြီး နိုင်ငံခြားမှာ သွားနေဖို့ ငါဆုံးဖြတ်ပြီးသွားပြီ”

ဖြောင့်မှန်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဒါဆို သမီးလေးနဲ့ ‘ရေချမ်း’ တစ်သက်တာ ဝေးကြရတော့ မှာလား။

မဝေးပါရစေနဲ့ သမီးရယ်... အဖေမသေခင် သမီးမျက်နှာ လေးကို တဝကြီးကြည့်သွားချင်ပါသေးတယ်။

ကြေကွဲဝမ်းနည်းစိတ်ဖြင့် ‘ရေချမ်း’ ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်အ ကျ...။

“ဘယ်လိုလဲ မင်းဒီက ပြောင်းမလား... ငါတို့ ပြောင်းသွား ရမလား”

“ငါပဲ ဒီမှော်ဘီက ပြောင်းပေးပါ့မယ် သူငယ်ချင်းရယ် ... သမီးလေးကိုတော့ ငါ့ရင်ခွင်က ဒီထက်ဝေးတဲ့ နေရာကို ထပ်မပို့ပါ နဲ့တော့”

‘ဘုန်းထင်လင်း’ ကျေနပ်စွာ ရယ်မောလိုက်မိပါသည်။ ဒီလို ပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ ‘ဘုန်းထင်လင်း’ ဆိုတဲ့ သူ့ရဲ့ဘဝမှာ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတာ ဘယ်တုန်းက ရှိခဲ့ဘူးလို့လဲ...

ဒီလို ရှိခဲ့ဘူးလျှင်လည်း သူ ပွင့်ဦးမြေဦးမှ ‘အေးမြ’ ကို ‘ရေချမ်း’ ကို စွန့်ကြဲခဲ့တာပဲ ကြည့်ပါတော့လား။

‘ရေချမ်း’ ရယ်... ဘဝခြင်းမတူတာကို မင်းက လိုက်ယှဉ်ချင် ရတယ်လို့ ...

မှတ်ထား ‘ဘုန်းထင်လင်း’ ဆိုတဲ့ကောင်က မရချင်ရင်နေ၊ ရချင်ရင် အကုန်ယူမှာ သမီးကို ရရုံတင်မကဘူး သမီးရဲ့မေတ္တာကို ပါ ငါကအရယူချင်တာ...

အိုကွာ... မင်းလိုကောင်ကို သမီးကမုန်းပြီး ငါ့ကိုပဲ ချစ်လာ စေချင်တာ...

ဒါ ငါ့ရဲ့ဆန္ဒအစစ်အမှန်ပဲ...

“ရော့... ဒီမှာ မင်းပြောင်းရွှေ့စရိတ်”

ငါးသောင်းတန် ငွေတစ်အုပ်ကို လှမ်းအပေး ‘ရေချမ်း’ ခေါင်းကို ခါရမ်းလိုက်မိပါသည်။

ငွေဆိုတာ သူ့အတွက် မလိုအပ်သော အရာပါ။ သူလိုချင်တာ သူ့သမီးလေးရဲ့အချစ် ...

“မင်း ငါ့ကို တစ်ခုလောက် ကူညီပါ ‘ဘုန်းထင်လင်း’ ... ငါဒီကအပြီး ထွက်မသွားခင် သမီးလေးကို ခဏလောက် တွေ့ပါရစေလား”

“ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ”

‘ဘုန်းထင်လင်း’ ခေါင်းကို ပြတ်သားစွာ ခါရမ်းလိုက်မိပါသည်။ ခုတောင် သမီးလေးက သူ့ကို စကားမပြောချင်တာ ‘ရေချမ်း’ ကို တွေ့လိုက်လို့ကတော့ အခြေအနေအားလုံး ပိုဆိုးသွားနိုင်တာမို့ ခေါင်းအခါ...

“လုပ်ပါ ‘ဘုန်းထင်လင်း’ ရယ်... တကယ်တော့ ‘စမ်းရေအေး’ ဟာ ငါ့လက်ထဲမှာ ဆယ့်လေးနှစ်တိတိ ကြီးသွားခဲ့တဲ့ ငါ့သမီးလေးပါ”

‘ဘုန်းထင်လင်း’ ခါးထောက်ကာ ရယ်မောလိုက်မိပါသည်။ ဆယ်လေးနှစ်မကလို့ နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ကြီးလည်း သမီးရဲ့ ကိုယ်ထဲမှာ ‘ရေချမ်း’ ရဲ့ သွေးတစက်ပါလို့လား...

“ရူးမနေစမ်းပါနဲ့ ‘ရေချမ်း’ ရယ်... သမီးကဖြင့် မင်းကိုမေ့လို့ သူ့ဘဝသစ်မှာတောင် ပျော်နေပါပြီ”

“သမီးသာ တကယ်ပျော်ရိုးမှန်ရင် မင်းငါ့ဆီကိုလာပြီး ဘာလို့ ဒီကနေ ပြောင်းခိုင်းနေရတာလဲ”

“ဟုတ်သားပဲ... ‘ကိုရေချမ်း’ ပြောတာ မှန်တယ်... ‘စမ်းရေအေး’ တကယ်ပျော်နေရင် ခင်ဗျား ဒီစကားဘာလို့ လာပြောရတာလဲ”

မြို့ထဲက ပြန်လာသော ‘ကိုရင်မောင်’ ပါ ဝင်လာပြောတော့
‘ဘုန်းထင်လင်း’ အခက်တွေ့သွားရပါသည်။

ဒါပေမယ့် ဟန်မပျက် ပြုံးရင်း ဆက်ပြောလိုက်မိပါသေး
သည်။

“ကျုပ်က ပြတ်လက်စနဲ့ပြတ်သွားစေချင်လို့ပါ... ခင်ဗျား
တို့မယုံရင် သမီးကို ကျုပ်ခေါ်လာပေးရမလား။”

“နေပါစေတော့ကွာ... သမီးပျော်တယ်ဆိုရင်လည်း ကျုပ်
ဘာမှ မပြောလိုတော့ပါဘူး... ကျုပ်ကနေ့ပဲ ပြောင်းပေးပါတော့
မယ်”

“မဟုတ်တာ ‘ကိုရေချမ်း’ ကလဲ... ခင်ဗျားဒီမှာ နေလာတာပဲ
အနှစ်နှစ်ဆယ် ပြည့်တော့မယ်”

အချစ်ဆုံး ‘အေးမြ’ လည်းမရှိ၊ သမီးလေးလည်း မရှိတော့
သော သူ့ဘဝမှာ ပျော်စရာဆိုတာ ဗလာနုတ္တိပါ။

“ဒါဆို ကျုပ် သမီးကို ဘာပြောလိုက်ရမလဲ”

“သမီးလေးကို အမြဲသတိရနေပါတယ်လို့ပဲ ပြောပေးပါကွာ”

ဒီလိုနှင့် ‘ဘုန်းထင်လင်း’ တစ်ပြားမှ မကုန်လိုက်ရပဲ သမီးလေး
ရဲ့ ဘဝထဲက ‘ရေချမ်း’ ကို ပထုတ်လိုက်မိပါသည်။

သမီးလေးကိုတော့ ‘ရေချမ်း’ နောက်အိမ်ထောင်ပြုကာ ရွာမှ
ထွက်သွားပြီဟု ညာပြောလိုက်မိပါသည်။

သမီးလေးက လုံးဝမယုံပါ။ အဖေဟာ ဒီလိုလုပ်မဲ့ လူစားတဲ့
လား။ သူမက အတင်းအောင်သွယ်လုပ်ကာ ပေးစားခဲ့တာတောင်
အဖေမယူခဲ့တာ ခုမှ ယူမယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

“သမီး မယုံရင် သွားကြည့်ပေါ့... ‘ရေချမ်း’ ရွာမှာ မရှိတော့
တာ အသေအချာပဲ”

ထိုနှစ် စာမေးပွဲဖြေအပြီးတွင် ‘စမ်းရေအေး’ ရွာကို ရောက်လာ

တော့ အဖေရွာမှာ တကယ်မရှိတော့ပါ။ အဖေတင်မက ‘ပုည’ တို့ မိသားစုပါ ပြောင်းသွားကြပြီတဲ့။

ဘယ်ကို ပြောင်းသွားကြတာလဲ စုံစမ်းတော့လည်း ဘယ်သူမှ အတိအကျ မပြောနိုင်ကြပါ။

အတိအကျ ပြောနိုင်တာဆိုလို့ ‘မအေးမိ’ နဲ့တွေ့ကာ ‘စမ်းရေအေး’ ထွက်သွားပြီးတည်းက အဖေနောက်အိမ်ထောင် လုံးဝပြုမသွားတဲ့အကြောင်းအရာပါ။

ဒါကို ဒယ်ဒီ ဘာလို့များ လိမ်ညာပြောခဲ့ရတာပါလဲ။ ဘာလဲ ‘စမ်းရေအေး’ အဖေ့ကို မုန်းသွား နာကြည်းစေချင်လို့လား။

‘စမ်းရေအေး’ ဘဝမှာ မလုပ်နိုင်ဆုံးအရာက အဖေ့ကို မုန်းတီးဖို့အလုပ်ပါ။ ဒါပေမယ့် ‘စမ်းရေအေး’ ပိုမုန်းတီးသွားရတာကတော့ တကိုယ်ကောင်းဆန်လွန်းလှသော ဒယ်ဒီကိုပါ။

‘စမ်းရေအေး’ ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရနေပါလျက် ဆုံးရှုံးလက်လွှတ်ထားရတဲ့ အဖေ့ကို သွားပြီး အနိုင်ကျင့်တာကလည်း ‘စမ်းရေအေး’ ရဲ့ နှလုံးသားကို ဆုပ်ခြေခံလိုက်ရသလိုမို့ ရွာက ပြန်လာတည်းက ‘စမ်းရေအေး’ ဒယ်ဒီကို စကားမပြောဖြစ်တော့ပါ။

သည်ကြားထဲ ‘ကိုကိုတာရာ’ နဲ့ ‘စမ်းရေအေး’ ကို စေ့စပ်ပေးဖို့ ဒယ်ဒီက စီစဉ်ပြန်သည်။

‘စမ်းရေအေး’ ရဲ့ဘဝမှာ ‘ပုည’ ရှိသည်။ ‘ပုည’ က ‘စမ်းရေအေး’ ကို စိတ်နာ၍ မတွေ့ချင်တော့ဘူးသိလျှင်တောင် ‘ကိုကိုတာရာ’ ကို ‘စမ်းရေအေး’ စိတ်မဝင်စားပါ။

‘မြေကမ္ဘာ’ ဆိုတဲ့အမည်နဲ့ စာတွေရေးနေတဲ့ ‘မြေ’ ရှိပါသေးသည်။

‘မြေ’ ကတော့ ‘ရေ’ ဟု သူမကိုယ်သူမ ပေးထားသော ‘စမ်းရေအေး’ ရဲ့ဘဝကို နားလည်သည်။

ခုဆို ‘မြေ’ နဲ့ ‘ရေ’ တို့ စာတွေအပြန်အလှန်နဲ့ ဆက်သွယ်
နေကြတာ နှစ်နှစ်ခန့်ပင် ကြာမြင့်ခဲ့ပါပြီ။

‘ကိုကိုတာရာ’ ကတော့ ဒယ်ဒီလို အတင်းအကျပ်မဟုတ်ပါ။
‘စမ်းရေအေး’ ရဲ့ သဘောအတိုင်းပဲ ဖြစ်စေချင်ပါသည်။

“ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကိုကို ကြယ်စင်’ စိတ်ချမ်းသာတာကိုပဲ
မြင်ချင်တယ်”

‘ကိုကိုတာရာ’ ၏ နားလည်ပေးမှုကြောင့်လည်း ‘စမ်းရေ
အေး’ နောက်ဆုံးနှစ်ဖြေပြီးချိန်အထိ စိတ်ချမ်းသာစွာ စာကိုသာ
ကြိုးစားခွင့်ရရှိခဲ့ပါသည်။

နောက်ဆုံးနှစ်ဖြေပြီးချိန် ဟောက်(စ်)ဆာဂျင်အဖြစ် တာဝန်
ကျနေချိန်တွင် မယ်မယ်ဘုရား အသည်းအသန်ဖြစ်ကာ သူမဆုံးခင်
‘ကိုကိုတာရာ’ နဲ့ ‘စမ်းရေအေး’ တို့ကို သူပိုင်ဆိုင်သော ပစ္စည်းအား
လုံး လွှဲအပ်ပေးရင်း လက်ထပ်ပေးခဲ့ပါသည်။

‘စမ်းရေအေး’ လုံးဝသဘောမတူသော်လည်း ‘ကိုကိုတာရာ’
က လူကြီးတွေ စိတ်ချမ်းသာအောင် လက်ခံလိုက်ပါ။ နောက်တော့
ကိုကို စီစဉ်ပေးပါမည်ဟု ကတိပေးတာကြောင့် ‘စမ်းရေအေး’
ခေါင်းညိမ့်လိုက်ရပါသည်။

တကယ်တော့ ‘ကိုကိုတာရာ’ ကို အစ်ကိုရင်း တစ်ယောက်လို
ပဲ ‘စမ်းရေအေး’ ချစ်နိုင်ပါသည်။

‘စမ်းရေအေး’ ရဲ့သဘောထားကို သိနေသော ‘ကိုကိုတာရာ’
ကလည်း မယ်မယ်ဘုရားဆုံးပြီး တစ်လခန့်အကြာတွင် သူ့မှာ
ချစ်သူရှိနေတဲ့အကြောင်း ဒယ်ဒီတို့ကို ဖွင့်ပြောကာ နိုင်ငံခြားသို့
ထွက်ခွာသွားပါသည်။

‘ကိုကိုတာရာ’ မရှိတော့တဲ့နောက် ‘စမ်းရေအေး’ ရဲ့ လက်
ထပ်ပွဲကလည်း အလိုလို ပျက်သွားကာ ‘စမ်းရေအေး’ ကိုယ်တိုင်

ကြောင်ရှင်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဝေဝေအောင်

** **
* * *

၁၆၅

လည်း ရှမ်းပြည်ဖက်ကမြို့နယ်လေးတစ်နယ်ကို ဆရာဝန်အဖြစ် ခန့်အပ်တာဝန်ပေးအပ်ခြင်း ခံခဲ့ရပါသည်။

ဖိုးဖိုး၊ ဖွားဖွားနှင့် ဒယ်ဒီတို့က ‘စမ်းရေအေး’ ကို လုံးဝ မသွားစေချင်ပေမယ့် ‘စမ်းရေအေး’ ဒီဆရာဝန် ပညာကို စသင်ကတည်းက မရှိဆင်းရဲသားတွေ ကုသချင်သော စေတနာ သက်သက်နဲ့မို့ ဒယ်ဒီတို့ တားနေတဲ့ကြားက ရှမ်းပြည်တွင် သုံးနှစ်တိတိ တာဝန် ထမ်းဆောင်ပြီး ကျိုက်ထိုကို ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရတာ ဖြစ်ပါသည်။

ဒီကျိုက်ထိုဆိုတာက အဖေမွေးရပ်ဒေသဟုသာ ဖိုးဖိုး ဖွားဖွား ဆီက ကြားခဲ့ရတာဖြစ်ပါသည်။

ဒီလို ကြားခဲ့ရကတည်းက ‘စမ်းရေအေး’ သွားချင်နေခဲ့တာ ခုတော့ ‘စမ်းရေအေး’ ရဲ့ ဆန္ဒ ပြည့်ဝခဲ့ပါပြီ။

** **
* * *

ကြောင်ရှင်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“အဖေရယ်... ကံကောင်းလို့ တွေ့ကြရတာပါလား”
 ဒီကျိုက်ထိုကို စရောက်ကတည်းက ‘စမ်းရေအေး’ အဖေ
 ဇာတိကို စုံစမ်းနေခဲ့တာကြာခဲ့ပါပြီ။
 ရမယ့်ရတော့ အဖေရဲ့ လိပ်စာမဟုတ်ပါ။ ‘မြေကမ္ဘာ’နာမည်
 နဲ့ စာရေးသော ‘မြေ’ ရဲ့လိပ်စာကိုပဲ ရရှိခဲ့တာပါ။
 ‘မြေ’ က ‘ရွှေမြေ’ ဟူသော ကျွဲကောခြံပိုင်ရှင်ဖြစ်ကာ ‘ရေ’
 ဆိုသော ‘စမ်းရေအေး’ နဲ့ တစ်ခါဘူးမျှ မဆုံးဆည်းဖြစ်ကြသေးပါ။
 ‘မြေ’ ကတော့ ‘ရေ’ နဲ့ တွေ့ကြရအောင်ဟု မကြာခဏ စာ
 ရေးပေမယ့် ‘စမ်းရေအေး’ ‘ပုည’ ကိုပဲ သတိရနေသေးတာကြောင့်
 လည်း မတွေ့ဖြစ်သေးတာ ဖြစ်ပါသည်။
 မတော် ‘မြေ’ ဟာ ‘စမ်းရေအေး’ ထင်ထားသလို ‘ပုည’
 ဟုတ်မနေလျှင် ‘စမ်းရေအေး’ လက်ခံနိုင်ပါ့မလား။ အတွေးက
 လည်း ‘စမ်းရေအေး’ ကို အစဉ်အမြဲ ခြောက်လှန့်နေတာလည်း

ကြောင်ရှင်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပါပါသည်။

‘ပုည’ ဟုတ်မဟုတ် သေချာအောင် ကိုယ့်ဖာသာပဲ ကိုယ် စုံစမ်းမည်အကြံဖြင့် ‘ရွှေမြေ’ ကို အလာ ‘ပုည’ နှင့် တန်းတိုးခဲ့ရ တာဖြစ်ပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာဝန်မကြီး ‘ဒေါက်တာကြယ်စင်လင်းပွင့်’ ရဲ့ အညောင်းပြေ အညာပြေ ကျွန်တော်မျိုးတို့ရဲ့ ခြံဘက်ကို လာ ရောက်လည်ပတ်ပါသလား... ဘဝမွေတတ်သူကို ကျွန်တော်တို့ခြံ က လက်မခံတတ်ပါဘူး”

“ ‘ပုည’ ‘ပုည’ ရယ်... နင်တကယ်ပဲ ‘ပုည’ အစစ်ပါနော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... ငါ့ကိုယ်က မြေသင်းနဲ့ရနေလို့လား... ငါကဒီမြေပေါ်မှာပဲမွေးပြီး ဒီမြေပေါ်မှာပဲ ကြီးပြင်းလာခဲ့တဲ့ သူဆိုတော့ ‘မြေ’ နဲ့ရတာဘာဆန်းသလဲ”

“ပြောပါ ‘ပုည’ ရယ်... ငါနင်တို့ကို ဘယ်လောက်လွမ်းလို့ ဘယ်လောက် စာတွေရေးခဲ့တယ်ဆိုတာ ငါအသိဆုံးပါ”

“စာ... ဟုတ်လား... ဘာလဲ ပျံတဲ့စာလား... ငါ့ဘဝမှာ နှင့် ဆီက စာတစ်စောင်ပဲ ရခဲ့ဘူးတယ်... အဲဒီစာလေးအားကိုးနဲ့ ငါ နှင့်ဆီကိုလာခဲ့မိတယ်... ရက်စက်လိုက်တာ... ငါ့မျက်နှာကိုမ ထောက်ရင်တောင် နှင့်ကို သမီးအရင်းလေးလို ချစ်ခဲ့ဘူးတဲ့ ငါ့ အဖေနဲ့အမေရဲ့မျက်နှာကိုတော့ နင်ထောက်သင့်ပါတယ်”

ဒေါသတွေကြီးချင်တိုင်း ကြီးနေသော ‘ပုည’ ကို ‘စမ်းရေးအေး’ ဘယ်လို ဖြေရှင်းရပါ့မလဲ။

‘ပုည’ ရဲ့မိခင် ‘ဒေါ်ငွေကျော့’ ကတော့ ပြေရာပြေကြောင်း ပြောရှာပါသည်။

“သားရယ်... အိမ်ပေါ်မှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး ပြောလည်း ရသားနဲ့ကွယ်... လာ... သမီး ‘စမ်းရေးအေး’ လာ”

ကြောင်နှစ်ကောင်စာအုပ်တိုက်

‘ပုည’ တို့အိမ်လေးက ကျွဲကောပင်များခြံရံနေသော ခြံကြီး၏ အလယ်တွင်ရှိသော အိမ်မဲမဲလေးတစ်လုံးသာပါ။

အပြင်မှကြည့်လျှင် ရေနံအဝသုတ်ထားသော အိမ်မဲမဲလေး ပေမယ့် အတွင်းမှာ နောက်ဆုံးပေါ် ပစ္စည်းပစ္စယတွေနဲ့ စုံလင်၍နေ ပါသည်။

သစ်သားကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ် ‘စမ်းရေအေး’ ဝင်အထိုင် “ဘယ်လိုလဲ ဆိုဖာမဟုတ်လို့ မထိုင်နိုင်ဘူးလား”

‘ပုည’ ရဲ့ ထေ့လုံး ငေါ့လုံးတွေက ဘယ်တော့များမှ ပြီးဆုံး တော့မှာလဲ။

ဒါတွေဟာ ဒယ်ဒီကြောင့်ဆိုတာ ‘စမ်းရေအေး’ သိပြီးသားမို့ ‘ပုည’ ပြောသမျှ နားထောင်နေလိုက်ဖို့သာ စိတ်ကူးနှင့်ငြိမ်နေ လိုက်မိပါသည်။

‘ဒေါ်ငွေကျော့’ ကတော့ ‘စမ်းရေအေး’ ရဲ့လက်ကလေးကို ကိုင်ကာ ကြေကွဲစွာ ပြောနေရှာသည်။

“သမီးနဲ့ ဝေးခဲ့ကြတာ ဆယ့်ငါးနှစ်ကြီးများတောင် ကြာခဲ့ ပြီနော်... ဒီကြားထဲ အဒေါ်တို့လည်း ‘ကိုရင်မောင်’ ရဲ့ ဇာတိဖြစ် တောင်ငူကို ပြောင်းနေခဲ့ကြသေးတယ်”

“ဟုတ်လား... သမီး စာမေးပွဲဖြေပြီးတော့ မှော်ဘီမှာ လာရှာ ပါသေးတယ်... အဖေကော... ဒေါ်ကြီးတို့ပါ ရွာကပြောင်းသွားခဲ့ ကြပြီဆိုလို့ ဘယ်လိုက်ရှာရမှန်း မသိတော့တာ”

“တောင်ငူက ‘ကိုရင်မောင်’ ရဲ့ မိဘများ ပဲလှော်ဖို့မှာ ဝိုင်းကူ နေရတုံးရှိသေးတယ်... သား ‘ပုည’ ရဲ့ဆရာက သူဒီကျွဲကောခြံ လေးကို ရောင်းမယ်ဆိုတာနဲ့ အဒေါ်တို့ ဝယ်လိုက်ကြတာ... ခုဆို ရင်ပဲ ဆယ်နှစ်ဝန်းကျင် ရှိသွားခဲ့ပြီ”

စိုက်ပျိုးရေးဘွဲ့ရပြီးတည်းက ‘ပုည’ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို

ဝေဝေအောင်

** ** *
* * *

၁၆၉

မြှုပ်နှံကာ ဒီကျွဲကောပင်တွေကြားထဲ ရှင်သန်လာခဲ့တာ ဆယ်နှစ် နီးပါးတိုင်ခဲ့ပါပြီ။

အားလျှင် သူဝါသနာပါရာ စာလေးတွေရေးသည်။

ခုဆို 'မြေကမ္ဘာ' အမည်ဖြင့် လုံးချင်းဝတ္ထုပင် ငါးအုပ်ခန့် ထွက်ခဲ့ပြီးပါပြီ။

'ရေ' ဆိုသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့လည်း မိတ်ဆွေ ဖြစ်ခဲ့ပြီးပါပြီ။

ဒါပေမယ့် သူ့ဘဝမှာ 'စမ်းရေအေး' ဆိုသော မိန်းမတစ် ယောက်က ခုချိန်ထိအောင် သူ့နှလုံးသားကို စိုးမိုးအနိုင်ယူထားဆဲ ပါ။

လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးနှစ်ကတော့ 'စမ်းရေအေး' လက်ထပ်ပြီး စီးခြင်း သတင်းပါတဲ့ သတင်းစာလေးတစ်စောင်ကို 'ပုည' ဖတ် လိုက်ရပါသည်။

ထိုအချိန်တည်းက 'စမ်းရေအေး' ကို သူ့ဘဝထဲက ဖယ်ထုတ် ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် 'စမ်းရေအေး' က မဖယ်ဘဲ အဖေကသာ သူတို့ ဘဝထဲက ရုတ်တရက် နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါသည်။

ဒီတုံးက 'စမ်းရေအေး' ကိုလည်း စိတ်နာသည်။ သူ့ဇာတိ ရပ်ရွာကို ပြန်မည်ဟုသာပြောကာ ဘယ်ရွာမှန်း ပြောမသွားတဲ့ အဘ'ရေချမ်း' ကိုလည်း စိတ်နာမိသည်။

တကယ်တော့ ဒီလူတွေက သူတို့နဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ တရင်းတနီး နေလာခဲ့တဲ့သူတွေ မဟုတ်ပါလား။

ခုမှ မြင်ရသော 'ပုည' စိတ်နာကာ နံရံကိုလက်သီးနဲ့အထိုး

“နံရံကိုထိုးရင် နင့်လက်တွေပဲ နာမှာပေါ့၊ 'ပုည' ရယ်... နင် ထိုးချင်ရင် ငါ့မျက်နှာကိုပဲ လာထိုးလိုက်ပါ... တကယ်တော့ ငါဟာ နင်ထင်သလို ဘဝမေ့နေတဲ့ 'ကြယ်စင်လင်းပွင့်' မဟုတ်ပါဘူး... ”

ဖြောင်မှန်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ပွင့်ဦးမြေသူ

** ** * * *

၁၇၀

ဒီနေ့ထက်ထိ ငါဟာ ‘စမ်းရေအေး’ ပါပဲ... ဒါကြောင့်မို့လို့လဲ ‘ရေ’ ဆိုပြီး နင့်ဆီကို မိတ်ဆက်စာတွေ ရေးခဲ့တာ ငါပါ”

“နင်... ဟုတ်လား”

‘ပုည’ အံ့ဩရပါသည်။ ‘ရေ’ ရဲ့စာထဲမှာ အသက်သေဆုံး တော့မယ့် ဖွားအေကြီးရဲ့ ဆန္ဒကို အလိုလိုက်ကာ သူ့အဖေရဲ့ မွေးစားသားနဲ့ ဟန်ဆောင်လက်ထပ်ခဲ့ရတာကို ရေးသားထားပါသည်။

ပြီးတော့ ဖွားအေကြီးဆုံးပြီးပြီးချင်း သူ့အစ်ကို မွေးစားသား နိုင်ငံခြားကို ထွက်သွားတာလည်း ပါသေးသည်။

“ဒါဆို နင်...နင်က ခုချိန်ထိ”

“ခုချိန်ထိ ငါဟာ ဒီလိုပါပဲ ‘ပုည’ ရယ်... ဒယ်ဒီကိုယ်တိုင်လည်း ငါ့သူ့ကို မုန်းတီးရုံ့ရှာနေမှန်းသိလို့ ငါလုပ်သမျှ ဘာမှ မတားမြစ်တော့ပါဘူး...ရှေ့အပတ်ဆို ဒယ်ဒီတို့အားလုံး ကနေဒါ ကို သွားကြတော့မှာပါ”

“နင်ကော”

‘ပုည’ စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်မိတာဖြစ်ပါသည်။

တကယ်တော့ ‘ပုည’ ရင်ထဲမှာ အချစ်သစ်ပင်လေးက မညှိုးနွမ်းသေးပဲ ရှင်သန်နိုးကြားနေဆဲပါ။

ဒါကို အချစ်သစ်ပင်လေး သေချင်ဟန်ဆောင်ပြီး ဟန်လုပ်နေရတာလည်း ‘ပုည’ အတွက် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးတစ်ခုလိုပါ။

“ငါ အဖေ့ကို မတွေ့ရသရွေ့ ဒီနေရာက ဘယ်တော့မှ ခွာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အဖေရယ်”

ခုတော့ ‘စမ်းရေအေး’ အဖေ့ကို တွေ့ခဲ့ရပါပြီ။

ကြောင်ရှင်ကောင်စာအုပ်တိုက်

အဖေ့ရဲ့ရောဂါက သွေးတိုးမြှင့်လွန်း၍ လေဖြတ်ချင်နေတဲ့ ရောဂါပါ။

အဖေသာ သတိပြန်မလည်လာတော့ဘူးဆိုလျှင် ‘စမ်းရေအေး’ အဖေ့ကို လုံးဝ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရတော့မယ့် အခြေအနေပါ။

ခုလို အဖေ သတိပြန်လည်လာတယ်ဆိုတော့ ‘စမ်းရေအေး’ အတွက် မျှော်လင်ချက်တွေ ရှိနေသေးသည်။

အဖေ့ကို ရန်ကုန်ခေါ်သွားကာ အထူးကုသမားတော်ကြီးတွေဖြင့် ပြပေးမည်။ ပြီးတော့ ဦးနှောက်တွင်းမှာ သွေးခဲမဲ CT-Scan ဖြင့် ရိုက်ပေးမည်။

အဖေ ဘာမှ ပူစရာမလိုတော့ပါ။ အဖေ့နားမှာ ‘စမ်းရေအေး’ ရှိနေပြီပဲ။

‘စမ်းရေအေး’ အဖေ့လက်တွင် ချိတ်ထားသော ဒရစ်(ပ်) ပုလင်းအခြေအနေကိုအကြည့် အခန်းထဲကို လူတစ်ယောက်ဝင်လာ

ဖြောင်မှန်ကောင်စာအုပ်တိုက်

မင်းဦးမြေသူ
ပါသည်။

** ** *
* * *

“ ‘ပုည’ ”

‘ပုည’ ရဲ့နောက်မှာ ‘ပုည’ အမေ ‘ဒေါ်ငွေကျော်’ လည်း စိုးရိမ်တကြီးဟန်ဖြင့် ပါလာခဲ့ပါသည်။

“အမယ်လေး... မသေလို့ တွေ့ရတာ ‘ကိုရေချမ်း’ ရယ်... ဝမ်းသာလိုက်ရတာရှင်”

‘စမ်းရေအေး’ နဲ့တွေ့ပြီးတည်းက ‘ပုည’ နည်းမျိုးစုံဖြင့် ‘ဘာရေချမ်း’ ကို လိုက်ရှာနေတာ ကြာပါပြီ။

တစ်လောက သူ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ‘ကော့ထင်း’ ရွာမှာ ‘ရေချမ်း’ ဆိုသော အရက်သမားကြီးတစ်ယောက်ရှိကြောင်း ပြောပြခဲ့ပါသည်။

အဘ ‘ရေချမ်း’ ကလွဲလို့ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မှာလဲ။ သူချက် ချင်းလိုက်သွားကာ ‘အဘရေချမ်း’ ကို သွားရှာပေမယ့် သူတူ ‘သံချောင်း’ နဲ့ သိမ်ဇရပ်ကို ပါသွားတယ်ဆိုတာကြောင့် ပြန်လာခဲ့ ရပါသည်။

ထိုသတင်းကို ‘စမ်းရေအေး’ အား သွားပြောပြချင်ပေမယ့် သူ ‘စမ်းရေအေး’ ကို မတွေ့ရဲပါ။

သူထင်ထားတာထက်ပင် ‘စမ်းရေအေး’ က ဖြူစင်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

“အမေ ဦးကြီးကို မြူစွမ်းပြုတ်လေး တိုက်ရင်ကောင်းမလား”

“အေး... ပေး... ပေး... အမေတိုက်ပေးမယ်”

အမေ ‘ဦးကြီးရေချမ်း’ ကို မြူစွမ်းပြုတ်တိုက်နေချိန် ‘ပုည’ ‘စမ်းရေအေး’ နားကို တိုးသွားလိုက်မိပါသည်။

“နင့်ကို ငါစကားနည်းနည်းလောက် ပြောချင်တယ်... အပြင်ကို လိုက်ခဲ့ပေးပါလား”

ကြောင်ရှင်ကောင်စာအုပ်တိုက်

‘စမ်းရေအေး’ အဖေ့ကို လှမ်းအကြည့် အဖေက ပြုံးကာ
ခေါင်းညှိမ့်ပြပါသည်။

“အဖေ နေကောင်းပါတယ် သမီးရယ်... လိုက်သွားလိုက်ပါ”

‘စမ်းရေအေး’ ခေါင်းငုံ့ကာ ‘ပုည’ နောက်မှ လိုက်လာခဲ့
လိုက်ပါသည်။

အသက်အရွယ်အရ ‘ပုည’ သည် ငယ်စဉ်အခါကထက် ပိုမို
တည်ကြည်ကာ ခန့်ညားချောမောလာတာကလွဲလျှင် ဂျစ်တစ်တစ်
ဟန်က မပျောက်ချင်သေးပါ။

ဒီလိုလူကို သူမရဲ့နှလုံးသားကလည်း ဘာလို့များ စွဲလမ်း
နေမိတာပါလိမ့်။

ဧကန္တ ‘ပုည’ သည် ရုပ်ရှင်ထဲက ဒရက်ကူလာတစ်ယောက်
လို သူမရဲ့နှလုံးသားကို ငယ်ငယ်လေးတည်းက ဖမ်းစားညှို့ငင်နိုင်
ခဲ့လို့ပဲ ဖြစ်ရပါမည်။

‘ပုည’ ကိုယ်တိုင်လည်း ‘စမ်းရေအေး’ ကို ခေါ်ထုတ်လာလို့
သာ ခေါ်ထုတ်လာမိသည်။ ဘာပြောရမှန်း မသိပါ။

တကယ်တော့ ‘ပုည’ ရဲ့ နှလုံးသားကို ငယ်ငယ်လေးတည်း
က စိုးမိုးအနိုင်ယူကာ ပြုစားခဲ့သူက ‘စမ်းရေအေး’ ဆိုတဲ့ သူ့နောက်
က ‘ကဝေမ’ ပါ။

ဒီ ‘ကဝေမ’ ကြောင့် သူ့ဘဝဘယ်လောက် ပင်ပန်းဆင်းရဲခဲ့ရလဲ။

မမေ့နိုင်တာကို မေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားရတာ ပင်ပန်းခြင်းတစ်
မျိုးမို့ ‘ပုည’ နောက်ဖက်ကို လှည့်ကြည့်ကာ မေးလိုက်မိပါသည်။

“အချိန်ရမလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

‘စမ်းရေအေး’ က မျက်လုံးလေးဝင့်ကာ နားမလည်သလို ငေး
ကြည့်နေမိပါသည်။

နို့စိမ်းရောင်ပါတိတ်ဝမ်းဆက်လေးဖြင့် လှချင်တိုင်းလှနေ
သော ဒီမိန်းမကို စိတ်ရှိလက်ရှိသာ နမ်းလိုက်ရလျှင် ကြွေများကျ
သွားလေမလား။

ဒီမိန်းမရဲ့ပုံစံက အရမ်းကို နုနယ်လွန်းသည်။ အရမ်းကို
လှပလွန်းသည်။

စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်စိုက်ကြည်ပြီးမှ တည်ငြိမ်စွာ မေးလိုက်
မိပါသည်။

“ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ပါ”

“ရပါတယ်”

သူ့ပစ်ကပ်ကားရှိရာကို ဦးတည်လိုက်တော့ သူမကလည်း
ဘုမသိ ဘမသိ ပုံစံလေးဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့ပါသည်။

‘ပုည’ ‘စမ်းရေအေး’ တက်မယ့်ဘက်အခြမ်းတံခါးကို ဖွင့်ပေး
ပြီး ပြန်ပိတ်ပေးကာ သူ့ဘက်ကတက်ပြီး ကားကိုမောင်းထွက်
လာခဲ့လိုက်ပါသည်။

ဒီအချိန်အထိ ‘စမ်းရေအေး’ ပုံစံက အေးအေးဆေးဆေးပါ။

ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင်သွားကာ စကားပြောမည်အထင်ဖြင့် ပါ
လာခဲ့ပါသည်။

‘ပုည’ ကားရပ်သွားတော့ ‘စမ်းရေအေး’ က လှမ်းကြည့်ပါ
သည်။

“ခဏလောက် ဆင်းပါလား”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“မကြာပါဘူး... ခဏလေးပါ”

‘ပုည’ နောက်က ‘စမ်းရေအေး’ လိုက်လာခဲ့ပါသည်။ အခန်း
တစ်ခန်းတွင်းအရောက် ...

“ဟာ... စလေ ‘ဦးပုည’ ပါလား... မလာစဘူး အလာထူးလို့

ကဲ...ဆို ဘယ်ကူညီရမတုန်း”

တရားသူကြီးက သူ့သူငယ်ချင်းရဲ့အစ်ကိုပါ။

“ကျွန်တော်တို့ လက်ထပ်ချင်လို့”

“ဟင်”

ကျောချမှ ဓါးပြမှန်းသိသလို၊ ခုမှ ‘စမ်းရေအေး’ ရိပ်မိသွား
ရပါတော့သည်။

ငြင်းမည်လို့အကြံ ‘ပုည’ လက်တစ်ဖက်က သူမရဲ့လက်ကို
လျှင်မြန်စွာ ဆွဲထားပြီးပါပြီ။

ပြီးတော့ သူမနားကို ကပ်ကာ တီးတိုးစကားဆိုသည်။

“နင့်ကို ရေးပေးလိုက်တဲ့ စာကို နင်မဖတ်ရဘူး မဟုတ်လား
အဲဒီစာထဲမှာ နောက်တစ်နေ့ ငါက ခြံသမားကြီးဖြစ်လို့ နင်က
ဆရာဝန်မကြီးဖြစ်လာရင်လည်း နင်ဟာ ငှါရဲ့အချစ်ဦးမို့ ငါ နင့်ကို
ပဲ ရအောင်ယူမယ်လို့ ရေးပေးလိုက်တာ”

“ဟာ... ‘ပုည’ ကလည်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေမှန်း မသိ
ဘူး”

“ငါပြောတာ မဟုတ်လို့လား... အခု ငါက ခြံသမားကြီးလေ
နင်က ဆရာဝန်မကြီး... ဘာလဲ နင်က ငါ့ကို လက်ထပ်ချင်လို့
လား...”

‘စမ်းရေအေး’ စိတ်ညစ်နေတဲ့ကြားမှ ‘ပုည’ ကြားအောင်
တီးတိုးပြောလိုက်မိပါသည်။

“အခု အဖေက ဆေးရုံပေါ်မှာ ရှိနေသေးတဲ့ဥစ္စာ”

“ဟုတ်တယ်လေ... အဲဒါဘာဖြစ်လဲ... လက်ထပ်လို့ မရဘူး
လား”

“အဖေနေကောင်းမှ အေးအေးဆေးဆေး လက်ထပ်လည်း
ရတဲ့ဥစ္စာကို”

ဖြောင့်မှန်ကောင်စာအုပ်တိုက်

“စောင့်ခဲ့ရတာ ဆယ့်ငါးနှစ်ကြီးများတောင် ရှိပြီ...”

“နင့်ကို ဘယ်သူစောင့်ခိုင်းလို့လဲ”

“ဟောဒီ နှလုံးသားက သူ့အချစ်ဦးကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ လက်မခံနိုင်ပါဘူးတဲ့... အခုအချစ်ဦးကို ပြန်တွေ့ရတော့ မြန်မြန် ယူ... မြန်မြန်ယူတဲ့...”

“သွား... သူသိပ်ပြောတတ်တာပဲ”

လူတွေအများကြီး ကြည့်နေပါလားဟူသော အသိဖြင့် ‘ပုည’ ကိုအထု ‘ပုည’ က သူမရဲ့လက်လေးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက် သည့်အခါမှာတော့ ‘စမ်းရေအေး’ နှလုံးသားတွေ ‘ပုည’ ကို မညာ ချင်တော့ပါ။

‘ပုည’ သူငယ်ချင်းရဲ့ သူငယ်ချင်း အသိသက်သေနှစ်ဦးဖြင့် လက်မှတ်ထိုးပြီး ကားပေါ်အတက် ‘ပုည’ ‘စမ်းရေအေး’ နားတိုး ကာ တိုးတိုးလေး စလိုက်မိပါသည်။

“ကောင်မလေးတစ်ယောက် သူများခေါ်တိုင်းလိုက်မိတာ ခုတော့ အပျိုက အအိုဖြစ်သွားပြီ”

“ ‘ပုည’ နော်... နင်ပဲ ငါ့ကို အနိုင်ကျင့်ခေါ်သွားပြီ ”

“ငြင်းပါလား... ကျွန်မ ရှင့်ကို မချစ်ပါဘူး... လက်မှတ် မထိုးပါဘူးလို့... ဘာဖြစ်လို့ ထိုးသေးလဲ ”

“ဒါဆို ငါ ဒီလက်ထပ်စာချုပ်တွေကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်ရမလား ”

“ နင့်သဘောလေ... ”

‘ပုည’ ဒီလိုပြောတော့လည်း ‘စမ်းရေအေး’ ဆွဲမဖြုတ်ရက်ပါ။ တကယ်တော့ ‘ပုည’ ဆိုတာ ‘စမ်းရေအေး’ ရဲ့ အချစ်ဦးပဲ မဟုတ်ပါလား။

‘ပုည’ ကို မျက်စောင်းအထိုး ‘ပုည’ ရဲ့လက်က ‘စမ်းရေအေး’ ရဲ့ ပုခုံးပေါ် ခပ်တင်းတင်းရောက်လာကာ ‘စမ်းရေအေး’ ကြားသာ

ရုံ ပြောလိုက်မိပါသည်။

“ကိုယ့်ကို နောက်ထပ် ပစ်ပြေးမသွားပါနဲ့တော့ ‘စမ်းရေအေး’ ရယ်”

“ ‘ရေ’ ဆိုတာ ‘မြေ’ မှာပဲ ရှင်သန်တာပါ ‘ပူည’ ရယ်... ကောင်းကင်မှာ ရှင်သန်တယ်ဆိုရင်လည်း ခဏတာအတွက်ပဲ ဖြစ်မှာပါ... ‘စမ်းရေအေး’ ဆိုတဲ့ ငါ့ဘဝ စဖြစ်လာကတည်းက ‘မြေကမ္ဘာ’ မှာပဲ ရှင်သန်ဖို့ ငါစဉ်းစားထားပြီးသားပါ ”

နှစ်ဦးသားလက်တွဲကာ အဖေအခန်းအတွင်းကို အရောက်အဖေက ‘စမ်းရေအေး’ ကို စာလေးတစ်စောင် လှမ်းပေးပါသည်။

“သမီးရဲ့ အဖေ ‘ဘုန်းထင်လင်း’ ပေးသွားတာ”

‘စမ်းရေအေး’ စာလေးကို လျှင်မြန်စွာ ဖွင့်ဖတ်လိုက်မိပါသည်။

** ** *
* * *

သမီး

ဒယ်ဒီ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်၊

သမီးမနေလိုတဲ့ ကောင်းကင်ပေါ်က ကြယ်စင်ဘဝနဲ့ ဒယ်ဒီ

သမီးကို မထားရက်တော့ပါဘူး၊

သမီးပျော်တဲ့ မြေပြင်ပေါ်က ရေစင်ဘဝနဲ့ပဲ သမီးနေရစ်ခဲ့ပါ၊

သမီးပိုင်ဆိုင်သမျှအားလုံး ဒယ်ဒီရဲ့ရှေ့နေကြီးကသမီးကို
လာပေးသွားမှာပါ။

ဒယ်ဒီနားလည်ပါပြီ၊ မေတ္တာဆိုတာ လူယူလို့ မရနိုင်တဲ့
အရာပါ။ သမီးကို တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရင် သမီးရဲ့မေတ္တာကိုပါ
ရလာလိမ့်မယ်လို့ ဒယ်ဒီမျှော်လင့်ခဲ့ပေမယ့် ခုတော့ ဒယ်ဒီရလိုက်
တာက သမီးရဲ့အမုန်းပါပဲ။

ဒယ်ဒီ ‘ရေချမ်း’ ကို အရှုံးပေးလိုက်ပါပြီ။

ဖြောင်ရှင်ကောင်စာအုပ်တိုက်

ဝေဝေအောင်

** **
* * *

၁၇၉

သမီးချစ်တဲ့အဖေနဲ့ သမီးအေးအေးချမ်းချမ်း နေရစ်ခဲ့ပါ
တော့နော်...

တစ်ချိန်က သမီးရဲ့ဒယ်ဒီ
ဘုန်းထင်လင်း

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ
ဆက်လက်ကြိုးစားနေဦးမည်
ဝေဝေအောင်

ဖြောင်စွမ်းကောင်စာအုပ်တိုက်

